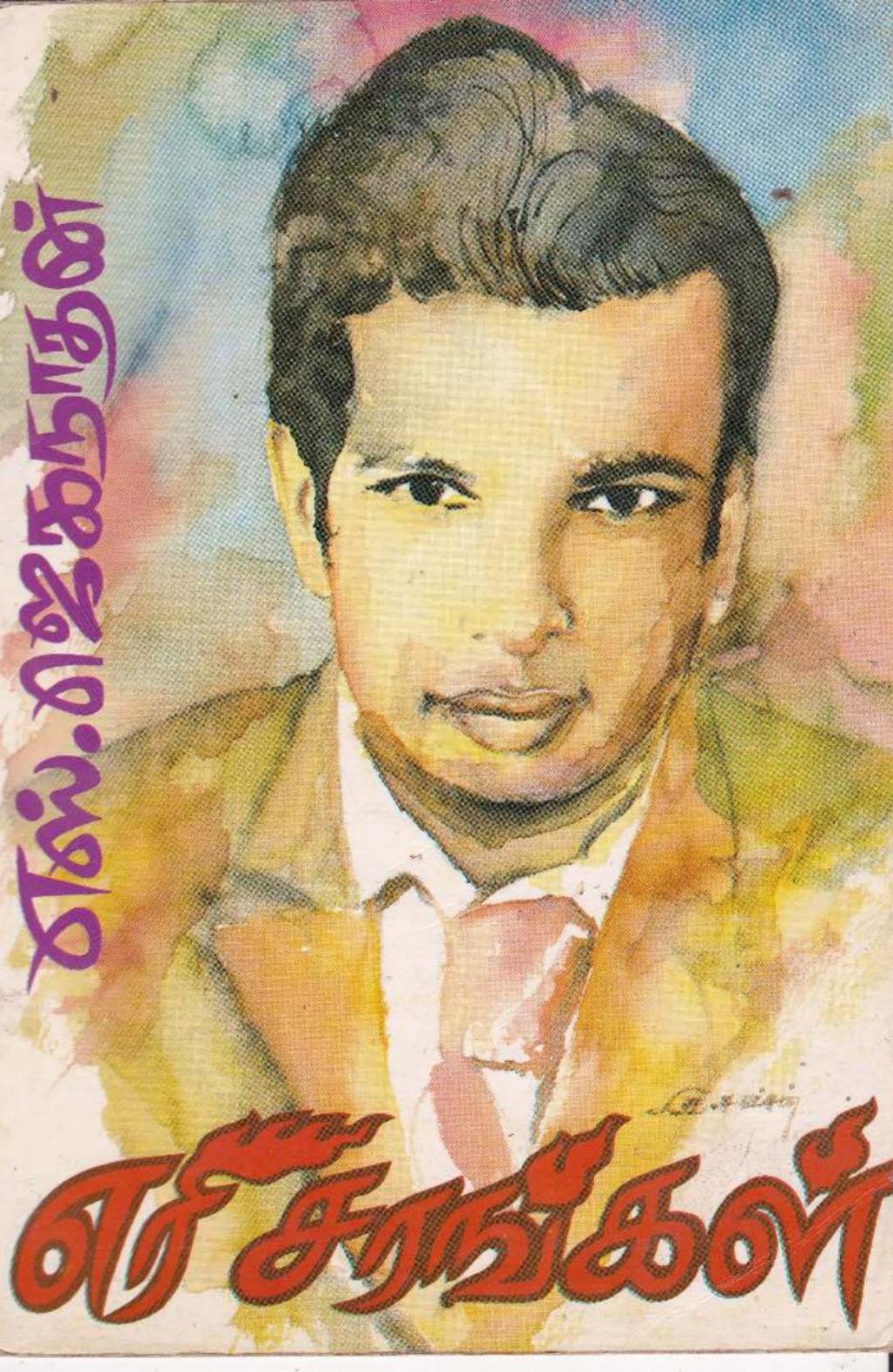
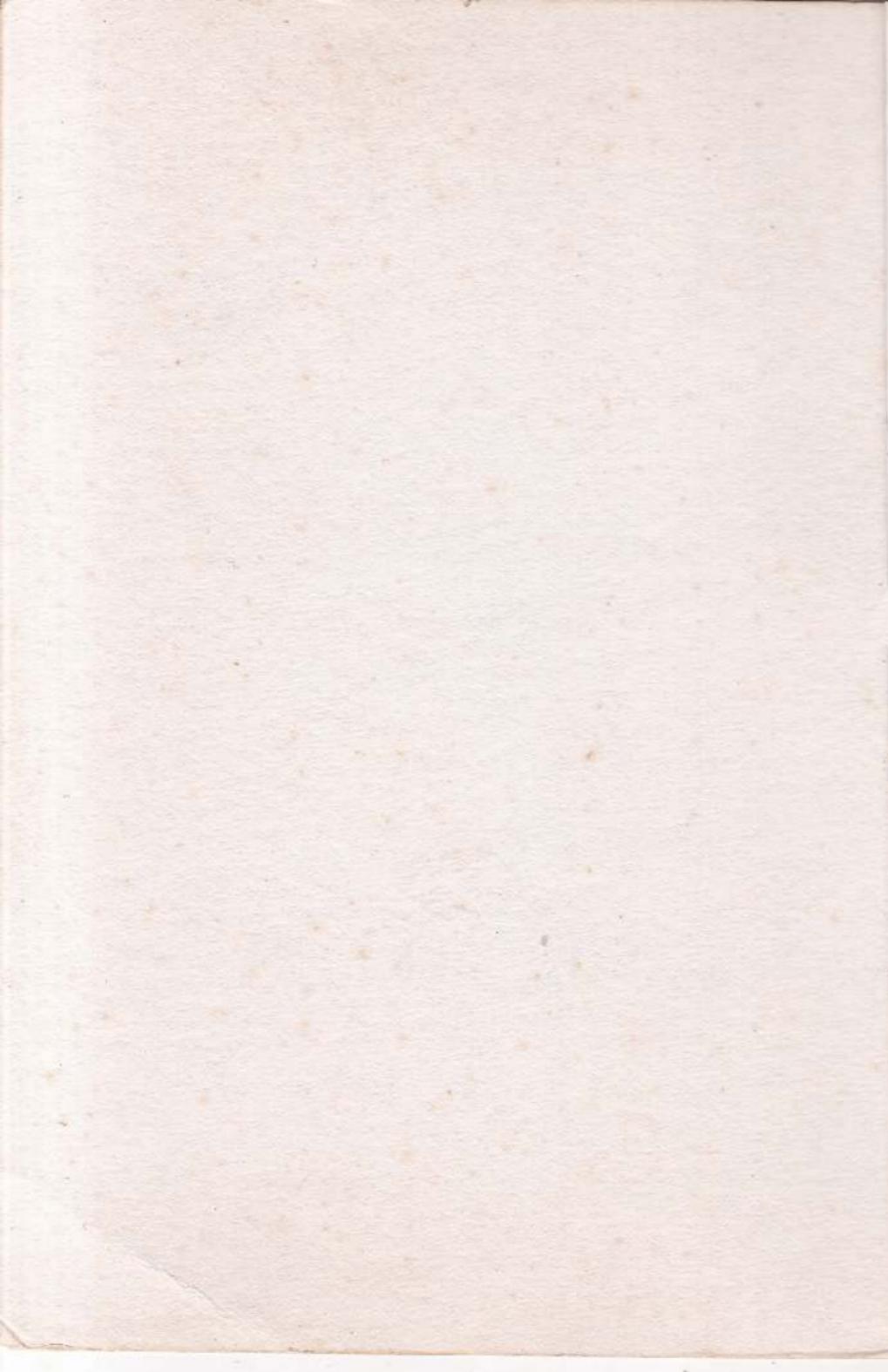

தெய். மேஸ்கால்குன்

எசுநகல்

எரிசரங்கள்

காவலூர் ஜெகநாதன்

51, rue de la Parabole,
95800 Cergy St. Christophe,
FRANCE.

முதற்பதிப்பு : மார்ச் 1984 (என்சிபிஎஸ், சென்னை)

இரண்டாவது பதிப்பு : ஆடி 1998 (ரஜுனி பதிப்பகம்)

©

Mrs. Rasammah Suppiah
PARIS

விலை :

ஐரோப்பாவில் : 3 பவுண்

இந்தியாவில் : ரூ. 35/-

ஈழுத்தில் : ரூ. 80/-

அச்சிடல்: காந்தனகம், 834, அண்ணாசாலை, சென்னை 600 002.
தொலைபேசி : 853 4505 Email : sachi@giasmd01.vsnl.net.in

சமர்ப்பணம்

அமரர்

இலக்கிய மேதை

பேராசிரியர் கைலாசபதி^{கு}

— நூலாசிரியன்.

நன்றி

எனது படைப்புகளுக்கு

ஓ களம் தரும் பத்திரிகைகளுக்கு

ஓ நூல் வடிவம் தரும் பதிப்பகத்தினர்க்கு

ஓ தாய்மை மருத்துவர்களான விமர்சகர்களுக்கு

— குறிப்பாகப் பேராசிரியர் சிவத்தம்பி அவர்களுக்கு

— நூலாசிரியன்

காவலூர் ஜெகநாதன்

அக புற நிலைச் தழுமல் பிறழ்ந்த சமூகவியல் நோக்கற்ற தன் னிச்சா முனைப்பின் கற்பனாலோக மன உணர்ச்சிக்கோடு இரு பக்க இனவாதத்துள் மூழ்கி, வர்க்க உணர்வின் சரியான நிலைப் பாட்டின் அனுபவத்திலூடு அதனை முற்றாகவே நிராகரித்து, விஞ்ஞான சமுதாய வரலாற்றுக் கண்ணேனாட்டம் சார்ந்த நிலை பேரான இயக்கவியற் சிந்தனாவாதிகளாக சமுத்திலே முகிழ்த்த எழுத்தாளர்களில் காவலூர் எஸ். ஜெகநாதன் குறிப்பிடத்தக்கவர். அவர் ஒவ்வொர் கணமும் சமூகவாழ்வுக்கான அறிவின் தேடலுக் குத் தன்னை ஆட்படுத்திக் கொண்டவர். 'முற்போக்கு இயக்க இலக்கிய நால்கள் புரியவில்லை' என்று தன்னை 'ஒடுக்கி'க் கொண்டாரில்லை. தெரியாதவற்றையே தேடித் தேடித் துருவித் துருவிப் படித்தார். மனிதர்களை ஆஷாட் பூதி' களாக்கும் மந்திரச் செப்பேடுகளின் செல்லரித்துப் போன உபநியாசங்களின் ஆண்மீகம், சுரண்டும் வர்க்கத்தின் ஆணிவேர் என்பதைக் கண்டுணர்ந்த அவர் பேனா அந்த மூலவேரை நொடிக்க அசர வேக இலக்கிய இயக்கமாக உருவெடுத்தது. பாரதி சொன்னதுபோல் ஜெகநாதன் எழுத்து விழுவுக்கிறதைத் த வீணர்க்காக மாயாமல், சமுதாயச் சிந்தையூடு சுகல ஒடுக்கப்படும்-சுரண்டப்படும் உழைக்கும் மக்களுக்காகக் கிளர்ந்தது.

பத்து ஆண்டுகளில் அவர் படைப்புக்கள் கொண்டற் துறைக் காற்றுப்போல் சமுத்தில் மட்டுமல்ல, தமிழ்நாட்டிலும் மிக வேக மாகப் பரவியது. தனிமனித மென்னுணர்வுகளையும் ஒரு 'சமூக விதி'க்குள்ளதாக நோக்கும் விரிந்த அழகியற்பார்வை அவர் இலக்கியத்தின் சிறப்புக்குக் காரணமாகும். சமூகவியலுக்கப்பால் நின்று 'காதலும் கத்தரிக்காயும்' எழுதி வெற்றுப் பக்கம் நிரப்பும் 'ஏலாத்தனம்' அவரிடம் இருந்ததில்லை. மாணிட நேயம் அவர் இலக்கியத்தில் இழையோடும். சிறுகதை, நாவல் மட்டிலுமல்ல, அவர் கட்டுரைகளிலும் இதனைப் பார்க்கலாம். மக்களின் கெந்தக வாழ்க்கைக்கான விடிவு அவர் இலக்கியக் கருவுலமாக அமையும். இதன் பேராக அவர் படைப்புக்கள் உருவத்திலும், உள்ளடக்கத் திலும் செப்பமான இலக்கியப் பதிவுகளாயின. இதனால் ஜெகநாதன் ஒரு 'சமுதாயச் சிந்தனாவாதி'யாகத் திகழ்கின்றார். அவர் படைப் பின் சித்திரிப்பு வெறுமனே 'நடப்பியல்வாத'மாக மட்டுமன்றி, 'விமர்சிக்கப்படும்' சமுதாயத்தை 'மாற்றியமைக்கும்' புரட்சிகர வழிமார்க்கத்தையும் தொட்டு நிற்பதால் அவர் படைப்புக்கள் சமுத்து இலக்கியக் களத்திலும் தக்க இடம் பெறுகின்றன.

எஸ். அகஸ்தியர்.

ஏன் இந்தப் பதிப்பு?

ஜோரோப்பாவில் மிகக் குறுகிய காலத்தில் பதினெண்ந்துக்கும் அதிகமான நூல்களை வெளியிட்டுள்ள போதிலும் ஒரு பெரிய குறை என்னை எப்போதுமே பாதித்து வந்திருக்கிறது!

எனது மனத்தை பாதித்துவந்த அந்த விடயத்தை இலக்கிய நண்பர்கள் பலரும், பலதடவைகளில் எனக்கு நினைவுட்டியுமிருக்கின்றனர்.

“காவலுரானின் படைப்புக்களை நீர் ஏன் தொடர்ந்து வெளி யிடக் கூடாது?” என்று ஒரு நண்பர் அண்மையில் என்னைச் சற்றுக் கடுமையான தொனியிலே கேட்டார்.

அவருக்கு வந்த கோபம் நியாயமானது தான்! எப்போதோ நான் அதனைச் செய்திருக்க வேண்டும்.

அவர் எனக்குச் சகோதரர் என்பதற்காக அல்ல, நான் இன்று தமிழுலகம் அறிந்த ஒரு பத்திரிகையாளனாக உருவாக அவரே காரணமாக இருந்தார் என்பதற்காக அல்ல, சமுத்து இலக்கியக் காரர்களுடன் நட்பு ஏற்பட - அவர்களை நன்கு அறிந்துகொள்ள அவரே காரணமாய் இருந்தார் என்பதற்காக அல்ல,

பெற்ற தாயை-தன் ஒரே தம்பி (என்னை)-தங்கையை விடகட்டிய மணவி, ஏன் தன் ஒரே பிள்ளையைவிட இலக்கியத்தையே அதிகமாய் நேசித்தவன் அவன்.

தன் எழுத்தையே உயிரினும் மேலாய் நேசித்த ஒரு இலக்கிய ‘வெறியன்’ அவன்!

இன்று அவன் எம்முடன் இல்லை! அந்த நிகழ்வை ‘சத்திரசிகிச்சை’ செய்து என் மனக்குமுறல்களை மீண்டும் வெளிப்படுத்த நான் விரும்பவில்லை.

அவன் வாழ்ந்தது மூன்று தசாப்தங்கள் தான். அதிலும் ஒரு தசாப்தம் மாத்திரமே இலக்கிய உலகில் அவன் வாழ்ந்தான். அந்த ஒரு தசாப்தத்தில் அவன் படைத்த பல நாவல்களும் முந்நாற்றுக்கும் அதிகமான சிறுக்கைகளும் அழியாது. அவற்றை எவராலும் அழிக்கவும் முடியாது!

— ‘ரஜனி’ குகநாதன்

பொருளடக்கம்

பக்க எண்

காவலூர் ஜெகநாதன் — அகஸ்தியர்
பதிப்புரை
முன்னுரை — கலாநிதி கா. சிவத்தம்பி

சிறுக்கதைகள்

1.	விழிப்பு.....	19
2.	நச்சுப் பாம்புகள்.....	28
3.	எனக்கொரு மகன் பிறப்பான்.....	37
4.	கண் கெட்ட பிறகு.....	46
5.	தனியொருவனுக்கு உணவில்லையெனில்.....	55
6.	ஒன்று பட்டால்.....	66
7.	உறவுகள்.....	80
8.	உறிஞ்சி.....	88
9.	மாலைப் பொழுதுகள்.....	95
10.	அகதிகள்.....	104
11.	மனுநீதி காணாத.....	110
12.	அடிமைகளாய் அல்ல.....	117
13.	சிறைகள்.....	125
14.	அவன் ஒருவனல்ல.....	131
15.	என்றுதான் இவர்கள் மனிதர்களாகி.....	139
16.	பாதைகள்.....	148
17.	புதுவாழ்வின் உதயம்.....	156

(முதலாவது பதிப்பில்)

பதிப்புரை

சமீ நாட்டின் முன்னணிப் படைப்பாளிகளில் ஒருவர் இந்நாலாசிரியர் காவலூர் எஸ். ஜெகநாதன். முற்போக்குச் சிற்தனையாளர். மனிதநேயம் இவரது பாத்திரப் படைப்புக் களின் ஜீவநாடியாகும்.

புதையுண்டு போன வாழ்க்கையின் கசப்பான அனுபவங்கள் இவரது ஆத்மாவின் எதிரொலிகளாகப் பிரதி பலிக்கின்றன. ‘எரிசரங்கள்’ எனும் இச்சிறுக்கதைத் தொகுதி சமுதாயப் பிரக்ஞஞ்யுடன் ஆக்கப் பெற்றது.

“காக்கை குருவி யெங்கள் ஜாதி
கடலு மலையுமெங்கள் கூட்டம்
நோக்குந் திசையெலாம் நாமன்றி வேறில்லை
நோக்க நோக்கக் களியாட்டம்.”

என்ற பாரதியின் நோக்கு இவரது படைப்பின் அடிநாதமாக விளங்குகிறது. தமிழகத்தில் ‘தாமரை’ இலங்கையில் ‘மல்லிகை’ ஆகிய இலக்கிய ஏடுகள் இவரது படைப்புக் களை வெளியிட்டு மனித நேயத்தை வளர்த்து வந்தன. அத்தகைய மனிதாபிமானப் படைப்பாளியின் இச்சிறுக்கதைத் தொகுப்பினை வாசகர்கள் விரும்பி வரவேற்பர் என நம்புகிறோம்.

பதிப்பகத்தார்,
என். சி. பி. எச்.

முன்னுரை

காவலூர் எஸ். ஜெகநாதன் ஈழந்தீரைய தலைமுறை எழுத்தாளர் எவ்வளமாம். கடந்த ஏழாண்டுக் காலமாக இவர் ஈழத்திலும் தமிழகத்திலும் பல்வேறு பத்திரிகைகளிலும் சஞ்சிகைகளிலும், தமது சிறுகதைகளை வெளியிட்டுள்ளார். தொடர்ந்தும் “இளம் எழுத்தாளர்” என்று குறிப்பிட்டு விடமுடியாதபடி எழுத்துத்துறை அநுபவமுடையவர். எந்தவொரு படைப்பியற் கர்த்தனீடிமும் தவறாது காணப்படத் தக்கதான் ஒரு ‘வளர்ச்சி’யினை இவரது எழுத்துக்களினுடே காணக் கூடியதாகவுள்ளது.

இலக்கிய ஆக்கத்தினை அடிப்படையாகக் கொண்டு அதனை ஆக்கியோனது ஆளுமையை அறிந்துகொள்ள முனையும் இலக்கிய மாணவன் எனும் வகையிலும், அந்த ஆக்கங்களை ஆதாரமாகக் கொண்டு சமகாலத்திற் சமூகப் பிரக்ஞஞினுள் வரும் பிரச்சினைகள் யாவை, அவை எவ்வகையில் சமூக உறவுப் பிரச்சினைகளாகவும், பொருளாதார உற்பத்தி முறைமையினடியாகத் தோன்றும் உற்பத்தி உறவுகளினதும் பிரச்சினைகளாகவும் வெளிப்படுகின்றன என்பதையும் அறிய விரும்பும் சமூக இலக்கிய ஆய்வாளன் என்ற வகையிலும், காவலூர் எஸ். ஜெகநாதனின் சிறுகதைகள் என் சிந்தனையில் எழுப்பும் இரு விடயங்களை அவரது சிறுகதைகளுக்கான முன்னுரையாகக் குறிப்பிடலாமெனக் கருதுகின்றேன். ஒரு நூலுக்கு எழுதப்படும் முன்னுரை, அந்த நூல் வாசிக்கப்படுவதற்கான ஒரு பின்னணியை நிறுவுதல் வேண்டுமென்பதை முன்னுரைப் பண்பாகக் கொள்ள வேண்டுமெனில், இம் முன்னுரை அத்தகைய ஒரு பின்னணியுரையாக அமைவது எனக் கொள்ளலாம்.

காவலூர் எஸ். ஜெகநாதனின் சிறுகதைகள் என்மனதிற் கிளப்புகின்ற பிரச்சினைகள் இரண்டும் பின்வருமாறு:

(அ) தொடர்புச் சாதனங்களின் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்யும் வகையில் அமையும் எழுத்துக்களுக்கும் காத்திரமான இலக்கியச் சிந்தனைகளுக்கும் சிந்திப்புகளுக்குமுள்ள தொடர்பு.

(ஆ) ஈழத்துத் தமிழிலக்கியப் பொருளின் படிப்படியான மாற்றம்.

இவற்றுள் முதலாவதனை முதலில் நோக்குவோம்.

எமது பாரம்பரியத்தில் இன்றும், எழுதப்படுவன (ஆக் கப்படுவன, யாக்கப்படுவன, யாவற்றையும் “இலக்கியம்” என்று கொள்ளும் ஒரு மரபுண்டு). ஆனால் வெகுசனத் தொடர்புச் சாதனத் துறையினுள் அச்சமுறையையின் அகலவிகசிப்பின் காரணமாக, இன்று எழுதப்படுவன யாவும் இலக்கியமுமன்று. இலக்கியப் படைப்பு ஒன்றே எழுத்தின் பயன்பாடும் அன்று. இன்றைய நாகரிகமே எழுத்தறிவை அடிப்படையாகக் கொண்டது. நகரத்தின் கழிப்பிடத்தைக் கண்டுபிடிப்பது முதல், போகும் தெரு யாது என்பதனை அறிகின்றது வரை எழுத்தறிவு இல்லாது சராசரி வாழ்க்கையினை ஒட்டி விட முடியாது. தகவலை யும் அறிவையும் தரும் எழுத்தே, தகவலையும் அறிவையும் தர முனையும் அதே சாதனத்தினுள், மனத்தைக் காத்திர நிலைப்பாட்டிலிருந்து தளர்த்தி ஒத்தடக் கனவுகளை ஊக்குவதற்கும் பயன்படுத்தப்படுகின்றது. இது வெறும் இலக்கியப் பிரச்சினையன்று; முதலாளித்துவ வளர்ச்சியின் தவிர்க்கப்பட முடியாத முரண்பாடுகளிலொன்று. சமூகக் காத்திரமான இலக்கிய இலக்குகளை முனைப்புப்பெற விடாது தடுப்பதையே நோக்கமாகக் கொண்ட வெகுசன சாதனங்கள் தம்மை “நம்பகமான, ஏற்புடைச் சாதனங்களாக” நிறுவிக் கொள்வதற்குக் காத்திரமான எழுத்தாளர்கள் என்று பெயர் பெற்றவர்களைத் தமது கவசங்களாகக் கொள்ள. வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டுள்ளது. அத்துடன் இந்த வெகுசனத் தொடர்புச் சாதனங்கள் மூலமாகவே இளம் எழுத்தாளர்களும் பிரசவிக்க வேண்டியுள்ளது. இந்த முரணுறு நிலைமை பற்றித் திரு. சமூத்திரம் அவர்களது சிறுக்கைக் கொடுத்து ஒன்றினுக்கு எழுதியுள்ள முன்னுரை

யிலும் குறிப்பிட்டுள்ளேன். வாசகர்களுக்குத் “தீணிபோடும்” எழுத்தாளர்களாகத் தொடங்குபவர்கள், எழுத்தாளர்களால் மதிக்கப்பெறும் எழுத்தாளர்களாக எப்பொழுது மாறுகின்றார்கள் என்பது முக்கியமான ஒரு வினாவாகும்.

தனது திறமைகளையே தனது ஆளுமையின் முகவரி யாகக் கொண்டு அந்தத் திறமைகளை வெளிக் கொணருவதன் மூலம் தன்னைத்தானே நிலை நிறுத்திக் கொள்ளும் கட்டம், ஆக்க வெளிப்பாடின் முதலாவது கட்டமாகும். ஆக்க வெளிப்பாடு தரும் சமூகக் கணிப்பு, அங்கீகாரம் ஆகியன அடுத்த கட்டத்துக்கு இட்டுச் செல்லும். அந்தக் கட்டத்தில் தனதிறமைகளை ஆழப்படுத்துவதன் மூலமும், அகலப்படுத்துவதன் மூலமும் படைப்பாளி தனது ஆளுமையையே சீரமைப்புச் செய்து கொள்ள முனைகிறான். இந்த இரண்டாவது கட்டத்துக்கான வளர்ச்சியில் ஈடுபடும் பொழுதே கலைஞரோ, இலக்கிய கர்த்தனோ கவனிக்கப்பட வேண்டியவனாகின்றான். இந்த இரண்டாம் கட்டத்துக்கான படி நிலைமாற்றம் எல்லாப் படைப்பாளிகளிடத் தும் ஒரே தன்மையானதாகவும், ஒரே தரநிலைப்பட்டதாகவும் அமைந்து விடுவதில்லை. அவனுடைய திறமையின் ஆழம், அது ஆழப்படுத்தப்படும் முறைமை (அறிவினைத் திறமையை வளர்ப்பதற்கான ஆயுதமாகக் கொள்ளும் முறைமை), திறமையையும், தூழலையும் இணைத்துக் கொள்வதிலுள்ள சீரமை ஆகியவற்றைக் கொண்டே இந்த இரண்டாம் கட்டப்படி நிலைமாற்றம் ஏற்படும். தான்வழி நடத்தப்படுவதால் தன் ஆளுமை வளர்ச்சிக்கு இடமுண்டு என்ற அறிவுப் புணிவுடன் படைப்பாளியும், இவன் நன்கு வழி நடத்தப் பெற்றால், இவன் ஆளுமை விருத்தி படைப்புத் துறைக்குப் பயன் தருமென்று விமரிசகனும் தனித்தனியேயும் ஒருங்காகவும் உணர்ந்து தொழிற்படின், இந்தப்படி நிலைமாற்றம் சுமுகமானதாக அமையும். இது நிகழ்வதற்கு வாய்ப்பான ஓர் இலக்கியச் சூழல் வேண்டும். தொடர்புச் சாதனங்கள் வழங்கும் ஆரம்பக் கதகதப்பை நிரந்தரப் புகழாக மதிக்கத் தொடங்கியவர்கள், பின்னர் அந்தச் சூட்டி னாலேயே மடிந்து போய் விட்டதை நாம் அறிவோம். 1950, 60, 70களில் எழுதிய பல “இளைய” எழுத

தாளர்கள் இன்று இருந்தவிடம் தெரியாமற் போனதுக்குக் காரணம் அவர்களின் பிரசவத்துக்குக் காரணமாக விருந்த சனரஞ்சகச் சஞ்சிகைகளே அவர்களின் கழுத்துக்களைப் பின்னர் நெரிக்கத் தொடங்கியதுதான். சிலர் தான் மேலே கிளம்பக் கூடியதாகவிருந்தது. மேலே கிளம்பியவர்கள் அறிவின் பலத்தாலோ, இயக்கத்தின் பலத்தாலோ வந்த வர்களே.

காவலூர் ஜெகநாதன் இரண்டாவது கட்டத்துக்கான வளர்ச்சிப்படிக்கு வந்துள்ளார். தான் இதுவரை இயங்கி வந்த தொடர்புச் சாதனச்துழவின் எதிர்மறைத் தாக்கங் களிலிருந்து விடுபட்டு மேலே சென்று தனது இலக்கிய நோக்கையும், இலக்கிய ஆளுமையையும் வளர்த்துக் கொள்ள விரும்புகின்றார். இச்சிறுக்கதைத் தொகுதியில் அந்த வேட்கை துல்லியமாகப் புலப்படுகின்றது.

இந்த இரண்டாவது கட்டத்திலே தான் உண்மையான எழுத்தாளன் தோன்றுகிறான். அது வரை எழுதி வந்தவன், உண்மையான எழுத்தாளனாவது இந்தக் கட்டத்திலேயே.

தமிழகத்திற் காணப்படாத ஒரு வாய்ப்பு இலங்கையிலுண்டு. இங்கு வளரும் எழுத்தாளர்களின் புலமை அபி விருத்தியில் ஈடுபாடு கொண்ட இலக்கிய இயக்கங்கள் உள்ளன. அவற்றின் சமூகப் பார்வைகள் வேறுபட்டாலும் காத்திரமான இலக்கிய உற்பத்தி என்னும் நோக்கினைப் பொறுத்த வரையில் இவற்றுக்கிடையே வேறுபாடு இல்லை. மேலுமொரு உண்மையும் உண்டு. இலங்கையில் தமிழகத்தி லுள்ளது போன்று முற்றிலும் வணிகமயப்பட்ட சஞ்சிகைகள் இங்கு இல்லை. எனவே இங்கு முதற் கட்டத்தின் பின்னரும் (அதாவது எழுத்தாளனாவதற்கான சராசரித் திறமை தன்னிடமுண்டு என்பதை நிறுவியதன் பின்னரும்) எழுத்தாளனாகத் “திகழ்” விரும்பினாற் காத்திரமான எழுத்தாளனாக இருக்க வேண்டுவது அத்தியாவசியமாகும்.

எனவே இரு வகையாலும் காவலூர் ஜெகநாதன், தனது எழுத்தாள வாழ்க்கையின் ஒரு முக்கிய கட்டத்தினை எய்தியுள்ளார்.

இந்தக் கட்டமாற்ற நிலையிலே தான் விமரிசகனின் பணி முக்கியமாகின்றது. இத்தகைய எழுத்தாளர்களின் திறமையின் தன்மையை அவர்களுக்கு எடுத்துக் கூறியும் அவர்கள் தம்மைச் சூழ்வுள்ள பிரச்சினைகளை இனங்கண்டு கொள்வதிலும், அவற்றை மனித நிலைப்படுத்துவதிலும் ஆற்றலையும், ஆற்றலின்மையை எடுத்துக் காட்டியும் “ஆற்றுப்படுத்துவது” விமரிசகனது பணியாகின்றது.

சமுத்துத் தமிழிலக்கியத்தின் கடந்த முப்பதாண்டு வளர்ச்சியில் விமரிசகர்கள் இந்தப் பணியை ஆற்றி வந்துள்ளனர். விமரிசகர்களது இந்தப்பணி காணரமாக அவர்களால் ஆராயப்படாதவர்களும், ஆராயப்பட்டவர்களும் கூட “விமரிசனக்கொடுங்கோன்மை” பற்றிக் குறைப் பட்டுள்ளனர்.

எழுத்தாளனின் பிரசவத்தில் விமரிசகன் தாய்மை மருத்துவன் (Obstetrician) ஆவான். அவன் தானே தாயாகவோ, தந்தையாகவோ ஆகிவிடுவதில்லை. மகப்பேற்றின் கண்காணிப்புத்தான் அவன் தொழில். குழந்தை பிறப்பதை அவதானித்து, தாயையும் சேயையும் பார்த்து இருவரது சுக நலத்தைப் பேண முனைவதுதான் அவன் தொழில்.

அந்தப் பொறுப்புணர்வுடன் நோக்கும்பொழுது, காவலூர் ஜெகநாதனின் கதைகளிற் காணப்படும் பண்பை விவரிப்பது அத்தியாவசியமாகின்றது. அந்த விவரணம் காவலூர் ஜெகநாதனை மதிப்பிடுவதற்கான பின்னணியை வழங்குவதாக அமையுமெனக் கருதுகின்றேன்.

நவீன தமிழிலக்கிய வரலாற்றில் சமுத்துத் தமிழிலக்கியம் முக்கியத்துவம் பெற்றமைக்கான காரணம், அது தமிழிலக்கிய வரலாற்றில் முதற்றடவையாக, சமூகக் கொடுமைகளுக்குப் பலியானவர்களின் கண்ணோட்டத்திலிருந்து சமூகக் கொடுமைகளை விவரித்தமையேயாகும். தற்காலத் தமிழிலக்கியத்தில் வர்க்க ஒலி ஆழமான மனிதாபிமானக்குரலாக மிலிர்வதற்கு இவர்களின் பங்களிப்புக் கணிசமானதாகும். இலங்கை முற்போக்கு சங்கத்தின் எழுத்தாளர் அணியின் சாதனை இதுதான்.

ஆனால் இந்தச் சாதனை நிறைவேற்றப்பட்டு இன்று ஏற்றதாழ இருபத்தைந்து வருடகாலம் முடிந்துவிட்டது. அதாவது ஒரு தலை முறையாகி விட்டது. இந்த ஒரு தலை முறைக் காலத்துள், அந்த எழுத்தாளர் பலரின் வர்க்க, புத்தி ஜீவ நிலைமைகள் மாறியுள்ளன. அது மாத்திர மல்லாது வர்க்க முரண்பாட்டு வளர்ச்சி, 1950, 60களிற் காணப்படாத பல புதிய பிரச்சினைகளைத் தோற்றுவித்துள்ளது.

இவையாவற்றுக்கும் மேலாக இலக்கிய உற்பத்தியின் மும்முனையிலும் (தயாரிப்பு, விநியோகம், நுகர்வு) பல மாற்றங்கள் ஏற்பட்டுள்ளன. எழுத்தாளன் என்னும் நிலை சமூக அந்தஸ்துச் சின்னமாகியுள்ளது. எழுத்தாளன் என் பவன் சமூகத்தின் இன்றியமையா அங்கமெனும் அங்கீகார மும் வந்து விட்டது. எழுத்தாளனுக்கு ஒரு சமூகப்பணி உண்டு என்ற உணர்வும் உண்டு. இதனால் சமூக நோக்குடையவர்கள் தம் எழுத்துத்திறனை தமது சமூக இலட்சியங்களுக்காகப் பயன்படுத்தும் நிலைமை ஒரு புறத்தும், மறுபுறத்தே 'நான் எழுத்தாளனாகையால் எனது எழுத்திற் சமூகநோக்கு இருக்க வேண்டும்' என்ற ஆதங்கமும் காணப்படுவதை அவதானிக்கலாம்.

இவ்விடத்திலே சமூக நோக்குடைய எழுத்தாளர்கள் சமூகப் பிரச்சினைகளை எவ்வாறு காண்கிறார்கள் என்பது முக்கியமாக ஆராயப்படல் வேண்டும்.

ஆக்க எழுத்தாளன் சமூகப் பிரச்சினையை இனங்கண்டு கொள்கிறான். அவ்வாறு இனங்கண்டு கொள்வதால் மாத்திரம் அவன் ஆக்க எழுத்தாளனாகி விட முடியாது. சமூகவியல் மாணவனும் பொருளியல் மாணவனும் அரசியல் மாணவனும் சமூகப் பிரச்சினைகளை இனங்கண்டு கொள்பவர்களே. ஆக்க இலக்கிய கர்த்தன் அதனை மனிதைறவுப் பிரச்சினையாக, உணர்ச்சிப் பிரச்சினையாகக் காண்கிறான். அந்தப் பிரச்சினையினை அவன் "காண்கின்ற" "சித்திரிக்" கின்ற முறை அமைதியிலேயே — அதாவது கதைப்பின்னல், பாத்திரச் சித்திரிப்பிலேயே — அவன் அந்தப் பிரச்சினையின் சமூக ஆழத்தையும், அதனைப்

புறங்காணுவதற்கான வழியையும் சுட்டி விடுகிறான். பிரத்தியட்சத்தைக் காட்டும் முறைமையிலே யதார்த்தத்தை உணர்த்தி விடுகிறான். இவற்றினுடே தனது சொந்த நிலைப்பாட்டை வெளிப்படுத்துகிறான்.

காவலூர் ஜெகநாதனின் கதைகளில் அவர் பிரச்சினைகளை இனங்கண்டு கொள்கின்றார் என்பதையும், அவரது சமூக நிலைப்பாடு துல்லியமாகக் காணக் கூடிய தாகவுள்ளது. உழைப்பாளிகளின் ஒற்றுமை, சுரண்டவின் சமூக விரோதத் தன்மை அந்தச் சமூக விரோதங்கள் வெளிப்படும் முறைமை ஆகியனவற்றை நன்கு விவரித்துள்ளார்.

ஆனால் பிரச்சினைகளை இனங்கண்டு கொண்டபின், அது விளங்கிக் கொள்ளும் முறைமையிலேதான் அவற்றிலிருந்து விடுபடுவதற்கான வழிவகை கிட்டும். இந்த விளங்கமும் விடுபாடும் இலக்கியத்தாலும், அழகியலாலும் மாத்திரம் வந்து விடுவனவன்று. சமூக இயக்கம் பற்றிய விதிகளை விளங்கிக் கொள்வதிலேயே இந்த விளங்கமும் விடுபாடும் கை கூடும். ஏனெனில் எழுத்தாளன் சித்திரிப்பது அடிப்படையிற் சமூக உறவுகளையே. இதற்கு எழுத்தாளன் “உலக நோக்கு” ஒன்றினை வளர்த்துக் கொள்ளல் வேண்டும்.

ஓர் இலக்கிய கர்த்தனின் இலக்கிய ஆளுமையின் வளர்ச்சியென்பது இந்த உலக நோக்கு அவனிடத்து எவ்வகையில் வளருகின்றது, அவ்வளர்ச்சி அவனது எழுத்தில் எவ்வகையிற் புலப்படுகின்றது என்பன பற்றிய ஆய்வே.

காவலூர் ஜெகநாதன் தனது சமூக ஆதர்சங்களை வரண்முறையான உலக நோக்காக அமைத்துக் கொள்வது அத்தியாவசியமாகும்.

இது, காத்திரமான எழுத்தாளன் ஒவ்வொருவனும் மேற்கொள்ள வேண்டிய தவிர்க்க முடியாத பயணமாகும்.

ஜெகநாதன் அந்தப் பயணத்தை மேற்கொள்ள விரும்புகின்றார் என்பதற்கு இச்சிறுகதைத் தொகுதி போதுமான சான்றாகும். பயணத்தின் வெற்றி அவரது கருத்துத் தீட்டு

சணியத்தையும் வழித்துணைகளையும், உழைப்பையும் பொறுத்தது.

அது எவ்வாறாயினும் 1970களின் பிற்காற்றில், இலங்கையில் தமிழ்மக்களைத் தேசிய மட்டத்திலும் அவர்கள் அன்றாட வாழ்க்கை மட்டத்திலும் எதிர் நோக்கிய பிரச்சினைகள் யாவை என்பதை அறிவதற்கு இச்சிறுக்கதை கள் பெரிதும் உதவுகின்றன.

கார்த்திகேசு சிவத்தம்பி

தமிழ்த்துறை,
யாழ், பல்கலைக்கழகம்,
யாழ்ப்பாணம்.
10-10-1982.

(முதலாவது பதிப்புக்கு வழங்கியது)

1. விழிப்பு

விசாலாட்சி செத்துப் போனாள்.

இரண்டும் இரண்டுமாக நான்கு பிள்ளைகளைத் தாயைத் தின்னிகளாக்கி விட்டு அவள் போவாள் என்பது தெரிந்துதான் இருந்தது. ஒரு நாளா? இரண்டு நாளா? நான்கு வருடங்கள் படுத்த படுக்கையாகக் கிடந்து.... விசாலாட்சி சீரழிந்து போய்த்தான் செத்தாள். மனிதரைப் பார்த்தா நோய் குடிகொள்கிறது. ஒரு தூதுவாதில்லாமல் வாழ்ந்து கொண்டிருந்த அந்தப் பஞ்சையின் நெஞ்சில் புற்று விழுந்தது.....

நோயும் பாயுமாக விசாலாட்சி கிடந்ததற்கென்ன ஒரு பொழுது கணவனுக்கோ பிள்ளைகளுக்கோ “சீ” என்று தோன்ற வைத்தவள்ல.

பரமலிங்கம் அன்றாடங்காய்ச்சி. நாள் முழுவதும் வியர்வை சிந்தி உழைத்தால்தான் அடுத்த நாள் பொழுது அரைகுறையாக என்றாலும் போகும். அப்படித்தான் போய்க் கொண்டிருந்தது. உடலைக் கசக்கி உழைப்பது, கிடைப் பதை ஆறு ஜீவன்களுக்கும் பகுப்பது என்று கழியும். அந்த வாழ்க்கையின் எல்லைகள்தான் எவ்வளவு சுருக்கமானவை. தேவைகள் ஆசைகள் எல்லாமே குறைவு.

விசாலாட்சி அச்சாணியாக இருந்த காலமும் ஒன்றிருந்தது. அது குடும்பத்தின் பொற்காலம். ஓடி ஆடி நாலைப் பத்தாக்கி, சமாளித்து வள்ளிசாக அவள் குடும்பம் நடத்தியது. பரமலிங்கம் அவள் செத்துக் கிடக்கும் இப்போது மட்டும் நினைப்பதல்ல. இந்த நாலு வருடங்களாக நினைத்துப் பார்ப்பதுதான். இந்த வருடங்களில்

தான் மந்திரி இல்லாத அரசவை போல பரமலிங்கம் ஆட்டம் கண்டது.

அந்த ஆட்டத்தை முழுமையும் நிரந்தரமாக்கி விசாலாட்சி போய் விட்டாள். நான்கு பிள்ளைகளும் அம்மாவை ஆனமட்டும் அழைத்துப் பார்க்கின்றன.

காசு பணத்தைத் தேடாவிட்டாலும் சாதி சனத்தையாவது பரமலிங்கம் தேடியிருக்கிறான் என்று வாய்விட்டுச் சொல்லும்படியாகச் செத்த வீடு இருக்கவில்லை. முகம் காட்டிவிட்டுப் போகிறவர்களே அதிகமாக.....

வடக்குத் திண்ணையில் விசாலட்சி கதை முடிந்து கிடக்கிறாள். சற்றி வர இருக்கும் பெரும்பாலான பெண்கள் ஒப்புக்கு ஒப்பாரி வைக்கிறார்கள். விசாலாட்சி நேர்ய நொடியென்று கிடந்தாலும் ஊர்ச் செத்த வீடுகளுக்குப் போய்த் தேடிய தேட்டம் அது. வீட்டுக்கு வெளியே ஆண்கள் குழுமி நிற்கிறார்கள். ஒன்று கூட விசாலாட்சி ஏற்படுத்திக் கொடுத்த சந்தர்ப்பத்தை நினைத்து உள்ளுரமகிழ்ந்தவர்களாக சமா வைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள் ஊர் வித்துவான்கள்.

தனது பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டுச் சைக்கிளில் பஞ்ச கல்யாணிக் குதிரையில் பயணமாவது போன்ற மனோபாவணையுடன் சாம்பசிவ ஐயர் வந்தபோது சகலமும் நிச்பதமாகியது. ஐயர் சில மணித் துளிகள் “தாம் தூம்” என்றார். அரப்பெண்ணெய் வைப்பதற்காக வரிசை நகர்ந்தபோதுதான் அந்தப் பிரளயம் நடந்தது.

★ ★ ★

எந்த அவசரம் என்றாலும் ஆடி அசைந்து மெல்லவே போகும் பொன்னையாவின் சைக்கிளைச் சந்தியில் மறித்தார் பரமலிங்கம். காரியமாகத்தான். பொன்னையா என்றால் அந்த வட்டாரத்திலேயே நேர்மைக்கும், அன்புக்கும் பெயர் போனவர். வயதானவர்கள் முதல் சிறுவர்கள் வரை பொன்னையாவைக் கண்டால் ஒரு தனகல். பொன்னையா தூரத்தில் வரும்போதே “என்னது பொன்னையாண்ணை” என்று துள்ளுவார்கள். ஒரு குதூகலச் சிரிப்

புடன் இவர் “மாவன்னா பொன்னையாண்ணென்” என்று விட்டுப் போவார். நாளாவட்டத்தில் எல்லாரும் அவரை “மாவன்னா பொன்னையா” என்றே அழைத்தார்கள்.

“மாவன்னா பொன்னையாண்ணென்”

“என்ன பரமலிங்கம்” சைக்கிளை விட்டு இறங்கினார் பொன்னையா. பரமலிங்கத்திடம் வார்த்தைகள் வாயிலிருந்து விழுத் தயங்கின. ஐந்து பத்து ரூபாய்கள் அதி கம் பெறுவதற்காக நாகனிடம் பணக் குத்தகையை மாற்றி யவர் அவனுடைய தட்டுவாணித்தனத்தினால் அலைக் கழிந்து திரும்பவும் வருகிற தையிலிருந்து பொன்னையா விடம் சேர்ப்பிக்கும் முயற்சி.

“பொன்னையாண்ணென் வாற தையில இருந்து.....”

பரமலிங்கம் தயங்குவதற்கென்ன பொன்னையா எதிர் பார்த்தது தான்.

“நாகன் என்னவாம்” ஒப்புக்குக் கேட்டு வைத்தார் பொன்னையா.

“அங்கிடுத்தி அவன்ர கதையைப் பறையாதை....”

பரமலிங்கம் வீட்டுப் பணகளையும் பொன்னையாவே சீவத் தொடங்கினார். ஆனால் பெண்ணுமாக பத்துப் பன்னிரண்டு பணகள் வருடத்துக்கு நானுரூ ரூபா என்று கறாராகப் பேசினார் என்றால் பேச்சு மாறாது. கள்ளுறும் காலங்களிலும் பரமலிங்கத்துக்கு இடக்கு முடக்கான நேரங்களிலும் ஐந்து பத்து பேச்சில் இல்லாதது.

காலையும் மாலையும் கள் இறக்குவதற்கு மட்டுமே வந்து போகும் மனிதராக பொன்னையா இருக்கவில்லை. ஒவ்வொரு குடும்பத்தவர்களுடனும் அன்பின் பினைப் பால் ஐக்கியமாகியது.....

அது பரமலிங்கம் குடும்பத்துடன் சிறிது அதிகமாகத் தான்....

வயது மூத்து உடல் கலகலத்து விட்டது பொன்னையாவுக்கு. அப்போதும் உழைத்துத்தான் உண்ண வேண்டும்

என்ற முச்சு... பரமலிங்கம் வீட்டு முற்றத்தினுடாக வரு கிறார்.

வாசலில் இருந்து வந்த இருமல் சத்தம் காதில் இடிக் கிறது. கால் தரித்து முகம் நிமிர்த்துகிறார்.

வாசலில் விசாலாட்சி.

“தங்கச்சி இப்ப உன் பாடு எப்பிடி?”

“அண்ணே.... இருங்க”

முற்றத்தில் கிடந்த பனங்குற்றியில் இருந்து வெற் றிலை குதப்பியபடியே ஒரு தகப்பனின் பாசம் பொசிந்த பார்வை பதிக்கிறார் பொன்னையா. எதையோ கூறத் தான் விசாலாட்சி வாயைத் திறந்தாள். இருமல் முந்தி விட்டது.

“தங்கச்சி இப்படியே வைச்சிருந்து.....”

“முடிவுதான் ஏற்கனவே தெரிஞ்சது தானே.”

“அப்படிச் சொல்லாதை தங்கச்சி” நெஞ்சில் கை பதித்துத் துடித்தார். “கடவுள் கைவிட மாட்டார்” என்று கூறி ஆறுதல்பட முயன்றார்.

“அந்த கடவுள் தானே இதையும் தந்தது.”

“அதுக்காக.....”

“அதுக்காக என்னண்ணை செய்கிறது.... கையிலை மடியிலை ஒண்டும் இல்லாம....”

“என்ன... காசு பணத்தைப் பார்த்து.... நான் ஒரு வழி பண்ணுறன்.”

“அண்ணே.”

“பரமன் குடும்பத்தைக் கொண்டிமுக்கவே படுகிற பாடு எனக்குத் தெரியும். உன்ற உயிரைக் காப்பாத்த இல்லாத காசு எதுக்கு!”

“அதுக்கில்லை அண்ணே!”

“பேசாமல் இரு தங்கச்சி.... வசதிப்படேக்குள்ள திரும்பித் தாறதுதான்.”

பொன்னையா கோடிப்புறம் பனையேற நடந்தார். விசாலாட்சி தன் கணவனால் கெஞ்சப்பட்டு விரிந்த தன் உறவினர்களின் கைகளை நினைத்துப் பார்த்தாள். கணகள் துளிர்த்தன.

விசாலாட்சி குடும்பத்திற்கு இப்படி ஒரு முறையல்ல பலமுறை உதவியிருக்கிறார் பொன்னையா.

பனையேறி முடிந்து கள்ளும் முட்டியுமாக சைக்கிளை நோக்கி வந்தார் பொன்னையா.

“மாவன்னாப் பொன்னையாண்ணோய்” விசாலாட்சியின் இரண்டு பையன்களும் சுற்றி வளைக்கின்றன.

அவரும் மடி திறந்து சில்லறைக் காசு எடுத்துக் கொடுக்கிறார். பையன்களிடம் குதூகலம்.

“என்ன பொன்னையாண்ணே”

“மாவன்னாப் பொன்னையாண்ணே” என்படி சைக்கிளில் ஏறுகிறார் பொன்னையா.

“பொன்னையா அண்ணே இல்லையடா, மாமா...” வாசலில் இருந்தபடி விசாலாட்சி சொல்லிக் கொடுக்கிறாள்.

“பொன்னையா மாமோய்” குரல் கொடுக்கின்றன பிள்ளைகள். மனம் குளிர்ந்து சைக்கிளை ஒட்டினார் பொன்னையா.

★ ★ ★

பரமலிங்கம் வியர்வையில் குளித்த உடலுடன் முற்றத் தில் நிற்கிறார். சுப்பையாவின் தோட்டத்தில் தன் உழைப்பைச் சிந்திவிட்டு வந்த களைப்பு இன்னமும் ஆறவில்லை. ஏதோ ஒரு சலிப்பு அவரை முழுவதும் ஆக்கிரமித்து இருக்கிறது. பொன்னையா சைக்கிளில் வந்து இறங்குவதைக் கண்டதும் ஒரு மலர்வு.

“அண்ணே மடிக்குள்ள பீடி இருக்குதா?”

“ம்”

“இருவரும் முழுக்க வஞ்சகமத்து மண்ணில் உழைக் கிறம் பலன்.... பீடிக்கும் வழியத்து என்ன சீவியம்....” பரமலிங்கம் சலிப்பை வார்த்தையாக்குகிறார்.

“நாள் முழுக்க வெய்யில்ல கசங்குகிற உன்ற நிலை இப்படி... அவன் சுப்பையா நிழவிலை இருந்து கொண்டு...”

“நான் மட்டுமா.... என்னைப் போன்ற கூவியாட்கள் எல்லாருமே இப்படித் தான்.”

“உங்களிலை பலபேர் நாள் முழுக்க உழைச்சும் வாழ்க்கையிலை அல்லாட.... சுப்பையா மாதிரி சிலபேர் நிழலுக்குள் இருந்து சொகுசு காண்கினம் இந்த அமைப்பை அழிக்க வேணும்.” பொன்னையாவுக்கு இத்தனை வயசிலும் அப்படியொரு ஆவேசம்.

“பொன்னையான்னை” ஆத்ய பூசனையுடன் பொன்னையாவின் கைகளைப் பிடித்தார், பரமலிங்கம்.

“பரமு... சுப்பையா உனக்கு மாமன்முறை. முறை தலை பார்த்தா உறவாடுகிறான்”.

சாதியைக் காட்டி எங்களைப் பிரிச்ச மாதிரி.... பொருளாதார ஏற்றத்தாழ்வாலை உங்களையும் ஒதுக்க.... நாமெல்லாம் ஒரு பக்கம்.... அவங்களை வெல்லப்போற பக்கம்” பொன்னையா இப்போது பரமலிங்கத்தின் கைகளை ஆதரவோடு தழுவினார்.

பரமலிங்கத்துக்கு ஆறுதலாக இருந்தது.

“உழைக்கிற மக்கள் மத்தியிலே சாதி, மதம், இனமெண்டு பேதங்களை வலிமைப்படுத்தித்தான் இவங்கள் நம்மட முதுகிலை சவாரி விடுகிறது....”

இருவரும் வலு நெருக்கமாக அமர்ந்திருந்தார்கள்.

“எங்கட நிலைமையும் பார் ஒரு நாளைக்கு எத்தனை பணை ஏறி இறங்கிறம். எங்கட நிலைமையும் அப்படி இப்படித்தான். உழைப்பிலை வலுவாச் சுரண்ட ஏலாமல் போன உடன் சாதியைக் காட்டி அமத்தப் பார்க்கிறது. எல்லாவற்றையும் உடைச்சுக் கொண்டு நாம நிமிர வேண்டும்.”

இருவரின் நெஞ்சமும் வீரத்தில் நிறைந்திருந்தது.

இந்த நாளுக்குப் பிறகு இருவரும் மனம் விட்டுக் கருத்துப் பரிமாறிய இப்போதெல்லாம் மிக நெருக்கமான தோழர்களாகி விட்டார்கள். பொன்னையாவின் கருத்துக் களால் கவரப்பட்டு அவரது வழிப்படுத்தவில் பரமலிங்கம் ஓர் இடதுசாரி அரசியல் கட்சியிலும் உறுப்பினராகியிருக்கிறார். பரமலிங்கத்தின் பார்வைகளும் செயற்பாடுகளும் விரிந்திருக்கின்றன.

வழக்கத்தைவிட அதிகமாகத்தான் விசாலாட்சி நெஞ்சைப் பிடித்துக் கொண்டு இருமினாள். கடுமைதான் என்றாலும் காற்றாகப் பறந்து விடுவாள் என்று பரமலிங்கம் நினைத்துப் பார்க்கவில்லை.

விசாலாட்சி செத்துத்தான் போனாள்.

இனியும் ஏன் பாரமாகக் கிடப்பான் என்று இருந்தாற் போலென்று நினைத்தவளாக.... சில நிமிட இருமலோடு முற்றாக ஓய்ந்து போனாள்.

★ ★ ★

சாம்பசிவ ஜயரின் கை காட்டிய ஆணைக்குக் கீழ்ப்படிந்து வரிசையாக விசாலாட்சிக்கு எண்ணெய் போட்டு நகர்கிறார்கள். இவர்கள் வறுமையில் கசங்கியபோது..... நோயும் பாயுமாக அவள் சீரழிந்தபோது ஏறெடுத்தும் பாராத உறவுகள் முன்டியடிக்கின்றன.

சற்றுத் தள்ளி இழப்பின் துயரம் தாங்க முடியாத சோகத்தோடு பொன்னையா நின்று குழறுகிறார்.

“சீதேவி.... என்ன மனிசி. எத்தினை தாடகைய ஸெல்லாம் திமிரோடு உலவுதுகள். இந்த வெள்ளை நெஞ்சிலேயா புற்று எழும்ப வேணும்” ஆற்ற முடியாமல் அவரது வாய் முன்னுமுனுத்துக் கொண்டிருந்தது.

தமையனுக்குத் தமையனாக விசாலாட்சியிடம் அன்பு செலுத்தியவர் பொன்னையா. “அண்ணை...அண்ணை...” என்று அவளும் தான் எவ்வளவு பாசத்துடன்....

இழப்புகளின் போதுதான் உறவுகளின் கணம் புரியப் படுகிறது.

அரப்பெண்ணைய் வைத்தபடி மெல்ல மெல்ல நகருகிறார்கள்.

“உரித்துக்காரர் சுணங்காமல் வாங்க” என்கிறது ஓர் ஊர்ப் பெரிசு.

“பொன்னையாண்ணை” பரமலிங்கம் அழைக்கிறார்.

“ம....” அப்போதுதான் உயிர்த்தது போல் ஒரு முனகல். பொன்னையா வருகிறார்.

சனம் முழுவதும் ஒரு கணம் செத்ததாக நிற்கிறது.

பொன்னையா கையில் எடுக்கிறார். இதயம் வெடிக்கும் உண்மையான துயரத்தோடு அவர் எண்ணைய் போடும் போது.....

சுற்றி நின்றவர்களிடம் ஆவேசம்..... வெறி.

பொன்னையா மீது பாய்கிறார்கள்.

கையாலும், காலாலும் பொன்னையாவை அடித்து நொருக்க... அந்தச் சாதி வெறியர்கள் தமிழ்ச் சமுதாயத் துக்கு வாய்க்காரிசி போட்டபடி....

“விடுங்கடா பாவியள்..... விலத்துங்கடா” குரல் கொடுத்தது சனம் விலத்தும் பரமலிங்கத்திடமும் ஆவேசம். மானுடம் காக்கும் ஆவேசம்.

“நல்ல கதை. பொன்னையாவும் எங்களுக்குச் சமைத்தாக எண்ணைய் போடவோ....”

“சமைத இல்லைத்தான். சாதிவெறி பிடித்த உங்களைவிட அவர் பலமடங்கு உசத்திதான்” என்கிறார் பரமலிங்கம்.

“என்னடா சொன்னனி....”

“சொல்லுவன் தான்..... அவர் எண்ணைய் போடாமல் விசாலத்தின்ற பினம் நகராது. ஓ.....”

“ஓமோம்..... அப்ப நீயும் அவனுமாகப் பார்த்துக் கொள்” விறுவிறுவென்று அவர்கள் நடக்கிறார்கள்.

பொன்னையாவை அரவணைத்தபடியே பரமலிங்கம் உறுதியோடு கூறினார்.

“நானும் பொன்னையாண்ணையும் மட்டுமில்லை எங்களைப் போல ஆட்கள் எல்லோரும் சேர்ந்துதான் இனிப் பார்த்துக் கொள்ளப் போறம்.”

★ ★ ★

‘தாமரை’ வைகாசி, 1982.

2. நச்சுப் பாம்புகள்

நல்லமுத்துவுக்குப் பாம்பு கடித்துவிட்டது.

அந்தப் பிரதேசத்திற்கு அது விசித்திரமான செய்தி யல்ல. பாம்பு கடிப்பதும் பயணம் போவதும் அங்கு அடிக்கடி நடக்கும் “நடைமுறை” தான். விளைவாகப் பாம்பு என்றால் இயமனின் மறு அவதாரம் என்று நம்புவர்களும் உண்டு. வைத்திய வசதிகள் ஆமானதாக இருந்தால் அந்த இயமனையும் வெல்லவாம் என்று விஞ்ஞான யுகத்தின் புயவிலே சிறு மூச்சளவுக் காற்றுப் பட்ட ஒன்றிரண்டு ஊர் இளைஞர்கள் பத்திரிகைகளுக்கு ஆசிரியர் கடிதம் எழுதிப் பெயர் கண்டதுதான் பலன். பின்வாங்காத வீரவான்களாக மந்திரிக்கு ஒரு வரவேற்புக் கொடுத்து அறிக்கையும் சமர்ப்பித்தார்கள்.

பாம்பு விஷம் மருந்துக்கு உபயோகமாகிறது. அதனை ஏற்றுமதி செய்து அந்நியச் செலவாணி சம்பாதிக்க ஒரு பாம்பு பதனிடும் நிலையம் அமைக்கலாம். பாம்பு ஆராய்ச்சி நிலையம் ஒன்றும் அமைக்க வேண்டும் என்று உறுதிமொழி பகர்ந்து ஆஸ்பத்திரிக்கான் அடிக்கல்லையும் நாட்டி விட்டார் மந்திரி. அந்த அடிக்கல்லைச் சுற்றி பற்றை படர்ந்து பாம்புகள் குடிகொண்டிருக்கின்றன.

பாம்புக் கடிக்கும் பயணத்திற்கும் முடிவு கிடைக்க வில்லை.

இன்று நல்லமுத்துவைப் பாம்பு கடித்து விட்டது.

கமத்திலே இரவுக் காவலுக்குத் தனியாகத்தான் வாடியில் படுத்திருந்தான். தூரத்தூர மற்றக் கமங்களுக்கும் காவலுக்கு ஆட்கள் இருப்பதை மினுங்கும் வெளிச்சம்

தெரிவித்துக் கொண்டிருக்கிறது. பொழுது சாயும்போது வீட்டிலிருந்து மகன் கொடுத்துவிட்டுப் போன சம்பலை யும், ரொட்டியையும் சாப்பிட்டு விட்டுச் சரியும்போது நேரம் இரவு பத்து மணியிருக்கும்.

வழக்கமாகப் படுத்தவுடன் அவனுக்கு உறக்கம் வந்து விடும். பின்னர் ஏதும் சிறிது சலனம் என்றாலும் துடித்துப் பதைத்து எழுந்து விடுவான். முன்னிரவு முடியும் தறு வாயில் தூக்கம் கலைந்து விடும் அவனுக்கு. பிறகு தோட்டத்தில் உலா அல்லது படுக்கையில் யோசனையுடன், பல சமயம் கற்பனைகளுடன் அமர்ந்திருப்பான்.

இன்றைக்கென்று முன்னிரவிலேயே அவனுக்கு உறக்கம் வரவில்லை. பலப்பல நினைவுகள் அவனது மனத் திரையில் அரங்கேறின. மனைவியின் நினைப்பில் மனம் சிலிர்க்கும் ஒரு கணம். பிள்ளைகளின் நினைப்பில் மனம் துளிர்க்கும் மறுகணம். வைக்கோற் பட்டடை அருகில் அவனோடு அந்நாளில் பதுங்கிப்பதுங்கிக் கதைத்தது. வரம்பில் நடனமே நடையாகத் தகப்பனுக்குச் சாப்பாடு கொண்டு போனவளைக் கையோடு இழுத்து வந்தது. எல்லாமே நேர் ருப்போல் நினைவுக்கு வந்து அவனை உள்ளம் சிலிர்க்க வைத்தது.

மூத்தவனைப் படிக்க வைத்து உத்தியோகமாக்க வேண்டும். அடுத்தவள் பெட்டைக்குட்டி.... தாயை மாதிரியே உரிச்சுக் கழற்றி.... அவள் அடுப்புது வேண்டியவள்தான். கடைக்குட்டி அவனுக்கும் படிப்புக்கும் ஒத்து வராது.... மூளையிலேயே தெரியுது.... எனக்குப் பின்னாலை கமத்தைப் பார்க்கவும் ஒருத்தன் வேணும்தானே.... சிந்தனைகள் மனவெள்ளத்தில் குழிழிவிட “வெளிக்குப்போக” நடந்தான். வாடிக்குப் பின் புறமாக வந்து.... மிதிப்படுவது....

“ஐயோ....”

நல்லமுத்துவின் அலறலால் அந்தப் பிரதேசமே கிடுகிடுத்தது. ஒரு முறைக்கு இருமுறை பாம்பு காலைப் பதம் பார்த்து விட்டது, வாய்விட்டு அலறினான் நல்லமுத்து.

இப்படி அலறல் கேட்டாலே ஒன்று சண்டையாக இருக்கும், அல்லது பாம்பாக இருக்கும். பெரும்பாலும் பாம்புதான். தத்தமக்கே பாம்பு கடித்து விட்டது போன்ற உணர்ச்சியில் துடித்தபடி ஓடி வந்தார்கள். அக்கம் பக்கத்துக் கமங்களில் காவல் இருந்தவர்கள்.

கடலோரம் குழி தோண்டியதும் “குபுகுபு” வென்று நீர் ஊற்றெடுக்குமே அதுபோல பாம்பு கடித்த சதைக் குழியிலிருந்து இரத்தம் பீறிட்டுக் கொண்டிருந்தது. குர லெடுத்து அழக்கூட சக்தியற்றவனாகச் சரிந்தான் நல்ல முத்து. நாள் முழுவதும் மண்ணிலே கொத்திக் கொண்டு நின்றாலும் மூச்சு வாங்காதவன் இப்போது மூச்சு விடவே சிரமப்பட்டு சரிந்து கிடக்கிறான். தலைத்தூண் சரிந்த வீட்டின் நிலையில் அவனது தோழர்கள்....

பதட்டம் ஓர் புறம். முடிவு தெரிந்த துயரம் மறுபுறம். அதனுள்ளும் மனம் நாடும் முயற்சி....

கடவுளை வேண்டுகிறான் சிவசம்பு.

காவடிக்கு நேர்த்தி வைக்கிறான் மணியம்.

“எல்லாமே பிறகு இப்ப தூக்குங்க ஆஸ்பத்திரிக்கு” என்றான் இளையவனான பீட்டர்.

“மந்திரி நட்ட கல்லுக்கா?” கேவியாய், துயரத்தில் தோய்ந்துதான்... செல்வம் கூறினான்.

எல்லாமே தோழமை உணர்வு... தோழனைக் காப் பாற்ற வேண்டும். சோக வெள்ளம் நல்லமுத்துவின் இரத்தம் போல் பீறிட....அவர்கள் அவனை அணைத்துத் தூக்கிய படி நடக்கிறார்கள். வழிநெடுகிலும் இரத்தம் சுவடு பதிக் கிறது. புற்பற்றையை ஊடறுத்துச் செல்லும் பாதை ஊடாக இரண்டு மைல் தூரம் நடந்தால்தான் கிராமம் வரும்.

நல்லமுத்துவின் பிரமாண்டமான உடலை இழுத்துக் களைத்துச் சுமந்து வருகிறார்கள். அணைவருக்கும் ஒரே இலக்கு... நல்லமுத்துவை இயமனிடமிருந்து மீட்க வேண்டும்.

ஒரு கணம் துடிப்பான் நல்லமுத்து. மறுகணம் சோர்வு. உடலின் நிலை இப்படி. உள்ளம்? வீதி வீதியாக நாதியற்று அலையப்போகும் தனது மனைவி பிள்ளைகளின் காட்சி மனக் கண்ணில் மங்கலாகத் தெரிகிறது. அதனுள்ளும் ஒரு நம்பிக்கையின் ஒளிக் கீற்று. என்னைத் தாங்கும் இந்தத் தோழர்கள் அவர்களையும் கைவிட மாட்டார்கள்.

நிம்மதியில் ஒரு பெரும் மூச்சு.... அதுகூட எவ்வளவு திணறலுடன்....

கிராமம் நெருங்கி விட்டது. சுமந்து வந்தவர்களின் சோகக் குரல் கிராமத்தை எழுப்புகின்றது. புயலாக வீசிய செய்தி சில நிமிடங்களிலேயே கூட்டம் சேர்த்து விட்டது. கல்லும் கரையும்படி கதறி அழுகிறாள் நல்லமுத்துவின் மனைவி. இந்தக் கால இயமனுக்கு இரக்கம் பட்டுப் போய் விட்டது. ஆயிரம் சாவித்திரிகள் வந்தாலும் முடியாது. இவரின் கதறலா காதில் விழப்போகிறது? “அப்பா.... அப்பா” என்று அழும் சிறுக்கள். நம்பிக்கை விடுபட்ட போதும் தேற்றுகிறார்கள் சிலர்.

சுமந்து வந்தவர்களிடம் சுறுசுறுப்பு.

கிராமத்தில் இருப்பது ஒரே ஒரு கார்தான். அதுவும் செல்வராசாவிடம்தான். சொந்தப்பாவனைக்கென்று செல்வராசா முதலாளி வைத்திருக்கிறார். அவரது வியாபாரத்திற்கும் மனைவி மக்களின் சோக்குக்கும்தான் அது ஒடுகிறது.

உயிர் போகும் அவசரம் இவர்களைத் தள்ளுகிறது.

“ஐயா... ஐயா....”

இரும்புக்கேற்றடியில் நின்று இவர்கள் கொடுக்கும் குரலை ஐயாவின் செவியில் விழாதபடி நாய் குரல் கொடுத்துத் தடுக்கிறது.

சில பொழுதுகள் நாய்க்கும் இவர்களுக்கும் சமர்.

“ஆரடா அவங்கள்”

புதுத்தேர் செய்தபின் கழித்து விடப்பட்ட பழைய தேராக நடந்து வருகிறார் செல்வராசா.

“என்னடா வேணும்?” அவரிடம் ஆத்திரம் தனது நித்திரையும், மனவியின் அணைப்பையும் பிச்சைக்காரப் பயல்கள் குழப்பி விட்டார்கள் என்று.

“ஜியா.... நல்லமுத்துக்குப் பாம்பு கடிச்சுப் போட்டுது....”

“அதுக்கு மண்ணிலை போட்டு புதைக்க வேண்டிய தானே... இங்க ஏன் வந்தியள்?”

“ஆஸ்பத்திரிக்குக் கொண்டு போக.... கார்”

“காரையோ விடவேணும்.....உங்களுக்கு....”

“எவ்வளவு காசென்றாலும் தாறம்”

“பிச்சைக்காசு” செல்வராசா அடித்துக் கதவைச் சாத்திக் கொண்டு உள்ளே போய் விட்டார்.

“அவனை...” செல்வம் குழுறிக் கொண்டு முன் நேறினான். பீட்டரின் கைதான் தடுத்தது.

“பீட்டர்.... கடிச்ச பாம்பைக்கூட கொல்லாமல் விடலாம். அது பாம்பு.... இவன் மனிசன்....”

“யார் சொன்னது... மனிச வடிவிலை இருக்கிற விலங்கு”

“விலங்குகளை வாழ விடலாம்.... மனிச வடிவிலை இருக்கிற விலங்குகளை வாழ விடக்கூடாது” செல்வம் உதறிக் கொண்டு பாய முனைந்தான்....

“செல்வம்.... இப்ப நமக்கு செல்வராசாவின்ற உயிரல்ல முக்கியம்.... நல்லமுத்துவின்ற உயிர்தான்....”

“நல்லமுத்து....நல்லமுத்து....” செல்வத்துக்கு அழுகையே வந்து விட்டது.

மீண்டும் ஓடி வந்தார்கள். நல்லமுத்துவின் உடலை நோக்கி.... அவலம் தூழ்ந்திருக்க அவதிப்பட்டுக் கொண்டிருந்தான். பட்டணத்துக்குப் போகும் கடைசிப் பஸ்ஸாம் எப்போதோ போய் விட்டது. இனி....

எட்டு மைல் தொலைவில் இருக்கும் பட்டணத்து ஆஸ்பத்திரிக்கு நல்லமுத்துவை கைத்தாங்கலாக சுமந்து கொண்டே....

முன்னால் பாதை இருண்டு கிடந்தது. நல்லமுத்துவுக்கு எப்போதோ கண்கள் இருண்டு விட்டன. முடியாது என்று தெரிந்தாலும் மனம் தாங்காத முடிவு என்றால் நம்பிக்கை யோடு முயல்வது இல்லையா? நம்பிக்கை ஒளி இருளைக் கிழிக்க முயல்கிறது. முடியவில்லை.

தட்டுத்தட்டுமாறி..... துவண்டு விழும் நல்லமுத்துவை சைக்கிளிலும் கொண்டு செல்ல முடியாது. உயிரைத் தாங்குவது போன்ற கவனத்தோடு தோழர்கள் நல்லமுத்துவைச் சுமந்து செல்கிறார்கள்.

“நல்லமுத்து மட்டும் போகட்டும்.... அவன் செல்வ ராசாவை....” குழுநினான் செல்வம்....

அவன் வாயை ஒரு கையால் மூடினான் சிவசம்பு.

“அப்படிச் சொல்லாதை செல்வம்.... நல்லமுத்து போக மாட்டார் கடவுள் கைவிட மாட்டார்” சிவசம்பு வுக்கு கடவுள் பக்தி அதிகம்தான்.

“அதுதான் செல்வராசனிட்ட காரையும் இப்படி ஒரு மனசையும்....” செல்வம் கறுவினான்.

“சரிசரி கணதயை விட்டுப் போட்டு அலுவலைப் பாருங்க” என்று மணியம் வழிப்படுத்தியபோதுதான் நல்ல முத்துவின் கடைசி மூச்ச போனது.

அந்த அலுவலைத்தான் மணியம் பார்க்கச் சொன்னானோ?

நல்லமுத்து பிணமாகி விட்டான். இப்போது அவனது உடல் கனத்தது. அவர்களின் நெஞ்சம் கனத்தது.

நல்லமுத்துவின் உயிர் போய் உடலும் தீயோடு போய் விட....

அன்று.... மாலை நேரம் செத்துக் கொண்டிருந்தது.

நல்லமுத்துவுக்கு மூட்டிய தீ நெஞ்சத்தில் பற்றி ஏரிய நிதானத்துடன் நடந்து வந்தான் செல்வம்.... உண்மை

யான நச்சுப் பாம்புகளுக்கு முதல் மனித வடிவில் இருக்கின்ற நச்சுப் பாம்புகள் சாக வேண்டும்.

உள்ளத்தில் உறுதியேற்று அவன் செல்வராசா வீட்டுத் திருப்பத்தில் திரும்பியபோது செல்வராசாவின் கார் உறுமிக் கொண்டு திரும்புகிறது. மனைவியும் பிள்ளை குட்டிகளும் குதூகலத்துடன் இருக்கிறார்கள்.

“ம...” பல்லைக் கடித்துக் கொள்கிறான் செல்வம்.

இந்தக் காரை மட்டும் அவன் கொடுத்து உதவியிருந்தால்.... நல்லமுத்து உயிருக்கு உதவாத கார் உல்லாசத் திற்கு.... செல்வத்தின் குறி இப்போது செல்வராசாவை விட்டுக் காரிடம் முந்தியது.

இரவின் ஆட்சி செல்வத்துக்கு இனியதாக இருந்தது.

கார் நிற்கும் “செற்” ருக்குள் அவன் துள்ளிப் பாய்கிறான். மடி மீதிருக்கும் தீப்பெட்டியின் குச்ச அவனது வெறிபோல் சீறுகிறது.

காரின் கால் பங்கை தீ தின்று உசார் கொண்டபோது தான் செல்வராசா விழிக்கிறார். ஓடி வரும்போது.... காலில் மிதிபடுவது...

“ஜேயோ....” அவரது அலறலால் அந்தப் பிரதேசமே கிடுகிடுக்கிறது.

பாம்பு ஒருமுறையல்ல பலமுறை அவரைப் பதம் பார்த்து விட்டது.

தன் மனத்தில் வெறிபோல் கொழுந்துவிட்டு எரியும் காரைப் பார்க்கிறான் செல்வம். இந்தக் கார்.... இந்தக் கார்.... அன்று கிடைத்திருந்தால் நல்லமுத்து இன்று உயிரோடு இருப்பான். இப்போது வாடியிலே காவலுக்குப் படுத்திருப்பான். வீட்டிலே மனைவியும் பிள்ளைகளும் நிம்மதியாக மூச்சு விடுவார்கள்.

இப்போது....

“ஜேயோ....” கார் எரிவதால்தான் செல்வராசா குரல் கொடுப்பதாக நினைத்த செல்வம் மனதுள் கறுவுகிறான். “அழடா... அழு... நல்லமுத்துவின்ற உயிரை விடவா....”

கவாலை சுழல்கிறது.

இப்போது செல்வராசாவின் துடிப்பைக் காணும் ஆவல் செல்வத்துக்கு. குருரமான பார்வையைத் திருப்புகிறான்.

அங்கே....

குபுகுபு என்று கொட்டும் இரத்த வெள்ளத்தில் துடித்த படி செல்வராசா நல்லமுத்து துடித்த அதே துடிப்பு. காரை நெருப்பு வாய் முக்கால் பாகம் விழுங்கி விட்டது. காரையும் செல்வராசாவையும் மாறி மாறிப் பார்க்கிறான் செல்வம்.

விதைத்தது விளைந்து விட்டதா? உணர்ச்சி குரும் கொள்ள வெறித்துப் பார்க்கிறான் செல்வம்.

இன்னும் ஊர் கூடவில்லை. செல்வராசா வீட்டில் அவலக்குரல் என்றால் சனம் கூடுவதற்கு நேரம் எடுக்கும் தான். ஆனால் சுற்றி நின்று அழுது புலம்பும் அவனது மனைவி.... பிள்ளைகள்....

இரத்த வெள்ளத்தில் செல்வராசா துடிக்கிறான்.

நல்லமுத்துவின் அதே அவலம். அதே இரத்தம்.

ஓரே இரத்தமா?....

ஓரே உயிரா?....?

நல்லமுத்து உயிருக்குப் போராடிக் கொண்டிருக்க, “மண்ணிலை போட்டு புதையுங்க” என்றுவிட்டு கதவை மனத்தை அடித்து மூடினானே....

“தம்பி உன்னைக் கையெடுத்து கும்பிடுகிறேன்.... அவரை....” அவள் கெஞ்சக்கிறாள்.

அவனைப் போலவே “மண்ணிலை போட்டுப் புதை” என்று விட்டுப் போகலாமா?

செல்வத்தின் மனம் குலுங்குகிறது.

அவனைப் போலவே நானும் நடந்து கொண்டால் அவனுக்கும் எனக்கும் என்ன வித்தியாசம்?

“நான் மனிசன்.... நான் மனிசன். நானும் அவனைப் போல நச்சப்பாம்பு அல்ல....”

ஓடிப்போன செல்வம் செல்வராசாவைத் தூக்கித் தோளில் போட்டபடி விறுவிறுவென்று நடந்தான். நல்ல முத்துவைத் தூக்கிப்போன அதே அவசரம் அவனிடம்....

வீரகேசரி, வைகாசி, 1960

3. எனக்கொரு மகன் பிறப்பான்

துன்பங்களை மட்டுமே வாழ்க்கையிலே கண்டு களைத்துச் சோர்ந்து விட்ட அந்த நிலையிலும் கூட எதிர் காலத்தைப் பற்றிய நம்பிக்கை அவர்க்கு இருந்தது.

கைகளை மெல்லத் தோள் மீது வளைத்து அணைத் தான். அலட்சியமாக விலக்கி விட்டுக் கொண்டாள் அவள். அரை வயிறோ கால் வயிறோ முடிந்ததை வார்த்து அவள் உயிரைப் பிடித்து வைத்திருக்கும் கணவன். அவனையே உதாசீனப் படுத்தும் அளவுக்கு வேறு எதிலோ நம்பிக்கை.

இன்னும் கைக்குக் கிடைக்காத ஒன்றிலேயே அவர்க்கு அத்தனை நம்பிக்கை. ஏழைகளுக்கு நம்பிக்கை தானே ஒரே பிடிப்பு.

கருவிலே வளர்ந்து கொண்டிருக்கும் பிள்ளை ஆணாகப் பிறக்கும். அவனை எடுத்து வளர்த்து ஆளாக்கி... அவள் கனவுகள் என்ன மாதிரி நீள்கின்றன என்பதை அவள் வார்த்தைகள் வெளிப்படுத்தின.

தானே வாழ முடியுமோ என்று எதிர்காலம் பயம் உறுத்துகிறது. அதற்குள்ளும் தன் வயிற்றில் இருக்கும் பிள்ளை பிறந்து வளர்ந்து தன்னை வாழ வைப்பான் என்ற நம்பிக்கை தாய்மையின் நம்பிக்கை.

அவள் நினைப்பதிலும் தவறில்லைதான்.

கண்முன்னே கணவன் என்றிருப்பவன் அவருக்கென்று என்ன மகிழ்ச்சியைத்தான் கொடுத்திருக்கிறான். பாக்டரியில் இரவுக் காவல் வேலைக்குப் போய்விட்டு

விடிந்ததும் விடியாததுமாக வந்து சேருவான். உதற்றெடுக்கும் அத்தக் குளிரிலே கொழுந்து பறிக்கப் புறப்படுவாள் அவள். பகல் முழுவதும் அங்குமிங்கும் என்று அலைந்துவிட்டு அவன் வேலைக்குப் புறப்படும் நேரத்தில் தான் அவள் வேர்வையில் குளித்தபடி மலைக் காட்டில் இருந்து வந்து சேருவாள்.

கல்யாணம் ஆகி ஒரு வருடம் இப்படித்தான் நாட்கள் ஓடினா. எப்படியோ அவனும் ஒரு தாயாக ஆவதற்குத் தயாராகி விட்டாள்.

மகிழ்ச்சிக் குதூகலத்தில் இருவரும் ஆழ்ந்திருந்த வேளை தான் பேரிடி அவர்களின் நெஞ்சில் விழுந்தது. தலைப்பிள்ளை பிரசவத்திற்கு இன்னும் மூன்றே மாதங்கள் இருக்கும்போதே கப்பல் ஏற வேண்டிய நாளும் குறிக் கப்பட்டது. தலைவிதிப்படி அவர்களும் புறப்பட்டு விட்டார்கள்.

அவள் ஆசைகள்... கனவுகள் கட்டற்று விரிந்தன. “சிலோனில் இருப்பவர்கள் எப்படியெல்லாம் தன் பிள்ளைகளைப் படிப்பித்து ஆளாக்குகிறார்கள் நாம் மட்டும்...” அவள் உள்ளத்தில் கேள்வி அலைகள்.

பட்டினி.. கிடந்தாயினும் தன் பிள்ளையைப் படிப்பிக்க வேண்டும். அவனும் படித்து வளர்ந்து ஏதாவது உத்தியோகத்தில் சேர்ந்து... அவள் உறுதியாக நம்பி னாள்.

அவனுக்கோ அவளது அறியாமையை நினைக்கச் சிரிப்புத் தான் வந்தது. அதை முந்திக் கொண்டு கண் களைக் கண்ணீர் நிறைத்தது. பசியை மறந்து தன் ஆசை களை விவரித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

பசிக்களைப்பிலும் அவள் முகத்தில் ஏதோ ஒரு பொலிவு துலங்குவதாக அவனுக்குப்பட்டது. ஒட்டி உலர்ந்த உதடுகள் இப்போது மதமதர்த்துக் கிடப்பது போலத் தோன்றின. அவனுக்கு அவளைப் பார்க்கப் பார்க்க ஆசையாக இருந்தது. அப்படியே பார்த்துக் கொண்டு இருக்க வேண்டும் போல இருந்தது.

ஆனால் அவனுக்கு?

அதிலெல்லாம் அவவளவாக விருப்பமில்லை. விருப்பம் எல்லாம் வயிற்றில் இருக்கும் பின்னள் மீதுதான். அவளது கவனத்தைத் தன் மீது திருப்ப வேண்டும் என்பது அவனது ஆசை. பெட்டிக்குள் பத்திரமாக வைத்திருந்த குடும்ப அட்டையை எடுத்தான்.

இந்தியத் தூதரகம் வழங்கிய அந்த அட்டையிலே சொந்த விவரங்கள் எந்த விதமான உதவி அளிக்க வேண்டும் என்றெல்லாம் எழுதப்பட்டிருந்தன. அதெல்லாம் அப்போது அவனுக்கு அவசியமாகப் படவில்லை. குடும்ப அட்டையில் இருந்த தன் புகைப்படத்தைப் பார்த்தான். பட்டினியாலும் அலைச்சலாலும் காய்ந்து போயிருந்த தன் கோலத்தை விட, போட்டோ அழகாகத் தான் இருக்கும் என்பது அவனது எண்ணம். அதை அவள் ஆவலோடு வாங்கிப் பார்ப்பாள். மகிழ்ச்சியடையும் அந்த இடைவெளி நேரத்தில்....

ரயிலில் வெளிச்சம் மங்கலாகத்தான் இருந்தது.

“அது பத்திரமா உள்ள வையுங்க. போட்டோ பார்க்கிறாகளாம். ஆளப்பாரு...என் மவராசன் பிறந்த உடன் போட்டோ பிடிக்கண்ணும்...”

இடைவெளை முடிந்து அவளது கனவுக் காட்சிகள் தொடங்கிவிட்டன. அவன் ஆர்வத்தை இழந்து விட்டான்.

மண்டப முகாமுக்கு வந்து சேர்ந்தபோது அறுவடை பிந்திய நெற்பயிர் போன்று சோர்ந்து போய் விட்டான். புதிய பூமி இறங்கும்போது தம்மை அறியாமலே ஒரு உற்சாகம் பிறக்குமே அது ஏனோ அவனிடம் பிறக்க வில்லை. எதிராக பற்றிய கேள்விக் குறியே அவன் நெஞ்சில் ஏக்கத்தை விடைத்துக் கொண்டிருந்தது.

அவனுக்கு அது பற்றி அக்கறையே இல்லாதது போலத் தென்பட்டது. அவனுக்கு இது கோபத்தை உண்டாக்கியது. அவள் நினைவு அண்மையில் இல்லை மிகத் தொலைவில்.. மிக மிகத் தொலைவில்... தான் வயிற்றில்

சமந்து. கொண்டிருக்கும் ஜீவன் மகனாகப் பிறந்து அவன் வளர்ந்து படித்து... தன்னை வாழ வைக்கும் நாட்களில் நிலைத்திருந்தது.

தன் முன்னால் நிதர்சனமாக நிற்கும் கணவன் மீது அவனுக்கு நம்பிக்கை இல்லை. அனுபவம் கொடுத்த பாடம் அது.

இருள் தழுந்த மேகம் போல் எதிர்காலத்தைப் பற்றிய விபர்தமான கற்பனைகள் நெஞ்சை அழுத்த மண்டப முகாமில் வேதனை வடிவாகி அமர்ந்திருந்தான்.

தரகர்கள் பலர் மொய்த்தனர்

வீடு கட்ட, கடன் பெற இருந்தவர்களைக் கட்டட காண்ட்ராக்டர்கள் கைக்குள் போட்டுக் கொண்டார்கள். கடன் பெறும் பத்திரத்தில் கையெழுத்து வாங்கிச் செல்லும் அந்தக் கழுகுகள் மூலம் ஒரு செங்கல் கூடக் கிடைக்காது என்பதை இவர்கள் அறியமாட்டார்கள்.

அவனுக்கும் வியாபாரம் செய்ய, கடன் வசதிக்கு சிபாரிசு செய்யப்பட்டிருந்தது. மண்டப முகாமில் இருந்து நாற்பது கிலோ தூரத்தில் இருக்கும் இராமநாதபுரம் “ரெஷரி”க்குச் சென்று... தன் மனைவியை ஏக்கத்துடன் திரும்பிப் பார்த்தான்.

நன்றாகக் களைத்துப் போயிருந்தாள். பசி வேறு அவளை வாட்டி எடுத்து விட்டது. மண்டப முகாமுக்கு வந்து சேர்ந்த ஆரம்ப நாட்களில் இலவச உணவென்று பேருக்கு ஏதோ கொடுத்தார்கள். வேறு வழியின்றி அதைத் தின்று விட்டுக் குமட்டிக் குமட்டி வாந்தி எடுத்தாள். வயிற்றில் இருக்கும் தன் கனவு களைந்து விடக் கூடாது என்ற ஆசையில் கைகளால் இறுகப் பிடித்துக் கொண்டு வாந்தி எடுத்தாள்.

நாளாக அரிசி ரேஷனுக்குக் கொடுத்தார்கள். ஏதோ அரை வயிற்றுக்குக்கூட காணாத பணம் கொடுத்தார்கள். அதுவும் எத்தனை நாட்களுக்கு?

அவளைத் தனித்து விட்டு தொலைவில் உள்ள இராமநாதபுரம் “ரெஷரி”க்குச் செல்வது நல்லதாகப்பட

வில்லை அவனுக்கு. என்ன இருந்தாலும் கட்டிய மனைவி என்று அருகில் அவன் இருப்பது போல் வருமா? என்னங்கள் கருப்பெற்று சிதைந்து கொண்டே இருந்தன.

அந்த வேளையில்தான் நம்பக்கூடிய தோற்றமுள்ள ஒரு உருவம் உதவுவதாகக் கூறி முன்னால் வந்து நின்றது. முன்னால் நின்ற தரகர் நம்பக்கூடிய தோற்றமுள்ளவரோ அல்லது அவன் இருந்த தவிர்க்க முடியாத நிலையில் அப்படி ஒரு எண்ணம் மனதில் உதித்ததோ தெரிய வில்லை.

அவன் அவரை நம்பினான்.

அவனுக்கு வியாபாரம் செய்ய ஆறாயிரம் ரூபா பெற்றுத் தருவதாகக் கூறி பல பத்திரங்களில் கையெழுத்து வாங்கினார். ஆறாயிரம் ரூபா நினைத்துப் பார்த்தபோதே அவனுக்கு ஒளிமயமான எதிர்காலம் உதித்து விட்டதாகத் தோன்றியது.

முதல் தவணையாக மூவாயிரம் ரூபா “திராப்ட்” கிடைத்தது. அதைப் பணமாக்க அவருடன் அண்மையில் உள்ள பாங்குக்குச் சென்றான். 10 ரூபா “திபாசிற்” செலுத்திக் கணக்கு ஆரம்பித்து, “திராப்ட்”டையும் கணக்கில் போட்டார்கள்.

அவனது மனதில் தரகர் கடவுளாகவே தோன்றினார். அந்த நம்பிக்கையிற் பாஸ் புத்தகத்தையும் அவரிடமே கொடுத்து விட்டு வந்தான். நாட்கள் ஓடி மறைந்தன. எப்படியோ ஆசாமியைத் தேடிக் கண்டுபிடித்து பாஸ் புத்தகத்தைப் பெற்றான். பாங்குக்கு வந்தபோதுதான் கடவுளைப் போல் நம்பியவன் கல் நெஞ்சம் என்ற உண்மைப் புரிந்தது. அவனுக்கு “திக்” என்றது. பத்து ரூபா மட்டும் தான் கணக்கில் இருந்தது.

வேதனையை நெஞ்சில் சுமந்து கொண்டு மண்டப முகாமுக்கு வந்தான். சோதனை அவனுக்காகக் காத்திருந்தது.

பிரசவ வேதனையில் துடித்துக் கொண்டிருந்தாள்

மனைவி. ஜீவ மரணத்தின் எல்லையில் நின்றுதான் பெண் ஜீவனைப் பிரசவிக்கிறாரோ? தாண்டில் புழுவாகத் துடித்தாள் அவள். அவளுக்குப் புதிய அனுபவம். அந்த வேதனையான அனுபவத்திலும் ஒரு நம்பிக்கையின் ஒளிக் கீற்று எனக்கொரு மகன் பிறப்பான். இந்த நரகத்தில் இருந்து என்னை மீட்பான்.

கையிலிருந்த “பாங்க் பாஸ்” புத்தகம் அவனை அறியாமலே நழுவி விழந்தது. துடிக்கும் அவளை என்ன செய்வது? அவன் மனம் துடித்தது.

மண்டப முகாமில் என்ன கவனிப்பு இருக்கும் என்பது அவனுக்குத் தெரியும்.

அவளுக்கோ தலைப்பிரசவம். அவனுக்குப் பயமாக இருந்தது. அவளை நல்லதொரு ஆஸ்பத்திரியில் சேர்க்க வேண்டும். முறையான கவனிப்புடன் பிள்ளையையும் அவளையும் காப்பாற்றிவிட வேண்டும். தவறினால்...?

எதுவும் நடக்கலாம் அவனால் தாங்க முடியாது. அவனுக்கென்று இருக்கும் ஒரே பற்றுக்கோல் அவள் தான். அவளுக்கென்று இருக்கும் ஒரே பற்றுக்கோல் பிறக்கப் போகும் பிள்ளைதான்.

ஏதும் உதவி கிடைக்காதா என்று ஏங்கினான். ஒருவர் உதவி செய்வதாக முன்வந்தார். அவர் முகத்தில் எதையோ தேடினான். மூவாயிரம் ரூபாவை ஏமாற்றிப் பறித்துச் சென்றவனின் முகச் சாயல் இல்லை. அவரை நம் பினான்.

எப்படியும் பணம் பெற்றாக வேண்டும். மனைவி யையும், பிள்ளையையும் காப்பாற்றி ஆகவேண்டும். ஒரு கணவன் தன் மனைவிக்குச் செய்ய வேண்டிய அந்தக் கடமையையாவது செய்யாது விட்டால் நான் என்ன மனிதனா? “மனித உணர்ச்சி” இப்போதுதான் அவனிடம் தலைதூக்கி நிற்கிறது. அழைத்துச் சென்றவரின் பின்னாலேயே போனான். என்ன செய்தென்றாலும் பணத்தோடு திரும்ப வேண்டும் என்ற வாஞ்சை. அவர் அழைத்துச் சென்ற இடம் ஒரு ஆஸ்பத்திரி.

“எவ்வளவு கிடைக்கும்?” ஆவலோடு கேட்டான்..

“ஜம்பது” என்றார் அவர்.

அவன் முகத்தில் திருப்தியின்மையின் பிரதிபலிப்பு. உதட்டைச் சுழித்தான். “அதற்கு மேல் தர முடியாது” என்ற பாவனையில் அவர். அதையாவது பெற்றால் சமாளித்து விடலாம் என்று நினைத்தபடி கேட்டான்.

“என்ன செய்ய வேணும்.”

“ஓண்ணுமில்லை, சின்ன ஆபரேசன், அவ்வளவுதான்”

“ஜமையோ,”

“கஸ்ரமில்ல, உனக்கு இனிமே குழந்தையே கிடைக்காமல் செய்யிறதுக்குத்தான்” என்றார் அவர்.

நினைத்துப் பார்த்தான் அவன். அதுவும் நல்லது தான். இருக்கும் நிலையில் ஒரு பிள்ளை காணாதா? அவருடனேயே ஆஸ்பத்திரிக்குள் நுழைந்தான்.

கருத்தடைச் சத்திர சிகிச்சை முடிந்து அவன் வெளியே வந்த போது கையில் ஜம்பது ரூபா இருந்தது. தரகரின் கையிலும் ஜம்பது ரூபா போய் விட்டதை அவன் பின்னர்தான் அறிந்தான்.

“பினாந்தின்னிக்...கழுகுகள்...”

நாசமாப் போவானுக்” என்று திட்டிக் கொண்டே மண்டபம் முகாமை நோக்கி வந்தான். வேறு என்னதான் செய்ய முடியும்? தரகர்தான் கையிற் காசு கிடைத்ததும் மாய மானாசி விட்டாரே?

மண்டபம் முகாமுக்கு அவன் வந்து சேர்ந்த போது எல்லாமே முடிந்து விட்டது. முகர்முக்குள்ளேயே அவளுக்குப் பிரசவம் ஆகி விட்டது. அங்கிருந்த ஒன்றி ரண்டு அனுபவமுள்ள பெண்கள் தான் மருத்துவம் பார்த்தார்கள். எப்படியோ அவள் மார்பு ஏறி இறங்குவதி விருந்து அவனுக்கு உயிர் வந்து விட்டது. அவன் நினைத்துப் பயந்தபடி அப்படியொன்றும் விபரீதமாக நடந்து விடவில்லை.

இருந்தும் சற்றிவர இருப்பவர்களின் முகங்களில் ஏனிந்த சோகம்?

ஓ...அந்த முகங்கள் எப்போதுதான் மகிழ்ச்சியில் இருந்தன. அப்படி என்ன புதிதாகவா அந்த முகங்களில் சோகத்தைக் காண்கிறான். தாய்க்குச் சிறிது தூரத்தில் போர்த்தப்பட்டுக் கிடந்த பிள்ளையைத் தூக்க ஆவலோடு ஓடினான்.

அந்தச் சில கண நேரத்துள்தான் எத்தனை திரைப் படங்கள் அவன் மனக்கண் முன் மிதந்தன. பிறக்கும் குழந்தையும் ஆண்குழந்தையாகப் பிறந்து, வளர்ந்து, படித்து வாழ வைப்பான் என்று அவன் வயிற்றில் சுமந்து கொண்டிருந்த நாள் தவறாமல் கூறிக் கொண்டிருந்தானே.

அவன் நம்பிக்கை வீணாகி விடாது. ஆன் குழந்தையாகத்தான் பிறந்திருக்கும். அவன் நம்பிக்கை வீணாகிவிட வில்லை. ஆன் குழந்தைதான் பிறந்தது. ஆனால் ஆனால்...

அவன் தலையில் அடித்துக் கதறினான். சோகத்தின் எல்லையில் கண்களில் ஆறுபாய, குலுங்கிக் குலுங்கி அழுதான். உயிரற்றி குழந்தையை நெஞ்சோடு இறுக அணைத்தான். அவனது அலறல் கேட்டோ என்னவோ மெல்லத் திரும்பினாள் அவன். ம்..மெல்லிய முனகல்.

அவனும் தன்னை அநாதையாக்கி விட்டுப் போய் விடக் கூடாது என்ற வேட்கையில் பிள்ளையின் உடலைப் போட்டு விட்டு மனனவியிடம் ஓடி வந்தான்.

“என்னங்க....ஆம்பிள்ளைப்பிள்ளை தானுங்களே... கடவுள் என்னை ஏமாத்தமாட்டார்.”

“�மாத்திட்டார்...உன்னை நல்லா ஏமாத்திட்டார்.”

“என்னங்க.”

“நம்ம பிள்ளை செத்திட்டான். நம்மை விட்டுட்டுப் போயிட்டான்.”

கண் முன்னே கட்டி வைத்த மாளிகை இடிந்து விழ தாங்க முடியாமல் அழுதாள். அவனும் அழுதான்.

அழுவதற்கென்றே நாடுவிட்டு நாடு வந்தவர்கள் போல் குலுங்கிக் குலுங்கி அழுதார்கள். அதிகமான சோகத்தில் உள்ளவர்கள் தான் மற்றவர்களைத் தேற்றுவதன் மூலம் தாம் ஆறுதலடைய முற்படுவார்கள்.

அவள்தான் அவனைத் தேற்றினாள்.

“என்னங்க தந்த கடவுள் எடுத்திட்டார். இனிமே தராமலா போயிடுவார்?”

“என்ன சொல்லுறாய்?”

“நமக்குப் பிறக்கிற அடுத்த பிள்ளையாவது உயிரோட மகனாகப் பிறந்து... வளர்ந்து படித்து ஆளாகி...” அவள் கணவுகள் விரிந்து கொண்டே போனது.

“நமக்கு இனி குழந்தையே பிறக்காது.”

அவள் புரியாமல் நிமிர்ந்து பார்த்தாள். அவன் பொய் கூறுவதாகத்தான் நினைத்தான்.

“நமக்கு இனிக் குழந்தையே பிறக்காதபடிக்கு ஆபரேஷன் செய்திட்டன். அதுக்குக் கிடச்ச காசுதான்...” கையில் வைத்திருந்த ஐம்பது ரூபாவைக் காட்டினான்.

பணம் அவனைப் பார்த்துச் சிரித்தது. அவள் விதி யைப் பார்த்து அழுதாள்.

சிந்தாமணி, பங்குனி, 1979

4. கண்கெட்ட பிறகு...

பாலம்மா பள்ளிக்கூடத்தில் படித்த காலம் கணக்குப் பாடத்தில் பல முட்டைகள் வாங்கியிருக்கிறாள். மூளையில் இருந்த வித்துவம் முற்றி மூன்று பிள்ளைகளுக்குத் தாயாகிய பின்னும் தொடர்ந்து இப்போது குடமுருட்டும் மூளை. மொட்டைப் பென்சில் தடுமாறுகிறது. நான்காம் வகுப்புப் படிக்கும் முத்த மகனின் சதுரரூள் கொப்பி-அழுக்கும் கிழிசலுமான கோலத்தில் குண்டு குண்டான இலக்கங்கள் ஓடிப்பிடித்து விளையாடுகின்றன.

பாலம் களைத்துப் போய் விட்டாள். முத்து முத்தான வியர்வைகள் முகத்தில் மொய்க்கின்றன. துடைக்க மறந்து அவள் கூட்டல் கழித்தலில் மும்முரமாகி.

‘பாலாம் என்னடி அவதி பறதியோட...’

வந்தது விசாலாட்சி என்பது தெரிந்தும், அவள் வரவில் முக்கியத்துவம் இருந்தும் பாலம்மாவின் தவம் கலையவில்லை: விரல் மடித்து தனது வாய் முன்முனுக்கின்ற இலக்கம் மறந்து போகும் என்ற பயம்.

கணக்கு முடிச்சு விழுந்த இடத்தில் நிறுத்தி, முகம் நிமிர்த்தி மூச்சு வாங்குகிறாள் பாலம்மா.

‘அப்படி என்னடி ஆத்தை பெரிய கணக்கு’

‘முனுக்கி முனுக்கிப் பார்க்கிறன் பதினாறாயிரம் குறையுது’

‘பெரிய கணக்குத்தான் அது சரி அதுக்கேன் இவ்வளவு மறதி’

‘இல்லாம...இன்னும் ஒரு சிழுமை கிடக்குது அவர் வாறதுக்கு’

‘உன்ற அவரோ....வாறாராமோ?’ விசாலாட்சியிடம் பல்வேறு உணர்ச்சிகளும் முட்டி மோதி.... உண்மையா என்றிரன்’

உண்மையில் விசாலாட்சி இன்னமும் நம்பவில்லை. பாலம்மா இப்படிக் கணக்கோடு யுத்தம் செய்யாவிட்டாலும் முன்னரும் பல தடவைகள் ‘அவர் வரப் போறார்’ என்று பறையடித்திருக்கிறாள். ஆசைகள் அவள் உடலை முறுகப் பண்ணி மனக்குரங்கு சிப்பிலி ஆட்டிய போதெல்லாம் அவளது கைகண்ட மருந்து ‘இன்னும் ரெண்டு நாளிலை அவர் வருவார்’ என்று பலரிடமும் கூறுவதுதான். அந்த மருந்து மனக் குரங்கைத் தடவிக் கொடுத்து உறங்க வைக்கும்.

பழைய அனுபவங்கள் விசாலாட்சியை நம்ப விடாமல் தடுக்க, நம்பச் சொல்கிறது பாலம்மா மூழ்கியுள்ள கணக்கு.

‘சும்மா பறையாதே’

‘இவருக்குச் சொன்னால் நம்ப மாட்டாள்’ கண்ணகி காற் சிலம்பு ஏறிந்த அதேபோல் மார்புச் சட்டைக்குள் பதுக்கி வைத்திருந்த நீலக் கடித்ததை எடுத்தெறிகிறாள்.

விசாலாட்சி எடுத்து வாசிக்கவில்லை. அந்த ஒரு கணையுடனேயே சரணாகதியாகி...

‘நீ கணக்கைப் பார்த்துமுடி’ என்றுவிட்டு சிக்காராக அமர்ந்து விட்டாள் விசாலாட்சி. இனி அவள் இருப்புக்கு மீண்ட தேருக்குச் சாரி.

மூன்று வருடங்களுக்கு முன் பாலம்மா ஆயிரக் கணக்குகளைப் பார்த்தவருமல்ல. நினைத்தவருமல்ல. முடித்து ஏழு வருடங்கள் இந்த மண்குடிசையுள் வறுமை அளைந்தது தர்ன் அவளது சீவியமாக இருந்தது. சீதனம், சீர் என்று அள்ளிக் கொடுக்க அப்பனுக்கு வழி இல்லாததால் ‘ஒண்டுக்குள்ள ஒண்டு’ என்று இருந்ததைக் கொடுத்துக்

கட்டி வைத்த கணவன் கனகரத்தினம், நாளும் பொழுது மாய் மண்ணை வறுகி, விளைவித்து, அதை விற்றுப் பணமாக்கி, துண்டு விழாமல் வரவும் செலவும் சரிக்கட்ட உரசி உரசிக் கணக்குப் பார்த்து.. கனகரத்தினம் கணக்கில் புலி.

‘எவ்வளவெண்டு கேக்கிறன். சவிக்காரத்தினர் விலை மூன்று ரூவா.. நாலு நாலிலை முடிச்சால் ஒரு நாளைக்கு எழுப்பத்தைஞ்சு சதம் முடியுது...ம்’

தொட்டதற் கெல்லாம் கணக்கும் மூன்றுக்கும்.

பாலம்மா உத்தரிச்ச உத்தரிப்பு ஏழேழு தலை முறைக்கும் போதும். கட்டிய சீலை கந்தலாகி அவள் பரிசு கெட்ட பின்னும் ‘இப்பத்தானேடி வேண்டித்தந்தனான் நூற் றிப்பத்து ரூவாச்சீலை. நாலு மாசம் பாவிக்கயில்லை யெண்டால் நம்மிட வரத்தென்ன செலவென்ன’ என்று துள்ளிக் குதிப்பான் கனகரத்தினம்.

‘பிள்ளையனுக்காவது’ என்று இழுக்கும் பெத்த மனம்.

‘வறுமை தெரிஞ்சு வளர வேணும். அப்பதான் நாளைக்கு வாழுங்கள்’ என்பான்.

‘நாலு கொத்து அரிசி...ம் மூன்று நாளிலை முடிச் சாச்சுது’

‘செருப்போ...அதில்லாமல் கால் நடக்காதோ?’

‘படமோ... அந்தப் பேச்சே இருக்கப்படாது. அந்தக் காசிலை ரெண்டு நாள் சீவியம் போகும்.

இவையெல்லாம் கனகரத்தினம் கொட்டிய வாய் மொழிகளில் சில. கண் மண் தெரியாமல் அவளை வந்து தாக்கியிருக்கின்றன அந்தக் கணைகள்.

கனகரத்தினம் பாலம்மா மீது நாய்மாதிரி விழும் அந்தப் பொழுது பட்ட நேரங்களில் மூத்தவன் முதலாம் வகுப்புப் புத்தகமும் கையுமாக இருப்பான்.

கனகரத்தினம் உறைபோட்டு பக்குவப்படுத்திக் கொடுத்த புத்தகங்களை எவ்வளவு ஆசையோடு விரித்து வைத்து ‘ஆனாப்பன்னா பாவன்னா அப்பா’ என்று

உரத்துக் கூறுவான். இவனது மனம் பூரித்துவிடும். ‘சீ எப் படியெண்டாலும் போ’ என்பது போல் மனைவியை விலத்தி மகனருகே வந்து ஆசை ததும்பப் பார்த்து நிற்பான்.

எந்தச் செலவு என்றாலும் கனகரத்தினம் ‘சச்சப்பி, ஆனால் மகனின் படிப்புக்கு என்றால் பார்க்க வேண்டுமே. ஓடி ஓடி வாங்கிக் கொடுப்பான். அது ஒன்று மிகனுக்குப் புழுகம்.

பாலம்மாவுக்கு?

நரக வேதனையில் பாலம்மா பரிதவித்து முச்சத் திணறிய போதுதான் அந்த விடுதலை கிடைத்தது.

கனகரத்தினம் வெளிநாடு போக அலைந்து உலைந்து, இந்தா அந்தா என்றிருந்து, ‘இவனாவது’ என்று ஊர் நாக்கு வளைக்க எல்லாரையும் அதிர்ச்சியிலாழ்த்தி சிற கடித்துத்தான் விட்டான்.

பாலம்மாவின் கடைக்குடிபி பிறந்த பலன் என்று சொல்லி ஊர் ஆறுதல் பட்டது.

கனகரத்தினம் ‘பிளேன்’ ஏறிய நாலைந்து மாதம் கடும் வரட்சி, அதைத் தொடர்ந்து கடும் மழை. அந்த மழையில் நிமிர்ந்தவள்தான் பாலம்மா. காற்றுக்கு ‘பக்’ கென்று ஏறிய சருகுபோல.

அவளும் அவள் நடப்பும்...

நீண்ட நாள் பட்டினி கிடந்தவள் சாப்பாட்டைக் கண்டது போன்று அனுபவிப்பின் அவசரம்.

சில மாதங்கள் ஒரு கணக்கு வழக்கில்லாத சீவியம். தாள் காசுகள் தான் அவளது புழக்கம். சில்லறைகளை அவள் பொருட்படுத்துவதில்லை. ஊரும் அவளுக்குச் ‘சில்லறை’யானது.

‘பிரேக்’ இல்லாத அந்த ஒட்டகம் பத்தாயிரம் ரூபாவுக்கு மேல் சிந்திய பின்னர்தான் ‘சடார்’ என்று நின்றது. நானையக் கயிற்றைச் சண்டி இழுத்தது கனகரத்தினத்தின் கடிதம்.

‘அனுப்புகிற காசுகளை வீடு கட்டவேணும். ஆனமான அலுவல்களைப் பார்க்க வேணும். இங்க சம்மா அள்ளுறதில்லை. என்னைக் கசக்கிப் பிழிஞ்சு காசு. வீண் செலவு செய்யாதை. எல்லாத்துக்கும் கணக்கு வைச் சிருக்க வேணும்’

பாலம்மாவுக்குப் பகீர் என்றது. பழைய கசவஞ்சி’ கனகரத்தினம் கண்முன்னால் நின்று பயமுறுத்துவது போன்று ஒரு பயம். இவள் களை சுளையாகக் கண்டு மாறி விட்டது போல் கனகரத்தினம் மாறவில்லையோ? அதே பழைய கனகரத்தினம் இன்னமும் அப்படியே...

இவளுக்குப் பிடித்த கிலியை பணப் பேய்தான் விரட்டியது.

பாலம்மா திசை திரும்பினாள்.

கனகரத்தினம் ஊர் திரும்புவதற்குள் அவன் அனுபும் பணத்தை வட்டி வாசிக்குக் கொடுத்து தானும் உருட்டித் திரட்ட முனைந்தாள். அந்த முனைப்புக்குக் கை கொடுத்தவள் விசாலாட்சி.

விசாலாட்சியின் ‘சிபாரிசு’ உள்ளவர்களுக்கு காசு வேர் பாய்ச்சத் தொடங்கியதில் இருந்து பாலம்மா வலு கட்டுச் செட்டு. வீடு கட்டுவதில் மடக்க இருந்த காசை வட்டிக்கு விட்டவள் ‘எல்லாம் நீங்க வந்துதான்’ என்று பத்தினி ஆகி விட்டாள். இப்போதெல்லாம் பாலம்மா மாறித்தான் போனாள். காசைக் கண்ட ‘ஆவலாதி’ என்று முகம் நொடித்தது ஊர்.

ஊர் முழுவதும் இவளது காசு விளைய...

விசாலாட்சியும் பாலம்மாவின் மடியில் ஒட்டுண்ணி யாகி....

இரண்டு வருடங்களுக்கு மேலான இந்த நிலைமையின் நீடிப்பில் கத்தி விழுந்தது கனகரத்தினத்தின் கடிதத்தின் வடிவில்.

‘விசாலம், வடக்காலை நிற்கிற காசுகளை உடன் அறவாக்கிப் போடலாம். இவள் கடைக்காரச் சின்னத்

தம்பியும் பார்வதியும் தான் சில்லெடுப்பு'

'நல்ல கதை... அவன் சின்னாம்பிக்கு நான்தானே பிணை நின்டனான். கடையடியிலை நின்டு வாயைத் திறந்தனஎண்டால் காசு தானாக வருகுது'

விசாலாட்சியின் வாயில் பாலம்மாவுக்கு நல்ல நம் பிக்கை.

'பார்வதிதான்.....'

பார்வதி மகளை ஒப்பேற்றக் கைபிசைந்து - பாலம் மாவுக்குச் சுற்றி வளைத்து 'என்னவோ முறை' என்று குழையடித்து ஓயாயிரம் ரூபா பெற்றவள்.

'நாலு மாசத்தில்' என்றது பேரப்பிள்ளை கண்டும் இன்னமும் சித்திக்கவில்லை.

'அவள் பார்வதி ரோச நரம்பு அறுத்தவள். பேசிப் பிரயோசனமில்லை. மூளீலை போட்டசீலை மாதிரி...ம்' பாலம்மா பெருமுச்சு விடுகிறாள்.

'அவன் ராசரத்தினத்துக்கு ரெண்டாயிரம் ரூவா குடுத்த தெண்டனி வாங்கியிற்றியா?' விசாலாட்சி கயிறு கொடுக்கிறாள்.

'ஓமெண்டாப் போல....'

இராசரத்தினம் பாலம்மாவுக்கு ஒன்றுவிட்ட சகோ தரன். பாலம்மா வறுமையில் அமுந்திய போது முகம் திருப்பியவன், காய்த்த மரமாகிய போது வெளவால் ஆகி, பழைய தூகுள் இன்னும் தழும்பு ஆறாத போதும் 'சரி பாவம் பார்த்து' என்று மடி அவிழ்த்ததில் இரண்டாயிரம் வரை கடன். அது திரும்புவதென்பது நடக்கப் போவ தில்லை,

'கடலிலை போட்ட மாதிரி நினைக்க வேண்டியது தான்' இது விசாலாட்சியின் குத்தல்.

'சரி...ஓண்டுக்குள் ஒண்டு' பாலம்மா தனக்கே சமாளிக்கிறாள்.

‘ஓண்டோ...நல்ல கதை. உன்ற ஆள் பேருக்குக் குடுக்கவா நான் கஷ்டப்பட்டு உழைச்சனான் என்னு சீறுவான் கனகரத்தினம், இருந்து பார்’

ஆஸ்பத்திரிச் செலவோட போடுவம்’ கணக்குக் கொப்பியில் மொட்டைப் பென்சில் சுழிக்கிறது.

‘அவன் ராசரத்தினத்துக்கு நீ பாவம் பார்க்கிறாய், அவன்ர வாய் உன்னை மதிக்குதா? எத்தினை நொட்டை நொடிப்புச் சொல்லிறான்’ விசாலாட்சி சகுனியின் அவதாரம்.

தனது பறதியில் அவள் போட்ட முடிச்சைக் கவனத்துக்கு எடுக்காமல் கணக்கில் யிரள்கிறாள் பாலம்மா.

‘ஓரு கிழமை கிடக்கு....பேயா அலைஞ்சு எல்லாத்தையும் திரட்ட வேணும்’

‘என்ன திரட்டறது...கணக்கைக் காட்டினால் கனகரத்தினம் வாயை மூடுவான்’

‘முடிஞ்சதைச் செய்து வைப்பம்’ என்று கூறி நமுவிய கொண்டையை முழுவதுமாகக் குலைத்து உதறி, மீண்டும் முடிந்தாள் பாலம்மா.

பாலம்மா ஓரு கிழமை பறந்து விமுந்து-ஒட்டுகள் போட்டு ஒழுங்காக்கி, களைத்து நிமிந்த போது கனகரத்தினம் வந்து சேர்ந்தான். இப்போது அவனில் நல்ல பொலிவு. பழைய காய்ந்த கோலம் உதிர்ந்துவிட, தோற்றத்தில் புது மனிசனாக அவன் ஊருக்குள் பிரவேசித்ததில் இருந்து எதிர்ப்பட்ட எல்லாரையும் கட்டி அணைப்பு. சிறிதும் பெரிசுகளுமாகப் பின்னால் பெரிய பட்டாளம். எதிர்ப்படுவார்கள் எல்லாரும் கைபிடித்து முகம் சரித்து, எம்பீமார் கண்டால் ‘என்ன எம்பீ பதவி’ என்று உதறிவிட்ட உடனே வெளிநாடு பறக்குமளவுக்கு ஊரே திமிலோகப்பட்டது.

கனகரத்தினமும் தான் ஏதோ சந்திரமண்டலம் போய் சாதனை செய்து வந்தது போன்ற பாவனை...அனைத்திலும் ஓரு வகை மெத்தனம்.

அவன் இப்படி...

பாலம்மா....

பணம் வலுத்தற்கென்ன, வட்டி வாசியென்று பிசா சாகப் பறந்து உருக்குலைந்த கோலம். பாலம்மாவின் 'அழுகு' தொடர் கதை.

வீட்டுக்கு வந்த கனகரத்தினம் ஒரு பாவனையாக பாலம்மாவை 'தீட்டு' அணைப்பு அவ்வளவுதான். தான் பொலிய பொலிவிழந்து நிற்கும் மனைவியைச் சீரணிக்க முடியாமல் ஒப்புக்கு அணைப்பு. அன்புபோல் பேச்சு.

குறுக்கிட்டு ஊர் மொய்க்கிறது. பாலம்மாவுக்கு அந்தப் பெருமிதம் ஒன்றே போதும்.

நாலு நாட்கள் கலகலப்பில் கழிய, திண்ணைத் தூணோடு சாவகாசமாகச் சாய்ந்து இருக்கிறான் கனகரத்தினம். முன்னால் வந்து பக்குவமாக நிற்கும் பாலம்மா,

'இதில் எல்லாக் கணக்கும் இருக்கு' கொப்பியை நீட்டுகிறாள். பிரசாதம் கொடுப்பது போன்ற பயபக்தி. அவளது கையில் இருந்த மொட்டைக் குட்டிப் பென் சிலையும் வாங்குகிறான். கையில் பிடிபட மறுக்கும் பென் சில், அழுக்கும் கிழிசலுமான கொப்பி.

கனகரத்தினம் கணக்கைப் பார்க்கவில்லை. கொப்பி யையும் பென்சிலையும் அவற்றின் அலங்கோலத்தையும் பார்த்து...

'இதாற்ற...?' என்று கேட்கிறான்.

'நம்மட கணக்கு. நீங்க அனுப்பின காசுக் கணக்கு'

'அதில்லையடி... இந்தக் கொப்பியும் பென்சிலும் ஆற்றை'

'முத்தவன்ற...'

கொப்பியையும் பென்சிலையும் வெறித்துப் பார்த்து விட்டு பெருமுச்சுடன் நிமர்கிறான். முற்றத்துத் தென்னை மரங்களாக கண்ணனக் கட்டிவிட்டுத் தொடுகின்ற விளை

யாட்டில் தன்னை மறந்து ஈடுபட்டிருந்த மகனைப் பார்த்து விட்டு பாலம்மா மீது முகம் திருப்புகிறான்.

கனகரத்தினத்தின் அந்தப் பார்வையில்தான் எத்தனை குழறல்.

மல்லிகை, மாசி, 1982

5. தனியொருவனுக்கு உணவில்லையெனில்.....

அவன் ஜீப் வண்டியின் ‘ஹெட்’டில் சாய்ந்து நின்றான். பீடியை ஒரு “தம்” இழுத்து விட்டுப் புகை மண்டலம் தூழ சுகானுபவத்துடன் நிமிர்ந்தபோது அலுவலகப் படிகளில் கனகவிங்கம் இறங்குவது தெரிகிறது. கனகவிங்கம் அலுவலகத் தலைவர். அவரை மொய்த்துச் கொண்டு பின்னால் தொடரும் பஞ்சவிங்கம் சிவராசா... “ஜயாமார்” வரும் வரத்திலேயே இவனுக்கு புரிந்து விடுகிறது. இனிப் பயணத்துக்கு “றெடி”யாக வேண்டியது தான்.

நேற்றே இதைப்பற்றி இவன் அறிந்துதான் இருந்தான். சோம்பல் முறித்தபடி பஞ்சர் ஜயா அலுவலகத் தலைவரின் அறைக்குள் நுழைந்தபோது இவன் வாசலடியில்தான் நின்றான். உள்ளே தலைவருடன் இருந்தவர் சிவராசா. அலுவலகப் பதவிகளில் ஏற்றத் தாழ்வுகள் இருந்தாலும் “ஜயாமார்” வேலை விளையாட்டுக்களில் மச்சான்மார்தான்.

“சும்மாவே இருந்தால் போர் அடிக்குது..ஒரு “டிரிப்” ஒழுங்கு செய்தால்” இது பஞ்சர் ஜயாவின் பிரேரணை.

“புல்டே புரோகிராம்..பிளான் பண்ண வேணும்” இது தலைவர்.

“இந்தப் பக்கம் முழுவதும் அலுத்துப் போச்ச செட்டி குளத்துக்கு...” சிவராசா ஜயாவின் தங்கையின்

குடும்பம் செட்டிகுளப்பக்கம் இருப்பது தலைவருக்கும் தெரியும்.

“சரி போனால் போச்சு...அங்கே போயும் கன காலம்”

முற்றுப்புள்ளி விழுந்தது.

பொக்கற்றுக்குள் திணித்த கைகளோடு வெளியே வந்த “பெரிய ஜூயா” சூறினார்.

“நாளைக்கு எட்டு மணிக்கு செட்டிகுளம் போக வேண்டும்.”

இவன் தலையாட்டியவன் இன்று தயாராகி நின்றான். ஜூயாமார் வருகிறார்கள்.

“ராசையா”

“ஜூயா” என்று பணிவோடு நடந்தான். தன் பேரி லேயே ஜூயாவை சேர்த்துவிட்ட தகப்பனை மனம் உள்ளூர் வாழ்த்துகிறது.

“எல்லாம் ரெடி தானே.”

“ஓம் ஜூயா”

“ஜீப் உறுமிவிட்டு வில்லிலிருந்து புறப்பட்ட அம்பாக விர் என்று பறக்கிறது.

இளம் காலைப்பொழுது மலர்ந்திருந்தது. குன்றும் குழியும் என்றாலும் அந்த வீதி இராசையாவுக்குப் பழக்க மானது. அனாயசமாக ஓட்டுகிறான். இருமருங்கும் கமங் களையும் காடுகளையும் ஓடவிட்டு ஜீப் முன்னோக்கி முன் னோக்கி...

அரசாங்க மசலைக் கரியாக்கியபடி...

மத்திய கிழக்கு நாடுகளுக்கு அரசாங்கம் அனுப்பிய எண்ணெய்ப் பெட்டிசத்தில் கையெழுத்து நிரப்ப ஒடித் திரிந்தவர் தலைவர் கனகவிங்கம். மெயின் வீதியிலிருந்து வெட்கத்துடன் கிளை பிரியும் சிறிய மன் வீதியடியில் கனகர் கத்துகிறார்.

“இதாலை விடு...இதுக்குள்ள என்றை மாமா ஒருத் தற்ற வீடு இருக்குது”

“கனதூரமே ஜயா”

“சீ..சீ..நாலு மைல்தான் நீ விடன்”

“நீ விடன்” என்ற வார்த்தைகளின் அழுத்தம் ஜீப்பை “சர்” என்று மனவீதியில் திருப்புகிறது.

“இந்தா வந்திட்டன்” என்று மாமா வீட்டினுள் கனகர் நுழைந்தபோது நேரம் ஒன்பத்தரை. அவரது “இந்தா” வுக்காக்க காத்து ஜீப் உறுமல் தீராமல் நிற்கிறது.

“நேரம் போச்சது” என்றார் பஞ்சர். தலைவர் இல்லாத துணிவில்.

“என்ன நேரம்...அங்கேபோய் என்ன வெட்டி விழுத்தவே போறம்” சிவராசர் அடக்குகிறார்.

பத்துக்குத்தான் மாமா கனகரைப் பிரிய விட்டார்.

“ஓமோம் வரேக்குள்ள..நூறு தேங்காய்... கொண்டு வந்து போட்டு விட்டுப் போறன்.”

கனகர் பாய்கிறார்.

ஜீப் பறக்கிறது.

சிலநிமிடங்கள் தான்

“சும்மா போய்...”பஞ்சர் நாக்கை சப்புக் கொட்டி னார். இந்த விசயத்துக்கு எப்போதுமே பிள்ளையார் சூழி போடுவது அவர்தான்.

“கிளையம் வரும் தானே விளையாட்டுக்காக தண் ணிக்கு ஒழுங்கு பண்ணிக்கொண்டு போவம்”

செல்லத்துரையின்ற பண்ணைக்குப் போனால் எல் லாம் கிடைக்கும்” என்று கூறிவிட்டு கனகர் டறைவரை முறுக்கிறார்.

“இராசையா”

“ஜயா”

“நேரம் போச்சது...கெதியா விடு எவ்வளவு வேலை கிடக்குது.”

வேலைக்கான அவசரம் அல்ல இது என்பது இராசையாவுக்குத் தெரியும். செல்லத்துரையின் சாராயப் போத் தல் உடைபட்டு உள்ளே போக்கும் அவசரம்.

“ங...ங...” உறுமிக் கொண்டு பறக்கிறது ஜீப்.

செட்டிக்குளம் பஸ்தரிப்பில் ஒரு வட்டம் அடித்து... “இதாலை விடு” என்கிறார் சிவராசா.

போத்தல் உடையுமுன் தங்கையைக் கண்டு திரும்பி வரும் ஆவல். கண்டு திரும்பியபோது மதியம் நெருங்கி விட்டது.

மண்ணை பிளக்கும் வெய்யில்.

கனகர் வழிகாட்ட...இலச்சுமி பண்ணையின் நுழை வாயிலைக் கடந்து வீட்டு முற்றத்து மேட்டில் ஏறி நிற்கிறது ஜீப். எல்லாரும் இறங்குகிறார்கள்.

கனகர் இப்போது வலு அக்கறையாகக் கேட்கிறார்.

“என்னத்துக்கு வந்தனாங்கள்?”

ஜீப்போடு சாய்ந்து கைகட்டி நிற்கிறான் இராசையா. வீட்டின் முன்னால் விரிந்து கிடக்கும் பென்னம் பெரிய தோட்டத்தில் பச்சை சிந்திக்கிடக்கிறது. மிளகாய்ச் செடி கள். வெங்காயம் அறுவடைக்குத் தயாராக...அதற்கும் அப்பால் மரக்கறி வகைகள் சில...என்ன குறை என்பது போல் செழித்துத்தான் இருந்தது தோட்டம் முழுவதும்.

இலட்சுமிப் பண்ணையின் உரிமையாளர் செல்லத் துரை ஓடி வருகிறார்.

“வாங்கோ..வாங்கோ.”

விவசாய இலாகாவுடன் ஓட்டி உறவாடி பயன் பெற்றவர் அவர். நெளிவு சுளிவுகள் அவருக்குத்தான் தெரியும்.

ஓடி ஓடி உபசரித்தார்.

“இருங்கோ...இருங்கோ...களைப்பாய் இருக்கும்.”

“கறுப்பு” எடுத்தார். வீட்டில் “இறைச்சி வத்தல்” இருந்தது. தட்புடல்... ‘பார்த்தீங்களா வீணாய் அவசரப் பட்டு...’ என்பது போல் கனகர் சகாக்களைப் பார்க்கிறார்...’ அதனாலென்ன என்பதாக அவர்கள் பாவனை காட்டி சமாவில் இறங்க...

“தறைவருக்கும்...” என்கிறார் பஞ்சர்.

“நான் கவனிப்பன்” செல்லத்துரை ஒடுக்கிறார்.

இராசையா கைகளால் தடுத்தாட் கொண்டு விட்டு ஜீப்பை நிழல் ஓரமாக விட்டுப் பூட்டுகிறான்... தானும் அந்த நிழல் ஓரமாகவே ஒதுங்குகிறான்.

“சத்துநேரத்தில் சாப்பாட்டுக்கு ஒழுங்காக்கிப் போடுவன்” என்று விட்டு அந்த முனைப்பிலேயே மூழ்கி விட்டார் செல்லத்துரை.

“ம...என்னத்துக்கு வந்தனாங்கள்” விசயத்துக்கு வருகிறார் தலைவர் கனகர்.

“செட்டிகுளப் பகுதியில் விவசாய நிலைமை, விவசாயிகளின் நிலைமைகளைக் கண்டறிதல்” பஞ்சர் முடிச்சை அவிழ்த்தார்.

“பள்ளிக்கூடப் பரிசோதனையிலை நோக்கம் எழுதி நெடு மாதிரி சொல்கிறான்” சிவராசாவுக்கு ஏறத்தொடங்கி விட்டது.

“கண்டால் போச்சது” என்று கைகளை அகல விரிக் கிறார் கனகர்.

ஒன்றிலும் சம்பந்தப்படாதவன்போல் தனித்தே நிற் கிறான் இராசையா.

இவர்களின் வரவு சற்றைக்கெல்லாம் “கிசுகிசு” என்று பரவத் தொடங்கி விட்டது.

“கவுனமேந்தில் இருந்து விவசாய அதிகாரிங்க வந்தி ருக்காங்களாம்...செல்லத்துரை ஜூயாட கமத்துக்கு...”

அந்தச் சுற்றுப் புறங்களில் இருக்கும் ‘பலதுகளும்’ கூடத் தொடங்கின ஜூயாமாறை நெருங்க முதலில் பயம்

தடுத்தது. ஒரு கிழவன் துணிந்து முன்னால் வந்து இராமையாவிடம்....

“ஐயா இவங்கெல்லாம் எதுக்குங்க வந்து...”

“எதுக்கா..எனக்குத் தெரியாதா தண்டம் தான்.”

“உங்களுக்கென்ன தமாஷ் பண்றீங்க... நாங்க பட்டினி...பட்டினி...சொல்லுங்கையா” கிழவர் தீவிரமாகத் தான் கேட்கிறார். இராசையாவும் சீரியஸ் ஆகி கூறினான்.

“இந்தப் பகுதி விவசாயிங்க நிலைமைகளை அறிஞ் சுக்கப் போறாங்க”

“அறிஞ்சு”

“தீர்ப்பாங்க”

அவர்களின் முகங்களில் தான் எவ்வளவு பிரகாசம்....

இராசையாவுக்கு நெஞ்சம் கனத்தது. இந்தப் பச்சை உள்ளங்களின் ஏமாற்றத்துக்கும் தானும் உடந்தையாகி...

வந்தவர்கள் பயம் தணியாத போதும் எதிர்பார்ப்பின் உந்துதலால் ஐயாமாரை அணுகுகிறார்கள். ஏதோ நடக்கக் கூடாதது நடந்து விட்டதுபோல். பதறியடித்து ஓடி வருகிறார் செல்லத்துரை.

“இவங்கெல்லாம் யாரு..உங்க கூலி ஆக்களா?”

“சீ..அவங்கெல்லாம் சாப்பிடப் போயிட்டாங்க தங்கட கூடுகளுக்கு”

“இவங்க?”

“நம்ம கமத்தை சுத்திவர யானையில ச மொய்க்கிற மாதிரி. காடு பிடிச்சு கமம் செய்யிறவங்க.”

“தோட்டக்காட்டாங்களா?” என்று இடையில் புகுந் தார் பஞ்சர்.

“அதுவும்தான் இதுவும்தான்” என்று விட்டு ருத்ரா வேசத்துடன் திரும்பினார் செல்லத்துரை. “போங்கடா

அங்காலை ஜயாமாரை நெருங்கப்படாது ஓ”

செல்லத்துரை எலும்புகளில் பாய்ந்து விரட்ட ஜயா மார் பிளேட்டில் இருந்து இறைச்சியில் பாய்ந்து... “இந்தச் சனியன்களாலை பெரிய கரைச்சல்” தனது பங்குக்குச் சொல்லி வைத்தார் சிவராசா

வந்தவர்கள் வழக்கமான ஏமாற்ற முகத்துடன் திரும்பி நடக்க தன் முனைப்பில் வென்று விட்டவராக - அத்தகைய வெற்றிகளைத் தனக்கே என்றும் சொந்தம் என்று இறுமாந் தவராக செல்லத்துரை சமையல் கட்டுக்குள் நுழைகிறார். தனது மேற்பார்வையிலே ஜயாமாருக்கு சமைத்துப் போட்டுக் குளிர்மைப்படுத்த வேண்டும் என்ற கரிசனை.

இவர்கள் திரும்பி கொஞ்சத்தூரம்தான் நடந்தவர்கள் ஜீப்பின் அருகே மரநிழலில் ஒதுங்குகிறார்கள். உதட்டைச் சுடும் பீடியை எடுத்தெறிந்துவிட்டு நிமிர்கிறான் இராசையா.

“ஜயா..” அவர்களில் ஒருவன் அதிக துயரத்தையும், காலத்தையும் சுமந்த கிழவன் முன் வருகிறான்.

“தம்பீ என்றே சொல்லுங்க”

“தம்பீ...” அத்தனை வாஞ்சையும், நம்பிக்கையும்...

இராசையாவுக்கு கண்கலங்கி விட்டது.

“தம்பி நீங்கதான் ஒரு வழி பண்ண வேணும்.”

இவனுக்குத் தாங்க முடியாமல் போய் விட்டது.

“நான்...நான் என்ன...”

“மவராசா முதல்ல எங்க துயரத்துக்காச்சும் காது குடுங்க.”

இவன் மனம் அடிபட்டுப் போய்விட்டது,

துயர் தீர்ப்பது ஒரு புறம் இருக்கட்டும். அவர்களின் துயரத்தைக் கேட்கக் காதுகள் கூட இல்லையென்றால்...

“பெரியவரே நீங்க சொல்லுங்க நான் கேட்கிறேன்”

அவர்களிடம்தான் எத்துணை மகிழ்ச்சி. நம்பிக்கையான மலர்ச்சி.

“உம் பேரு,”

“ராசையாங்க”

அவனும் “ஜீயா” இவனுக்கு இனம்புரியாத நெருக்கமான இணைப்பு.

“என்னவெல்லாம் செய்கை பண்றீங்க”

“அதையேன் கேட்கிறீங்க மெளகாய் வெங்காயம்னு போட்டு என்னாங்க. மருந்தென்னா வெல உரம் என்னா வெல. வாய்க்கட்டி, வவுத்தக்கட்டி பாடுபட்டா...” கிழவனுக்கு மூச்சு வாங்கியது.

இராசையா கண் கசிய நின்றான்.

“என்னா வில விக்குது மெளகாய் வெங்காயம்னு அறுத்தோழுன்னா அதுன்னு தருணம் பாத்து வெளிநாட்டல இருந்து கொண்டாந்து குவிக்குது ராசாங்கம் வெல பாதாளத்துல விழுகுது.”

இவனுக்கும் அது தெரிந்துதான் இருந்தது. இருந்தும் துயரத்தோடு காது கொடுப்பவனாய்க் கேட்டான்.

“அப்படிங்களா?”

“நட்டத்துக்கு நட்டம். எங்க உழைப்பு..நாய்ப் பொழைப்புங்க.”

“அப்படியெல்லாம் சொல்லப்படாது... இந்தா செல் லத்துரை பிழைக்கலையா?”

அவர்கள் எல்லாருமே குழுறினார்கள்..., அந்தக் குழுறவின் பிரதிநிதியாக கிழவன் சொன்னான். “அவருக்கு முடியுங்க. விளைச்சலை பதுக்கி வைச்சு நல்ல வெல வர்றப்ப விற்பாரு.... ராசாங்கத்தில் ஒதவி வேற விவசாயிங்களுக்கு ராசாங்கம் ஒதவி செய்யிதுன்னுறாங்களே அதெல்லாம் அவங்க மாதிரி ஆளுகளுக்குத்தான்”

இராசையாவுக்கு மோசடிகள் நிர்வாணமாக மனத் தைக் குழறவைத்தன.

“நியாயமுங்களா... நீங்களே சொல்லுங்க தொர.... வாயைக்கட்டி வவுத்தைக் கட்டி பாடுபட்டதையும் நட்டத்துல குடுத்திட்டு.... இன்னும் எத்தின நாளு பட்டினி... எவ்வளவு பேரு பட்டினி....”

இராசையா நிமிர்ந்து பார்த்தான், முன்னால் கூடி நிற்கும் இந்தப் பட்டாளம். வாழ்க்கையிலே ஏக்கமும் ஏமாற்றமும்... பட்டினியும் பரிதவிப்பும் நிரந்தரமாகியிருக்கிறான்.

உழைப்பு உழைப்பு... ‘பட்டினி பட்டினி...’

என்ன நீதி? இராசையா மனம் குழறினான்.

“மட்டுமுங்களா?” கிழவன் கேட்டுவிட்டு நெடுழுச்சு விடுகிறான்.

“வேறே...”

“உசிருக்குப் போராடிக் கொண்டு நாங்க வாழுறம்... என்னவோ தேடுறம் தேடுறம்னு ஆயிக்கரரனுக வந்து அடிக்கிறதும் ஒதைக்கிறதும் குமரு, குட்டிங்க்கூட நாங்க படும்பாடு.... நரகம் தேவலைங்க.... அதுகூட செல்லத் துரைட கமத்துல மாட்டாங்க எங்ககிட்ட தான் வந்து... வதைக்கிறானுக. போய்த் தொலைங்கடான்னு.... எங்கை யுங்க போறது.

இராசையாவிடம் கண்ணீர் வடிந்தது.

“பாருங்க பொண்ணுக... புள்ளக உடுக்க துணி இல்லாம... சோத்துக்கு வழி இல்லாம...”

கிழவனும் அவன்கூட வந்தவர்களும் துயரத்தின் இமயத்தில் நின்றார்கள். இராசையாவும்தான் வேதனை யோடு திரும்பி ‘‘ஜயாமாரைப்’’ பார்த்தான்.

கனகர் மற்றவர்களின் முதுகில் தட்டி ஏதோ சிரித்துப் பேசிக் கொண்டிருந்தார். அவருக்குத்தான் ஏத்தம் அதிகம் போலும்.

இவனுக்கு ஒரு நினைவின் பொறி.

கனகர்தான் போன்கிழமை நடந்த பாரதி விழாவில் பிரதம விருந்தினராகப் போனவர். அலுவலக ஜீப்பில் தான் போனவர்.

“தனி ஒருவனுக்கு உணவில்லையெனில் ஜகத்தினை அழித்திடுவோம் என்றான் பாரதி. அந்த இலட்சியத்துக் காகப் பாடுபடுகிறவங்க நாங்க.... நாங்க பாரதியை கனம் பண்ணத் தவறமாட்டோம். ஜகத்தினை அழிக்காமல் ஒரு வனுக்குக் கூட உணவு இல்லாத நிலைமையை அழிப் போம் அதுதான் நாம பாரதிக்குச் செய்கிற அஞ்சலி.”

கனகர் அப்போது பேசியது அது.

இப்போது...

செல்லத்துரை ஜீப்பின் அருகே வருகிறார். இராசையாவைச் சாப்பிட அழைக்க... வந்தவர் இவர்களைக் கண்டு ஆவேசம் கொண்டு...

“போங்கடா வெளிய இன்னுல் நிற்கிறீங்க போங்கடா”

இவர்கள் துயரத்துடன் திரும்புகிறார்கள்.

இராசையா வயிற்றுக்குள் ஏதோ செய்கிறது என்று கூறி செல்லத்துரையின் உணவை மறுக்கிறான். உண்மையில் மனத்துக்குள்தான் ஏதோ செய்கிறது.

“சரி நாங்க புறப்படப் போறம்” என்றார் கனகர்.

“நன்றி... மறக்கமாட்டம்” என்கிறார் பஞ்சர்.

“நீங்களும் கந்தோர்ப்பக்கம் வரவேணும்” தானும் ஏதாவது கூற வேண்டும் என்பதற்காக சிவராசா.

“விதை உருளைக்கிழங்கு வந்தால் எனக்குத்தான் முதல் செலக்கன்.” செல்லத்துரை இவ்வளவு நேர உபசரிப்புக்கு அறுவடையைத் தொடங்குகிறார்.

“ஓம்... ஓம்.” தூரன் தலை ஆட்டுவது போல் கனகர்.

“வாட்டப்பம் வந்தால் அறிவிச்சுப் போடுங்க சலுகை விலையில்...”

“உங்களுக்குத் தராமலா...”

அந்த பாங்க் லோன் சிபாரிசு...”

“வாங்க தருகிறன்”

“உரம்...”

“அனுப்புறன்...”

“புது மருந்துகள் வந்தாலும்...”

“அறிவிக்கிறேன்...”

“முடிஞ்சளவு உதவி செய்யுங்க... கந்தோருக்கு வாறன்” என்று முற்றுப்புள்ளி வைக்கிறார் செல்லத்துரை.

“ம்... வீட்டுக்கு வாங்க” என்கிறார் கனகர் அமத்த லாக ஜீப் உருமுகிறது.

இராசையா ஆவேசத்தால் பிடரி பிடித்து உந்தப் பட்டவனாக வேகத்துடன் ஓட்டுகிறான்.

“என்னடாப்பா அவசரம்” என்கிறார் கனகர்.

“மெல்லப்போ... நாங்க ரெண்டு நாள் கிளையம் எடுக்க வேணுமெண்டு இருக்கிறம்... நீ...”

ஜீப்பின் வேகம் தணிந்ததாக இல்லை.

இராசையாவிடம் வேறு அவசரம்.

பாரதியின் ஆவேசம். அக்கினிப் பொறியாக நின்ற கிழவன்... அவனொத்த அந்தக் கூட்டம் அந்த அக்கினிக் குஞ்சுகள் அதர்மக் காட்டினை எதிர்த்து நீராக்க... விளைகின்ற புனிதம்...

அந்த நினைப்பில்தான் இராசையாவிடம் எத்துணை உற்சாகம்.

சடர், தெ, 1982.

6. ஒன்றுபட்டால்...

கனகம்மா பறக்கவிட்டுக் கொண்டு வந்தாள்.

“அவருமொரு ஆளைண்டு வெளிக்கிட்டவர். கையெழுத்துக் கூடப் போடத் தெரியாது. இந்த லெட்சனத் திலை தக்கு பிக்கென்று லோங்ஸ்சையும் போட்டுக் கொண்டு அவர் போன போக்கு...”

வரம்பில் விழுந்தெழும்பி அவள் தூரத்தில் வரும் போதே ‘மணி ஓசை’ கேட்டுவிட்டது. வெந்த புண்ணில் வேலான தனது வார்த்தைகளை அள்ளிச் சிந்தியபடி அவள் வரும்போது சனம் வழி விலக்குகிறது. கனகம்மா சபை சந்திக்கு வந்தால் அது வழக்கமானதுதான். பயம் கலந்த மரியாதையுடன் கூடி நின்றவர்கள் ஒதுங்குகிறார்கள். பயம் கனகம்மாவின் அளவு கணக்கில்லாத வாய்க்கு... மரியாதை அளவு கணக்கில்லாத அவளது பணத்துக்கு...

கனகம்மா இன்னும் வாய் மூடவில்லை.

“என்ன நினைப்பில் திரும்பி வருவாயென்றிறன். பிள்ளைகுட்டியளை நினைச்சியா... கடன் தனியனை நினைச்சியா வந்திட்டார்...” எதைக் கூறவும் தனக்கு மட்டுமே ‘சர்வ’ அதிகாரம் உள்ளவள் போல் கனகம்மா தொடர்ந்து கொண்டிருக்கிறாள்.

வீரசிங்கம் பல்லைக் கடித்துக் கொண்டு தலை குனிந் திருக்கிறான். அவனைச் சுற்றிக் கவலை தெரிவித்து உள்ளூர் தாம் மகிழ் வந்திருந்த சிலர். விடுப்பு பார்க்க வந்த பலர். கடன் கொடுத்த கனகம்மா போன்ற நாலைந்து பேர்.

வீரசிங்கம் குனிந்த தலை நிமிராமல் இருக்கிறான். அவனது நான்கு பிள்ளைகளும் தாழும் தம் பாடுமாக... மனைவி பரமேஸ்வரி சூசினி வாசலில் மனக் கோட்டையின் இடிபாடுகளில் நசிந்து கண்ணீரும் குலைந்த தலையுமாக...

“அப்ப தம்பி எல்லாரும் திரும்பி வருவினம் என்ன...?” மலட்டுச் சிவசம்பு அமத்தலாகக் கேட்கிறார். தான் அனுப்பி வறுக ஒன்றையும் பெற்றுத் துலைக்க வில்லையே என்று நாள் தோறும் குழநிக் களைத்த மனம் ஆறுதல் தேடுகிறது... புரிந்து கொண்டவர்கள் உள்ளுர நமட்டுச் சிரிப்பு சிரிக்கிறார்கள்.

சுற்றி வளைத்திருப்பவர்களின் குத்தலும் கேள்விகளுமே தனது துயரத்தைப் பலமடங்காக்க வீரசிங்கம் எரிச்சல் ததும்ப சுற்றுமுற்றும் பார்க்கிறான்.

“எல்லாத்துக்கும் பிறகு வாறன்” -எல்லாத்துக்கும் என்பதற்கு அமுத்தம் கொடுத்துக் கூறிவிட்டு கனகம்மா புறப்பட்டாள். அவளோடு அகலும் அவளைத்த வேறு சிலர்.

அனுதாப வார்த்தைகளும் கவலை நடிப்புகளும் மெல்ல மெல்ல அகலுகின்றன. எல்லாருமே போனபின் வீரசிங்கம் பரமேஸ்வரியை நிமிர்ந்து பார்க்கிறான். அவள் பேசுவதற்கு இனியென்ன இருக்கிறது என்பவள்போல் தனது பிள்ளைகள் மீது பார்வையை ஓடவிடுகிறாள். அதுவே இவனது நெஞ்சைக் கசக்கிப் பெருமுச்சாக வடிகால் தேடுகிறது.

வீரசிங்கம் போன வேகத்திலேயே திரும்பி வந்து ஒரு வாரமாகியும் தலைகாட்டவில்லை. துக்கம் விசாரிக்க வருவது போன்று ஊர் முழுவதும் வந்து போய்விட்டது. அவ்வளவோடு ஊர் முழுவதுமே அவனைக் கைவிட்டுப் போய்விட்டது போல் ஒரு முகம் திருப்பல்...

ஏமாற்றங்களை தன்னுள்ளே அழுத்தி-அழுக்கி இவ்வளவு நாளும் மௌனம் கண்ட பரமேஸ்வரி தூழ்நிலையின் நிரப்பந்தத்தினால் கக்கிவிட்டாள். “அதுக்காக...

அடைக்கோழி போல பதுங்கிக் கிடந்தால் நம்மட உலகம் நடக்குமா?''

மனவியின் மனமறிந்தவன் அவன் மறு பேச்சின்றி புறப்பட்டான். கால் நடையாக... கடகடத்த அந்தச் சைக் கிள்? ஆற்றாப் போக்கில் அதுவும் விற்கப்பட்டாயிற்று பயணத்துக்கென்று.

அவன் நடந்தான்.

எதிர்ப்பட்டவர்களின் ஏனைப் பார்வைகள், புறக் கணிப்பு, குத்தல் பேச்சு.

வீரசிங்கம் நன்றாகத்தான் அடிபட்டுப் போய்விட்டான்.

இதே ஊர்தான்...

பரமேஸ்வரி தன் கண்களைத்தானே நம்ப மறுத் தாள்.

தோனுக்கும் தலைக்குமாக மாறி மாறி இடம் பிடித்துக் கொள்ளும் அழுக்கேறிய சால்வை. அதே இலட்சணத்தில் மடித்துக் கட்டிய வேட்டி... கலைந்த தலை மண்படிந்து காவி ஊறிய கால்கள்... உழைப்பின் சின்னமாக உரமேறிய உடல். வியர்வையும் ஆளுமாக வீரசிங்கம் வினாயக மூர்த்தியின் தோட்டத்துக்கு உழைத்து வரும் கோலத்தையே நாளும் கண்டு பழகியிருந்த கண்கள் முன்னால் நிற்பவனை நம்ப மறுத்தன.

ஜெர்மனிக்குப் போக அலுவல் பார்க்கவென்று கொழும்புக்குப்போன வீரசிங்கம் புதிய கோலத்தில் வந்து நின்றான்.

வினாயகமூர்த்தியிடம் ஒரு மாதக் காசை முன்னதாகவே பெற்றுக் கொண்டு ஜெர்மன் விசயத்தை ‘அசு மாத்தமில்லாமல்’ கொழும்பு புறப்பட்டாவன்தான். விசயம் வெளித்திருந்தால் மூர்த்தியர் ஒரு மாதக் காசென்ன ஒரு நாள் காச கூட முற்பணமாகக் கொடுத்திருக்க மாட்டார். அது ஒன்றும் தனது காசக்கு வீரசிங்கம் வேலை செய்து தரமாட்டான் என்பதால் அல்ல. ‘இவனுக

ஸௌலாம் ஆளாக விடப்படாது. நமக்கு உழைக்கிறதுக்கு வேணும்' என்ற நினைப்பில் முளையிலேயே கிள்ளியிருப்பார்.

வீரசிங்கம் முதலாவது 'கண்டம்' தப்பிப் போனவன்...

நிலத்தைத் தழுவும் பெல்ஸ.... மொட் சேர்ட்.... வாயிலே உயர்ரக சிக்ரெட்.... தலைவாரி.... தழுதழுப் புடன்....

முன்னால் நிற்பது வீரசிங்கமேதான்...

"வீரசிங்கம் ஜெர்மனிக்குக்கப் போகப் போறானாம்" இது சிலர்.

"வீரசிங்கமும் போகப் போறானாம்" இது பலர்.

ஊர் முழுவதுமே கிச்கிச்த்து...

"பல்லைக் கடித்துக் கொண்டு ஒரு முனு வருசம் நிண்டனெண்டால் போதும்..."

"அண்ணை எப்ப பயணம்" ஆதரவும் வாஞ்சையுமாக எத்தனை கரங்கள் பிடித்தன.

அன்றாடக்காய்ச்சியள்... சொத்துப் பத்தில்லாததுகள் என்று மெல்ல மெல்ல மறந்த உறவுகளூலாம் திடீ ரென்று பற்றிப் படர்ந்தன.

"தண்ணியை வெட்டிப் பிரிக்க ஏலுமா?"

"கோபதாபங்கள் எத்தினை காலத்துக்கு"

"முள்ளொடுத்து விடவேணுமா எங்கட வீடுகளுக்கு வரமாட்டாய் என்ன?"

"பரமேசு... என்ன கறி வைச்சனி... இந்தா இறைச்சி காய்ச்சினான்."

உறவுகள் சுற்றித் தழைத்தன.

வினாயக மூர்த்திதான் என்னும் ஒருவன் "முப்பது நாளிலை ஒரு நாளும் குறையாமல் வேலை செய்து

போட்டுத்தான் ஜேர்மனி எண்டாலும் எந்த யமலோகம் எண்டாலும் போகவேண்டும் ஓ”

ஒரு மாதமல்ல அதனிலும் மேலாகத்தான் அவள் பயணமாகாமல் நிற்கிறான்.

“என்ன என்னதான் செய்யச் சொல்லுகிறாய்” கூட வந்தவர்களைத் தவறவிட்டு வழி தெரியாமல் கலங்கும் சிறுவனின் மனோநிலையுடன் வீரசிங்கம் கேட்கிறான். கள் ளங்கபடமில்லாமல் மாடு மாதிரி உழைப்பதும் குடி கூத் தென்று சிந்திவிடாமல் கிடைப்பதை அப்படியே மனைவி யின் கையில் கொடுப்பதும்தான் வீரசிங்கத்துக்குத் தெரி யும். குடும்பத்தைக் கட்டி இழுப்பதென்னவோ பரமேஸ் வரிதான். இப்படியான இக்கட்டிலெல்லாம் அவள்தான் கைகொடுப்பாள்.

வீரசிங்கம் தலையைச் சொற்றிந்து நிற்கிறான்.

“கனகம்மாதான் நம்மட நிலை அறிஞ்சவ... கேட்டுப்பாருங்க”

“நானெண்டால் அவவிட்ட வாய்விட மாட்டன்... தேவையில்லாத குத்தல் கதையள் பேசும்”

“நம்மட விசயம் நடக்க வேணுமெண்டால்...”

“ஓண்ணும் வேணாம் பேசாமல் கிட... அளந்தது தான் கிடைக்கும்.”

வீரசிங்கம் எல்லாவற்றையும் தூக்கி எறிந்தவனாக நிம்மதி பெற்று ஒரு பக்கம் சரிந்தான். அவனது சுபாவமே அதுதான். ஊரிலுள்ள ஆண்கள் பலரும் அடுக்கடுக்காக ஜேர்மனிக்குப் பறந்த போது “கஞ்சியை குடிச்செண்டாலும் ஒண்டாகக் கிடந்து சாவம்” என்று கூறிய பரமேஸ் வரி போனவர்கள் அனுப்பியவற்றினால் ஊர் சொகுசு கண்ட போதுதான் இந்த முடிவுக்கு வந்தாள். ‘என்ன விதப்பட்டும் அவரை அனுப்புறதுதான்...’

தனது ஆசைகளை கணவன் மீது ஏற்ற அவள் பல காரணங்களைச் சுமத்தினாள்.

“உன்னைப்பிடி என்னைப்பிடி எண்டு மூத்தவள் வளர்ந்து குமராகிடுவாள்...”

“அடுத்தவனைப் படிப்பிச்சு ஆளாக்க வேண்டும்.”

“மற்றதும் பெட்டையள்...”

“வெறுங் கை முழும் போடுமா”

“ஒரு மூன்றுவருசம் பல்லைக் கடிச்சுக் கொண்டு இருந்தால்...”

நானும் பொழுதுமான மந்திர உச்சாடனத்தினால் வீரசங்கத்துக்கு வெறி ஏறி - கொழும்பு போய் பாஸ்போர்ட் அலுவல் பார்த்து விட்டு ரிக்கற் பணத்துக்கு என்னவழி என்றுகேட்டு நிற்கிறான்.

“சாரி நானே கனகம்மாவைக் கேட்டுப் பார்க்கிறன்” என்றாள் பரமேஸ்வரி.

கனகம்மாத் தேவதை இவ்வளவு சுலபத்தில் இரங்கும் என்று பரமேஸ்வரி எதிர்பார்க்கவில்லை.

“அனுப்பத்தான் வேணும்... இங்க இருந்து தலையாலை மண்ணைக் கிண்டினாலும் சீவிக்க ஏலாது.”

“அதுதான் யோசித்துப் போட்டு...” இவள் வாய்விடத் தயங்கினாள்.

“காக்கு யோசிக்கிறியாக்கும்...”

பரமேஸ்வரிக்கும் அதிர்ச்சி. கனகம்மாவே விசயத்துக்கு வந்தது எதிர்பாராதது. கனகம்மா ஊரிலே பயணப் பட்ட பலருக்கு காக் கொடுத்தது இவளுக்குத் தெரியும். அதுவும் ஆள் அணி வசதிகள் உள்ளவர்களுக்குக் கொடுத்தவள். எனக்கும்...

“ஒரு பத்தாயிரம் ரூபாய் கைமாத்தாக உதவினியன் எண்டால் அவர் போய் உழைச்சு அனுப்புறதிலை முதலிலை உங்கட கடன் தந்து போட்டுத்தான்...”

“மறுப்பனா இந்த நேரத்திலை உதவாமல்... வட்டி தான் ஊர்ப் புழக்கத்திலும் ரெண்டு மடங்காகத் தர வேணும்...” சில கணநிதானிப்பில் பரமேஸ்வரியின்

முகம் சுருங்குவதைக் கண்டுவிட்டாள் கனகம்மா.

“ஆயிரக் கணக்கிலே உழைக்கப் போறான் தந்தால் என்ன...”

வீட்டில் இருந்தபடியே வெளிநாட்டு உழைப்பில் பெரும் பகுதியை வறுகுபவள் கனகம்மா.

“இனியும் எதுக்கு யோசிக்கிறாய்” கனகம்மா திசை திருப்பினாள்.

“ஓண்டுமில்லை இவர் போய் எல்லாத்தையும் சமா எச்சுக் கொண்டு வருவாரோ என்னவோ” பரமேஸ்வரி திசை திருப்பினாள்.

“நல்ல கதை அவனுக்கென்ன முழு ஆம்பிளை... அவனைவிட அறிவத்துக்களைல்லாம் போய் உழைச்சு நிமிர்ந்திட்டுகள்.

“உங்களைத்தான் நம்பிரிஞ்சன்” பரமேஸ்வரி விடை பெற்று எழுந்தாள்.

“வளவின்ற உறுதியோட வாவன்... அறுதி எழுதின கையோட காசு தருவன்.”

இதுவும் பரமேஸ்வரி எதிர்பாராததுதான். வேறு வழியும் இல்லாததால் தாங்கிக் கொண்டு வீடு வந்து சேர்ந்தாள்.

பத்தோடு முடிந்ததா? அதுக்கு இதுக்கென்று தேவைப் பட்ட பணத்துக்கு ஊரில் எத்தனை பேரிடம் இருவரு மாகப் பல்லுக்காட்டி எதிர்கொண்ட முகச் சுழிப்புகள் நாக்கு வளைப்புகள், அவமானங்கள் போதும் போதும் என்றாகிவிட்ட போதும் முயற்சியில் வென்று விடும் முனைப்பு.

இன்னும் ஒரு மூவாயிரம் ரூபாவென்றாலும் பயண மானதற்குச் சாரி. பாக்கியிருந்தது மகேஸ்வரி ஒருத்திதான் பிலாக்காய்ப் பிசின். அவள் வீட்டில் அடுகிடை படுகிடை கிடந்தது-உறவு முறைகளை சொல்லிச் சொல்லி அந்தச் சில நாட்களில் அடிமையிலும் கீழாக சேவகம் புரிந்து

கல்லிலே மூவாயிரம் ரூபா நார் உரித்து நிமிர்ந்த போது...

முன்னால் அவன் வாழும் உலகம் நிர்வாணமாக நின்றது.

அவனது மனம் இறுகிப் போய்விட்டது. பணம் ஒன்றே கதியாகி மற்றைய அனைத்தையுமே புறம்விலக்கி விட்ட இந்தச் சுற்றுத்தை அதே பணத்தினாலேயே பழி வாங்க வேண்டும் போல் ஒரு வெறி.

வீரசிங்கம் விமானம் ஏறினான்.

“இவன் வீரசிங்கமாவது ஜேர்மனிக்குப் போற தாவது. நடக்கிற காரியமா... ஊர் முழுக்கப் போகு தெண்டு மனம் பொறுக்க ஏலாமல் அவையளும் வானத்தை வில்லாய் வளைக்கப் பார்க்கினம். ஆரு அவைக்கு நம்பிக் காசு கொடுப்பினம்” என்று நாக்கு வளைத்து பொறுத்துக் கிடந்த இனசனம் வீரசிங்கம் போறதுதான் என்பது முடிவாகத் தெரிந்ததும் குழைந்த குழைவு.

அடிக்கொருதரம் வீட்டுக்கு வருவதும்-வலிந்து அன்பைச் சொரிவதும.....

“அடேய் கவனமடா... போற இடத்திலை உடம் பைக் கவனிக்காமல் விட்டுடாதை” இது அக்காவின் புதுப் பாசம்.

“இவ்வளவு காலம் பிரிஞ்சு எப்படித்தான் இருக்கிறது.” இதுவும் ஒரு மிகைப்பட்ட உறவின் குரல். இப்படி எத்தனை எத்தனையோ புதிய அனுபவங்கள்.

எல்லாம் சுமந்து... புதிய நம்பிக்கைகளோடு வீரசிங்கம் பயணமானான். தனது நம்பிக்கைகளுக்கு இப்படி நேரும் என்று கனவிலும் நினைத்தவனல்ல...

அவனுடைய முழு எத்தனங்களையும் மீறி நிர்ப்பந்த மாக அவனை திருப்பி அனுப்பிவிட்டார்கள்.

வாழ்வின் நம்பிக்கை அனைத்துமே சிறைந்து போய் விட நடைப்பினமாக வீரசிங்கம் வீடு வந்து சேர்ந்தான்.

நிதர்சனம் அவனைப் பயமுறுத்திய அளவில் அவன் எங்காவது செத்துத் தொலைத்திருப்பான். சாவது என்பதற்கும் மனம் லேசில் துணிந்து விடுகிறதா?

சாவதால் என்ன கடன் தீர்ந்து விடுமா? தன்னை-தன் ஒருவனையே நம்பி வீட்டில் இருக்கும் ஐந்து ஐவ்வன்களின் கதி? திடம்பெற முடியாத போதும் வீரசிங்கம் உயிர் பெற்று வந்து சேர்ந்தான்.

“ம... இனி வாங்கிப் பாரன். அவனுமொரு ஆளைண்டு ஜேர்மனிக்கு வெளிக்கிட்டாரம்... அங்க இங்க இல்ல ஜேர்மனிக்கு... எனக்கு முதல்ல தெரியும் இது போய் திரும்பி வருமென்டு...”

“உனக்கென்ன அறுதிக்குக் காசு குடுத்தனி... காசில் லாட்டில் காணி...”

“என்ன நினைப்பிலை குடுப்பாய் மூவாயிரம் ரூபாய்... சின்னன் பொன்னனான் காசே... மூவாயிரம் எந்த ஜென்மத்திலை வாங்குவாய்”

“இந்தக் கிடை கிடக்கிறானே எண்டு பாவத்துக் கிரங்கி குடுத்தன். இந்த வெறுவாய்க்கிலை கெட்டது திரும்பி வருமென்டு ஆர் கண்டது. எண்டாலும் என்ற காசை வாங்காமல் விடமாட்டன்”

“வாங்குவாய் வாங்குவாய்”

“என்ற கமத்திலை வேலை வாங்கியெண்டாலும் கழிப்பன் ஓ...”

“அவன்ற சீவியம்”

“என்ன சீரழிஞ்சாலும் எனக்கென்ன... நீ அவன்ற காணியைப் பறிப்பாய்... காலம் பொறுத்து... நான் நாளைக்கே தொடங்கியிடுவன் நிறைய வேலை கிடக்குது கமத்திலை...”

“பாவ புண்ணியம் பாக்கிறதில்லை இனி வேலை யில்லை” என்று விட்டு விடை பெற்றாள் கனகம்மா. மகேஸ்வரி படலை வரை வழியனுப்பினாள்.

கணகம்மா நாலு முடக்குகள் திரும்பியிருப்பாள். அவளது மனத்தில், சுற்று நின்ற வீரசிங்கமே எதிர்பட்டான். வீரசிங்கம் அவளது மலத்தில் சுழன்றதுக்குக் காரணம் ஒரு காலத்தில் தனக்காகப் போகும் அவனது காணி. அந்த ஒரு காலத்தில் ஒரு கதை கதைத்தால் போதும் என்ற நினைப் பில் கணகம்மா முகம் திருப்பி விறுக்கிட்டு நடக்கிறாள்.

மனம் வெதும்ப வீரசிங்கம் தலை குனிந்து நடக்கிறான். வீடு போனதும் மனம் தாங்காமல் கூறுகிறான் “கனக்காவுக்கு நான் என்ன செய்தனான். இப்பிடி முகம் திருப்பி...”

பரமேஸ்வரியிடம் பெருமுச்சு.

“நீங்கள் போன நாளிலை இருந்து கடிதம் வந்துதா பிள்ளை... என்ன கறி வைச்சனி... பட்டினி கிடக்காதை எண்டெல்லாம் உருகின கனக்கா இப்ப... ம... பணம் பண்ணுகிற கூத்தை...”

மகேஸ்வரி வீட்டுப் படலையில் சமா தொடங்கி விட்டது. முன்பெல்லாம் செற்றில் நாலைந்து பேர்தான். இப்போது அக்கரைக்கு கணவன்மார் பறந்துவிட செற்றும் பருத்திருக்கிறது. வீரசிங்கத்தைப் பற்றி கேவி பேசியதில் தொடங்கிய சிரிப்பலை நெடுநேரம் நீடித்தது. “அது சரி வீரசிங்கம் இனி லோங்ஸ் கழட்ட மாட்டான் போலை...”

வீட்டு முற்றத்தில் கிடந்த பனங் குற்றியில் அமர்ந்திருந்தான். வீரசிங்கம் பாதை தெரியாத பயணத்துக்கு ஆயத்தமாகிய கோலம் மடிந்த கால்களில் முகம் புதைத்து நெஞ்சம் புகைய அவன் இருந்தான். என்ன செய்வது! அந்த ஒரே கேள்வி பூதாகரமாக அவன் மனதில் எழுந்து நின்று பயமுறுத்தியது.

முன்னால் ஒரு செருமல்.

வெறுப்பு மாறாமலே அவன் நிமிர்கிறான். எப்போது என்று காத்திருந்தவர் போல் வினாயகமூர்த்தி முன்னால் நிற்கிறார். இவனிடம் கனமான உணர்ச்சிகள் செறிந்த மௌனம்.

“வீரசிங்கம் போனதை நினைச்சு வருத்தப்படுகிற திலை பிரயோசனமில்லை” ஆறுதல் கூறுகிறாரா?

“போயிலை தெரிவு இருக்குது வாறதெண்டால் வா” ‘வாறதெண்டால்’ என்பது வினாயகமூர்த்தியின் நளினம்.

பதில் ஏதுமின்றியே “ம்” என்றான் வீரசிங்கம்.

“உன்ற விருப்பம்” என்றுவிட்டு இந்த ஒன்றுக்காகவே தான் வந்ததை உணர்த்தி விட்டு நடக்கிறார்.

நாளைக்குப் புகையிலை தெரிவுக்குப் போகவேண்டும்.

அழுக்கேறிய அந்தச் சாரமும் சால்வையுமாக இருபத்தைந்து ரூபா நாட்கூலிக்காக புகையிலையோடு மாரடிக்க வேண்டும். எதிர்ப்படப் போகும் முசுக்சமீப்புகள், கேவி கள் அவன் தன் மனத்தைப் புரட்டிப் புரட்டிப் போட்டான். மனம் தயங்குகிறது. நினைப்பே இப்படி மனத்தைக் கருக்கு மானால் நிசம்....?

தான் இந்த ஊரின் முகத்தில் பழைய வீரசிங்கமாகி மண்ணிலே உழைப்பதை அவனது மனம் சீரணிப்பதாக இல்லை. கசந்து குலுங்குகிறது.

இதே மண்ணிலே உழைக்க எவ்வளவு ஆர்வத்துடன் முன்பெல்லாம் இவன் போனான். கள்ளம் கபடமில் ஸாமல் இந்த மண்ணிலே அதைக் கொண்டு வாழ்ந்த அமைதியான வாழ்வும் இப்போது நினைத்தாலும் அவனை வசீகரிக்கிறது. இடையிலே வந்து போன புயல் தான் எவ்வளவு பெரும் மாற்றங்களை மனத்தினுள்ளே மலர்த்தி விட்டது.

நேர்மையாக உழைக்க அவன் இப்போது வெட்கப் பட்டான்.

உடலைக் கசக்குவதென்றால் ஆயிரக்கணக்கான ரூபாய்களுக்காகவே என்ற ஜேர்மன் நினைப்பு இன்னும் வேர் அறாமல் இருந்தது.

வீரசிங்கம் அடுத்த நாள் புகையிலை தெரிவதற்குப் போகவில்லை.

அந்த நாளின் காலைப்பொழுது அடுப்பில் படுத் துறங்கிய பூண்ண திமிரெடுத்து நிமிர்ந்து போனதைக் கலங்கிய கண்களினாடு வெறித்துப் பார்த்தபடி குசினி வாசலடியில் இருக்கிறாள் பரமேஸ்வரி. தாயின் முகத்தைப் பார்த்து பசியாற முனைந்து தோற்றுப் போய் நான்கு பிள்ளைகளும் வாடியிருக்கின்றன.

வீரசிங்கத்திற்குப் பசி. மனக்குமுறலில் அது ஒரு பொருட்டாகவே இல்லை.

பரமவிங்கமும் மாணிக்கமும் சிரித்துப் பேசிக் கொண்டு வீதியால் போவது தெரிகிறது. வெறித்துப் பார்த்தபடி இவன்.

இருவருக்குமே பெரிய குடும்பங்கள். இருந்தும் இந்தக் கூலியில் இவ்வளவு கலகலப்பாக... போகும் என்ற மனமோ? யாரோ ஒரு தோட்டக்காரனின் புகையிலை தெரிவதற்காக அவர்களின் பயணம்.

இவன் ஜேர்மனிக்குப் போவதற்கு முன் மாணிக்கத்துடன் உரையாடியது. இப்போதும் அப்படியே ஞாபகத்தில் இருக்கிறது.

“இங்க இருந்து எப்பிடி உழைச்சாலும் முன்னேற ஏலாது மாணிக்கம்.”

“முன்னேற்றம் எண்டு நீ எதை நினைக்கிறாய். எங்க எண்டாலும் என்ன வேலை செய்தெண்டாலும் நாலு காகசு உழைக்கிறதா முன்னேற்றம். ஒவ்வொருத்தன் தன்தன் வேலையைப் பார்த்தால்... வீரசிங்கம் இந்த மன்னிலை உழைக்கிற நம்மட காலம் வாறத்துக்கு நாம ஒன்றாக இங்க இருந்து பாடுபடவேணும். அதுக்காக நாம பணத்தானை களைக் கூட தியாகம் செய்யத்தான் வேணும். நாம ஆக்கப் போகிற நம்மட காலம் எல்லாத்தையும் விடப் பெரிசு.”

மாணிக்கம் சொன்ன உண்மைகளை அன்று நிராகரித்த தவறினை தன் முனைப்பிலே தோற்றுவிட்ட இந்த நிலையில் வீரசிங்கம் எண்ணிப் பார்க்கிறான். எப்படி வந்தாலும் உண்மையை வந்தடைந்ததில் ஒரு தெழு.

பரிசுக்கும் ஊர்...

இந்த ஊரால் இவன் மீது இதை மட்டும்தானே செய்ய முடியும்? அவன் கண்ட கனவுகள்தான் செத்துமடிந் தாலும் பட்ட கடன் அதைவிட அவசரமாக ஆறு ஜீவன் களினதும் பசி...

ஊரின் ஏனானமும் பரிசுப்பும் அவற்றைத் தீர்க்குமா?

தன் நிலையை, தன் பலத்தை வீரசிங்கம் உணர உணர அவன் என்னிப் பயந்த ஊரே துச்சமாக-தெளிவு பெற்று அவன் உறுதியோடு எழும்புகிறான். படலை திறபடும் சத்தும் கேட்கிறது.

பரமவிங்கமும் மாணிக்கமும் வந்தார்கள். “வினாயக மூர்த்தியர் போயிலை தெரியக் கூப்பிட்டவராம்... வெட்கத்தாலை நீ வரயில்லையாம் உண்மையா வீரசிங்கம்.”

பரமவிங்கம் கேட்டதற்குப் பதில் கூறாமல் வீரசிங்கம் மௌனமாக இருந்தான்.

“என்ன வெட்கமெண்டு கேட்கிறன். ஜேர்மனியிலை போய் கசங்காமலே இருக்க நினைச்சனி. நம்மடமண்ணிலை உழைக்கிறதுக்கு என்ன வெட்கம். நாம வெறும் கூலியளே... உண்ணதமான நம்மட காலத்தை நோக்கி ஒன்றாக நடக்கிறதுக்கு...”

மாணிக்கத்திடம்தான் என்ன நெஞ்சறுதி... எவ்வளவு பெருமிதம். இவன் உறுதி பெற்று எழுந்து குரல் கொடுத்தான்.

“பரமேசு... போயிலை தெரியப் போயிற்று வாறன்”

இவர்கள் மூவரும் ஒன்றாகப் புறப்போடும்போது நந்தியாக எதிர்வரும் மகேஸ்வரி.

வீரசிங்கத்திடம் புதிதாகப் புகுந்த வெட்கமும் தயக்கமும்... மற்றவர்களைக் கண்டும் காணாதவளாக மகேஸ்வரி இவனிடம் கேட்கிறாள்.

“எங்க வெளிக்கிட்டனி”

“வினாயகமூர்த்தியருக்கு போயிலை தெரிய....”

“நல்ல கதை... என்ற கமத்திலை எவ்வளவு வேலை கிடக்குது. கடன் கழியுமட்டும்தான் வேலை செய்ய வேணும்”

என்ன கூறுவது என்று தெரியாமல் வீரசிங்கம். மாணிக்கம் குறுக்கிடுகிறான்.

“கடன் கழிக்கிறதுக்கு வேலை செய்ய ஏலாது... அவன் விரும்பின இடத்திலை வேலை செய்து கடனையும் கழிப்பான்.”

மூவரும் உறுதியோடு ஒரு பாதையில் நடக்கிறார்கள்.

அவர்கள் போவதையே பார்த்துக் கொண்டு நின்று விட்டு மகேஸ்வரி முனு முனுக்கிறாள்.

“இன்று சேர்ந்தால் என்னதான் செய்யமாட்டியள்?”

வீரகேசரி, தெ, 1982.

7. உறவுகள்

இயந்திரப் படகின் மேல் தட்டில் ‘வலு சொகமாக’ அமர்ந்திருக்கிறார் மாணிக்கவேலர். ஓரமாக இருப்பதற் கென்ன குறுக்கு மடிப்பில் கால்களைக் கட்டிப்போட்டு அது அதுபாட்டிலும் தான் வேறு கவனமுமாக ‘தவம்’ இருக்கிறார். பக்கத்தில் வெற்றிலைப்பை வாய் திறந்து கிடக்கிறது. ‘குதப்பல்’ முடிந்ததற்கு அடையாளமாக வாயில் சிவப்பு வடிகிறது. அடிக்கடி தோளில் கிடக்கும் சால்வையால் துடைத்துவிட்ட போதும் அணை அடங்காத வெள்ளம் அது. துடைத்ததன் அறிகுறியான நிறம்கூட வெளிப்பட முடியாத அளவு அழுக்கா சால்வை. இதே இலட்சணத்தில் வேட்டி.

நன்றாக வாயைத் துப்பிவிட்டு ஒரு சுருட்டு அடித் தால் வெற்றிலை ‘வெடுக்கு’ அடங்கும். காதுகள் இரண்டையும் தடவுகிறார். வெறுமை செருகி வைத்திருந்ததைத் தான் கப்பலேறும் முன்பே குடித்துவிட்டாரே, மாணிக்க வேலருக்குத் தன் மீதே எரிச்சலாக வந்தது. வேணும் விளையும் என்று பார்த்துப் பாராத குணவிசேடம்.

மேலே இருந்தபடியே குனிந்து கீழே பார்க்கிறார். இன்ஜினுக்கு அருகில் கனகலிங்கத்தின் மகன். கனகலிங்கம் என்றால் காதில் சுருட்டு இருக்கும். “மச்சான்” என்றதும் எடுத்து நீட்டுவான். மகன் பாக்கெட்டிலிருந்து ஸ்டைலாக சிக்ரெட்டை எடுத்து அதே இன்ஜினில் எங்கோ ஓர் இடத்தில் பிடித்துப் பற்றவைத்து நிமிர்கிறான்.

மாணிக்கவேலரும் ‘ம...’ என்று பெருமுச்சவிட்டு நிமிர்கிறார்.

கடற் கோட்டையைப் பின்னால் விட்டு, படகு கடல் கிழிக்கிறது. உடல் மறந்த மனத்தில் உற்சாகம் பிடிப்பட்டு விட மாணிக்கவேலர் பார்வையைச் சுழற்றுகிறார். பெருங் கடல் நல்ல பிள்ளைக்கு நடித்துக் கொண்டிருக்கிறது. பனங்காய் ஒன்று மிதந்து மிதந்து தாழ்வது போல் ஒருவன் ‘அட்டை’ பிடித்துக் கொண்டிருக்கிறான். பக்கத்திலேயே சிறு படசில் அவனது உதவியாளோ அல்லது முதலா என்றோ...

“அவங்களுக்கிப்ப ஞாயமான காசு...” என்றார் மாணிக்கவேலர்.

கிழவரின் பெருமுச்சிற்கு யாருமே காது கொடுக்க வில்லை. தூழ இருந்தவர்கள் அவரவர் பாட்டில்... ஏரிச்சலும் ஏக்கமும் வேலாரிடம். ம... அந்த நாளியிலை...

உண்மைதான் மாணிக்கவேலர் துள்ளிப்பாய்ந்து மேல் தட்டில்தான் ஏறுவார். கீழே இன்ஜின் வெக்கை. ஒயில் மணம் வெறும் சாட்டு. தனது பிரசங்கம் இரசிகர்கள் காதில் நன்கு விழவேண்டும் என்ற அக்கறை. அதற் கேற்றாற் போன்று பலரும் அவரைச் சுற்றி வளைப்பார்கள். பத்தும் பலதுமாக அள்ளிப் பறக்கவிடுவார். படகு ஓட்டும் கனகவிங்கம் கூட சுருட்டைக் கொடுத்து விட்டு அடிக்கடி வந்து காது கொடுப்பார்.

எல்லா ஆம்பிளையளும் மேல் தட்டுக்கு வந்து விட்டாலும்-அப்பிடி விவாதம் பொறி பறப்பதும் உண்டு. கீழ்ப்பகுதியில் பொம்பிளையன் இருந்து சம்ப்படுத்துவார்கள்.

“இந்த நாளையிலே பொண்களும் மேலுக்கு வந்து இருக்குதுகள்...” முனைமுனைக்கிறார் வேலர்.

“பிறீச்...” ஒரு துப்பல். சால்வைத் துடைப்பு; “அண்ணை பிராக்குப் பாராமல் ரெண்டு ரூபா எடு”; என்றபடி துண்டு நீட்டும் படகுக்காரன். “ரெண்டு ரூபாவோ... ம்... அந்த நாளையிலே இருபது சேத்துக்குப் போனனான்.”

இருபது சத்துக்குக் கணசியாகப் போனவர் என்பதி

விருந்தே படகுக்காரன் கிழவர் பத்து வருடமாக ஊர்ப் பக்கம் தலைவைத்துப் படுக்கவில்லை என்பதைப் புரிந்து கொள்கிறான்.

மாணிக்கவேலர் ஊரை விட்டுப் போய் பத்து வருடங்கள் ஆகிவிட்டன.

பத்து வருடங்கள்...

வேலர் ஊரை விட்டு ‘விறுக்கிட்டுப்’ போகும்போது ஐம்பத்தாறு வயது இருக்குமோ? இப்போதைய வயதி விருந்து பின்னோக்கி விரல் மடித்துப் பார்க்கிறார். அந்த மதியம்தான் இருக்கும். அது ஒரு வயதா? “நாங்கிக்காரி அவளுக்கென்ன அப்ப ஒரு ஐம்பத்திநாலு இருந்துதில்லை” முனுமுனுத்தவர் ஏதோ நினைவில் சிரிக்கிறார்.

முப்பது வருடங்கள் எப்படியொரு வாழ்வு. ஊரார் ‘கண்’ படும்படி இன்பம் தோய்ந்த வாழ்வு. வருடங்கள் உருள உருள சலிப்புத் தோன்றுமாமே. மட்டயன் சொன்னான்.

நுனிக் கரும்பிலிருந்து உண்ணத் தொடங்கியவர் மாணிக்கவேலர்.

நாளாக ஆகத்தான் இன்ப நுகர்ச்சியின் ஏற்றம்.

கையோடு “கனகம்...”

“தேத்தண்ணியோட வாறன்”

“பெரிய தேத்தண்ணி... கிடக்கட்டும் வா.”

மனிதனின் குணம் தெரிந்தும் என்னவோ ஏதோ என்று ஒடி வருகிறாள் கனகம். வேலரிடம் ஒரு பார்வை. ஐம்பத்து நாலு வயதா கனகத்துக்கு... சீ...சீ... நேற்றுத் தான் மனயில் இருந்தவள் மாதிரி...

கையைப்பிடித்து இழுத்து...

“சீ... விடுங்க வீட்டிலே மருமகளையும் கொண்டு வந்து வைச்சுப்போட்டு...” ஒர் உதறல். பாவம் செய்துவிட்டது போல் உதறிவிட்டு ஒடிவிட்டாள்.

“கனகம...” வேலரிடம் பொங்கி எழுந்த உணர்வுகள் குழுறுகின்றன. அது காமமல்ல... பாச உணர்வு. அன்பு மீதூரம்...

வீட்டுக்கு மருமகள் வந்து ஒரு மாதம்தான். அது மகனது வாழ்வுக்கு. அதுவே தனக்கு இடையூராக... வேலரால் சீரணிக்க முடியவில்லை. அது எப்படி? ஒருவனின் வாழ்வு மற்றொருவனின் அழிவில்... இதற்காகத்தான் படித்துப் படித்துச் சொன்னார் ‘தனிக் குடித்தனம் நடத்தட்டும்’ என்று.

கேட்காமல் விட்டுவிட்டு... இப்போது பூச்சாண்டி காட்டினால்...

“கனகம்... இங்க வா” வெறி பிடித்தவராகிக் கூவினார் வேலர். பிறவிக் குணம் அது. மூக்கு நுனியிலே கோபம். எவ்வளவுகெவ்வளவு கோபம் உள்ளதோ அவ்வளவுக்கவ்வளவு அன்பு நெஞ்சம்.

“வேண்டாங்க...” மறுத்து நெளியும் கனகம்.

“நான் கூப்பிடுகிறேன்... வா”

“வேண்டாங்க...”

“என்ன...” இவரிடம் வெறி.

“தேத்தண்ணி கொண்டு வாறன்” குசினிக்குள் போய்விட்டாள் கனகம். அவள் தேநீரோடு திரும்பி வரும் போது விறாந்தையில் வேலர் இல்லை. கிணற்றடியில் நின்று வந்த மருமகள்தான் நிற்கிறாள்.

“எங்க போயிருப்பார். கோபம் ஆறும்வரைக்கும் இங்காலை ஜயனார் கோயிலடிப் பக்கம் உலாத்திப்போட்டு வருவார். வரேக்குள்ள என்னெப்பற்றி வாயோமுகப் புளுகிக் கொண்டு வருவார்.” அது சில சிராய்ப்புகளின் போது வழக்கமானதுதான். அதைத்தான் கனகமும் நினைத்தாள். அதுவே வெறும் சிராய்ப்பு அல்ல பலத்த அடி என்பது தபால் ‘மட்டை’ கிடைத்தபோது தான் அவனுக்குப் புரிந்தது.

“இவன் கனகசுந்தரம் போயிலைக் கிட்டங்கி வைச்

சிருக்கிற ஊரினர் பேரும் வாயிலை நழையுதில்லை. என்னவோ ஊர்... அங்க அவனுக்குத் துணையாக வரச் சொல்லி ஊருக்கு வாற நேரமெல்லாம் கேட்டான். சரி அவரும் புகையிலையோட அனுபவப்பட்டவர் என்டு அனுப்பிவிட்டன்' என்று கனகம் போர்த்து மூடியதற் கென்ன... எல்லாம் சில மாதங்களில் வெளிச்சமாயிற்று. ஒரு தீபாவளி பொங்கலுக்கும் வேலர் ஊர்வரவில்லை. அடிக்கடி கனகம் பேருக்கு 'அங்கினை' கொஞ்சம் அனுப்பினார். அவ்வளவுதான்.

"அவனுக்கு நான் கூப்பிட்டு வர ஏலாது... அவ் வளவு றாங்கி... சரி பிறகெண்டாலும் ஒரு சொல்லு எழுதப்படாதா?"

மாணிக்க வேலர் வலுத்த பிடிவாதக்காரர்.

வேலருக்கு இருக்கும் பிடிவாதம் அவர் மனவிக்கு இருக்காதா? "சும்மா ஒரு நேரம் முன்கினால்... இப்படியா ஓடுறது... முயல் மேய்ப் போனது மாதிரி... வேணுமெண்டால் வரட்டும்..." என்று இருந்துவிட்டாள், றாங்கிக்காரிதான்.

தூரத்தில் வரும்போது 'பொட்டா'கத் தெரிந்த தீவு அண்மையில் வரவரப் பெரிதாகி... கரைகண்டா உற்சாகம்... முன்பென்றால் துறைமுகம் தெளிவாகத் தெரியும் போது வலுத்த புழக்கத்துடன் எழுந்து நிற்பார் மாணிக்கவேலர். சால்வையை எடுத்து ஒரு சூழற்றுச் சூழற்றித் தலைப்பாகை கட்டிக்கொண்டு இறங்கினார் என்றால் எந்த வயதிலும் மாப்பிள்ளைமாதிரி இருப்பார். படகு கரையைத் தொடு முன்பே பாய்ந்து இறங்கிவிடுவார்.

இப்போது...

படகு கரையை அண்டிய பின்னும் இறங்காது கனக கும் மனம். மனச்சாட்சி சுறுசுறுப்பாகும்போது மனம் கனமாகும்தான்.

பத்து வருடங்கள்...

அவளைப் பிரிவின் அனலிலே வாட்டியது. எவ்வளவு துரோகம் என்ற நினைப்பு கெம்பிக்கெம்பி உறவின் கதையின் முதல் அத்தியாயம் மனத்தில் சவை தட்டுகிறது. திரண்டு கம்பீரப்படும் முறுக்கான உடலில் துவாலையைப் போட்டுக் கொண்டு எரியும் பீடியைக் கையிலெலுத்து ‘ஊய்ஞாய்’ என்று ஒரு விசிலடி...

ஜன்னலடியில் நிற்கும் கனகம்.

துவாயை எடுத்து உதறுவது போன்ற பாவணையுடன் ஒரு ‘சிக்னல்.’

கனகம் ஒற்றைக் காலில் நின்று காதல் என்று ஒன்று மில்லை. பேசித்தான் செய்ததாகப் பாவணை காட்டி... கல்யாணம் முடிந்துவிட்டது. கனகம் கெட்டிக்காரிதான் என்பதற்கென்ன... பச்சைக் குழந்தையின் மனம்.

இல்லாவிட்டால்-முதலிரவு அறைக்குள் அந்த விசி லடியை அடித்துக் காட்டுமாறு கேட்பாளா?

இந்தப் பத்து வருடங்களாக இப்படித்தான் .. கடந்து போன காலச் சுவடுகளை அனு அனுவாக உருசித்து - இரை மீட்டு....

மனத்தில் பொறி தட்டி, பிடரி பிடித்து உந்த புறப் பட்டவர் தான் இவ்வளவு காலம் இழுத்த இழுப்புக் கெல்லாம் வளைந்தவள் அன்று ஒரு நாள் மசியவில்லை என்பதற்காக...

தன்னைவிட முட்டாள் வேறு யாருமில்லை என்று தானே முடிவு செய்தவராக பிடரியில் தட்டிக் கொள்கிறார். இப்போது மனத்தில் தடம் விழுந்து புறப்பட்டதும் ஒரு ‘நினைப்பு’ யாரோ ஒருவர் பிடித்து இழுத்து வந்ததுபோல் தானாகவே வந்தவர் தான்.

துறைமுகச் சந்தியில் புதிதாக முளைத்திருக்கும் உண்டியலில் கனகம் நினைவாகக் காசு போட ‘மடிப் பெட்டி திறக்கிறார்.

எது மாறினாலும் மாறட்டும். நாமென்றால் மாற மாட்டோம் என்பதுபோல் கல்லும் குழியுமாகக் கிடக்கும்

வீதி. கால் தடுக்கிய மாணிக்கவேலர் நாலு திட்டுத் திட்டி னார்.

‘புடு புடு’ என்று இரைந்து கொண்டு ஓடி வருவது... ‘லான்ட் மாஸ்ரர்’ வண்டி.

“எட முன்னேற்றம்தான்...” சன சமூகநிலையம், வாசிகசாலை, பெரிய தபாற் கந்தோரும் வந்திட்டுது. வேணும்தான். எல்லாரும் வெளிநாட்டிலை... காகசு கழஞ்சு புழக்கம்...

ஐயனாற்ற சித்திரத் தேர் அற்புதம்...

இந்த வெளியிலைதான் கிளைவிட்டு வளர்ந்த தென்னை மரம் நின்டது. தறிச்சுப் போட்டாங்கள் போலை...ம்... இந்தப் படியே தெற்குக் கரை போனால் ஒரு பாரைக்குட்டியும் வேண்டிக் கொண்டு... மாரி பிறக் கவில்லை. அவங்கள் வந்திருக்க மாட்டாங்கள். இல்லாட்டியும் நாளெனரூ மடையன். இன்னைக்கு வெள்ளிக் கிழமை...

மாணிக்கவேலர் வாய் ஓயாமல் நடந்தார்.

படலை தெரிகிறது. உள்ளே கனகம். பத்து வருடத் துக்கு முந்தி இழுத்தபோது இருந்தது போலவே இருப் பாளோ? பத்து வருடங்கள் ஓடிவிட்டதல்லவா? எத்தனை வருடங்கள் ஓடினால் என்ன... ராசாத்தி ராசாத்திதான்.

கால்களை எட்டப் போடுகிறார்.

படலை திறக்கும்போதே...

“கனகம்...”

விறாந்தையில் வெற்றிலை இடித்துக் கொண்டிருந்த கனகம் தாய்ப் பசுவிடம் பசியோடு ஓடி வரும் கன்று போல் ஓடி வருகிறாள்.

கனகம்... பத்து வருடங்கள் விழுங்கிவிட்ட கனகம்.

முப்பது வருடங்கள் முத்துவேலருடன் வாழ்ந்த இளைய கனகத்துக்கு அந்தப் பத்து வருடங்கள்தான்

இயமன். எப்படி உடைந்து போனாள்? “பாவி... நான் பாவி” தலையில் அறைகிறார் வேலர்.

கனகம் ஓடி வருகிறாள்.

“கனகம்...” பத்து வருடங்களுக்கும் சேர்த்து அழைப்பு.

“மன்னிச்சிடுங்க... இனிநான் உங்க சூடத்தான்... உங்க மடியிலைதான்... போகவே மாட்டன்...”

“கனகம்....” அள்ளி அணைத்து நெஞ்சார... கனகத்தின் உடல் நமுவுகிறது.

தினகரன் 9, கார்த்திகை, 1980

8. உறிஞ்சி

“கமலாம்பீ”

“ஆரது...” குரவில் மட்டுக்கட்டிவிட்ட போதும் ஒப்புக்கு ஒரு கேள்வி.

“வெவிப் பொட்டுக்கு ஒருக்கால் வாவெண்டிறன்.”

“அடுப்பிலை அலுவலா நிற்கிறன். சுடுகுது மடியைப் பிடியெண்டால்....”

“அப்ப நான் உள்ளுக்கு வாறன்.”

“நில்லு நில்லு இந்தா வந்திட்டன்.”

கமலாம்பிகை சீலைத்தலைப்பில் துடைத்துக் கொண்டு ஓடி வருகிறாள். நல்லம்மா நேராகக் குசினிக் குள் வந்து விட்டாள் என்றால் நாக்கு வளைப்பாள். வெள்ளிக்கிழமையும் அதுவுமாய் பெரு நண்டுக்கறி வாசமே பரிசு கெடுத்துவிடும்.

“என்ன நல்லம்மா இந்த நேரம்...”

வலுபக்குவமாக கையிலிருக்கும் ஒற்றைக் காப்பை உருவுகிறாள் நல்லம்மா. கமலாம்பிகைக்கு புரிந்து விட்டது. அப்போதும் தான் முந்தாமல் மதிப்புயர்த்தும் பொறுமை.

“கமலாம்பி- அவசரமாய் ஆயிரம் ரூபாயெண் டாலும் வேணும். நீதான் ஒரு வழி பண்ணி...,”

“ம... எத்தின பவுண்.”

“ஒரு பவுணுக்கு கொஞ்சம் குறைய....”

“கொஞ்சம் என்ன தொஞ்சம்... அவர் சுப்பிரமணியம் தராகம் படியுமாக இருப்பார். தாறதை வாங்கித் தாறன்.”

நல்லம்மா கை பிசைகிறாள். ஆகக் குறைந்தது ஆயிரம் வேண்டுமாம். கமலாம்பி மனம் வைத்தால் முடியுமாம்.

“சரி பார்ப்பம்... வேற ஆரட்டைப் போறது. மணி யத்தார் மாதிரி வருமா? நாளைக்கு வாவன்.”

நல்லம்மா கை பிசைகிறாள்.

“கமலாம்பி அவசரமடி ஆத்தை.”

“வெள்ளிக்கிழமையெண்டு யோசிக்கிறேன்... கூலி யாட்களுக்குத்தான் அந்தக் கதை பறைவார்... வட்டி வாசி யெண்டால்...”

“நம்பியிருக்கிறன்.”

“சரி சத்திலை வா”

நல்லம்மா போய்விட்டாள். கறி அடுப்பைவிட்டு இறங்கியது. போகலாம் என்று காலெடுத்து வைத்தால் “வீல்” அழுகிறது நாலாவது... வாரி இடுப்பில் போட்டாயிற்று. கால்கை விசிறி. அதற்கென்று ஒரு தனி நடை இப்படி எத்தனை நடைகள்....

அந்தக் காலம்... ஊரில் கணபதியார் என்றால் தெரி யாத புல் பூண்டு கூட இராது. அவ்வளவுக்கு அவர் ஊரிலே சம்பந்தப்பட்டவர். பரம்பரையாலும் கணபதி யின் சழியன் தனத்தாலும் விளைந்தது பணம்... நிலத் திலே விளைச்சலாக ருசி கண்டவனுக்குத் தானே ஆவலாதி. அந்த நிலத்தை அகலப்படுத்துவதிலேயேதான் வாழ்நாள் முழுவதையும் போக்கினார் கணபதியர்.

இனியில்லையென்று இக்கட்டாக பணம் கேட்டு ஓடி வருபவனிடம் “ரெண்டு வருசம் அறுதி” என்று எழுது வார். ஒரு நாளும் தவறவிடாது காணியைத் தனதாக்கி விடுவது அவருக்கு “வாலாயம்.”

காணியின் பேரில் அதிகம் கேட்டு விட்டாலோ, அல்லது பணத்தின் தேவை வலியதாக இருந்தாலோ கணபதியர் கூறுவார். “இப்ப காணிக்கு ஆரடாப்பா காசு குடுக்கிறாங்கள். விக்கிரதெண்டால் சொல்லு.”

ஊர்க் காணிகள் பலவற்றையும் அப்படியும் “அமத்தி யது” உண்டு. இப்படியும் உண்டு.

இனியும் வறுக ஊரில் வாய்ப்பில்லை என்பதை உறுதிப் படுத்திக் கொண்டுதான் தன் ஒரே மகன் சுப்பிரமணியம் வசம் சகல சம்பாத்தியங்களையும் ஒப்படைத்து கணமூடினார் கணபதியர்.

பிறவிப்பயன் முடிந்ததான் கணமூடல்.

சுப்பிரமணியம் அகல நிலமும் அது நிறைந்த பணத் துடனும் வேர் பரப்பினார்.

வட்டி வாசியென்று பணத்தை ஊருக்குள் விட்டு... அவர் உறங்கினாலும் பணம் உறங்காது...

சுப்பிரமணியத்தின் பணம் ஊர் முழுவதையும் உறிஞ் சிக் கொழுப்பதற்கென்ன அவர் ஊர் முழுவதுடனும் “தொடுசல்” படுவதில்லை. ஒரு சில நம்பிக்கையான “ஏஜெண்டுகளை” அவர் வைத்திருக்கிறார். அவர்களி னுடாகத்தான் யாரும் அவரிடம் பணம் பெறலாம். நகை வைக்கலாம். எழுத்து கணக்கு ஒன்றும் இல்லாத “வித்தை”

கொடுக்கல் வாங்கல் எல்லாம் “ஏஜெண்ட்”களோடு தான். பினாக்குகள் வந்தாலும் அவர்களோடுதான். வந்தாலும் என்ன... உம் அது வராது. வராதவர்களாகப் பார்த்துத்தான் அவர் உத்தியோகப் பற்றற்ற நியமனம் செய்து வைத்திருக்கிறார்.

கமலாம்பிகை.

அவர்களில் ஒருத்தி.

அந்த வேர்களில் ஒன்று.

கமலாம்பிகை.

அவளிடம் இருந்த சின்னன் பொன்னன் எல்லாம் சுப்பிரமணியம் வீட்டில் சரணாகதியடைந்துவிட்டன. வரிசை தவறாமல் போய்ச் சேர்ந்தவற்றில் பலதையும் விற்றுக் கணக்கும் தீர்த்தாயிற்று.

எழை எளியது என்றாலும் கமலாம்பிகை நாக்கு தவறாதவள். மாடு மாதிரி மன்னிலே உழைப்பதும் உண் பதுமாக “கமலாம்பி புருசன்” தானும் தன் பாடும். குடும்பத்தை இயக்குவது கமலாம்பிகைதான்.

பெரும்பாடு பட்டு குடும்பத்தைக் கொண்டிமுக்கிறாள்.

ஒன்றிரண்டு என்று அடைவு வைக்கத் தொடங்கிய தில் ஆரம்பமான சுப்பிரமணியத்தின் “நம்பிக்கை”... ஊரில் யார் அடைவு வைக்க வேண்டி நேரிட்டாலும் சுப்பிரமணியத்தாரட்ட வைக்கலாம். அவள் கமலாம்பியட்ட குடுத்தால் வைச்சுத் தருவாள் என்ற நிலை வரை வந்து விட்டிருக்கிறது.

இந்த நிலைமையில் ஒன்றும் கமலாம்பிகை எல்லாருக்கும் இலேசில் “ஓம்” படமாட்டன். பெரிய அருக்காணி காட்டி ‘றெக்கிளாஸ்’ பேசித்தான் அந்த நடை நடப்பாள்.

கமலாம்பிகையின் நகை முழுவதும் விற்றுச்சுட்டு சுப்பிரமணியத்துக்கு இட்டுக் கட்டியாயிற்று.

இப்போதெல்லாம் ஊரவர்களுக்காகத்தான் அவளது பயணங்கள்.

“கமலாம்பீ.”

“காசு சரியா இருக்குதுதானே... பிறகென்ன.”

நல்லம்மா காசை மடியினுள் செருகிவிட்டாள். காசி னால் அல்ல அறிந்துவிடும் ஆவலினால் இந்த இழுப்பு.

“அதுக்கில்ல.”

“பின்ன.....”

“நீயும் எத்தினை பேருக்கு அடைவு வைச்சிருக்கிறாய்... உனக்கேதும்....”

“குடுப்பார் நல்லாக்குடுப்பார் சுப்பிரமணியம்.... எதைக் குடுத்தாலும் காசிலை தூசும் விடார்.”

“அப்ப பின்ன....”

“உன்னை மாதிரி அந்தரிச்ச வாறவைக்கு என்னாலை உதவி அவ்வளவுதான்.”

வட்டி வாசி என்று வருகிற பணம் முழுவதும் சுப்பிரமணியத்துக்குத்தான். பெருமிதம், பெருமை இவை மட்டும் தான் கமலாம்பிகைக்கு. பணம் தன்னிடம் தவிர வேறு யாரிடமும் சேருவதை சுப்பிரமணியம் விரும்புபவரல்ல.

கமலாம்பிகையிடம் “சடங்கு முடிந்த” புதிதில் இருந்த நகைகள் எல்லாம் ஒவ்வொன்றாக சரணடைந்து வட்டியும் முதலுமாக பெறுமதியின் தலையில் ஏறிக்குந்த சுப்பிரமணியம் சுடுதண்ணியாகி விலைப்படுத்திவிட்டார். அதன் போது கமலாம்பிகை காட்டிய சிரத்தையான ஒத்துழைப்பு...

சுப்பிரமணியத்தின் நெஞ்சு பக்ஷைத் தண்ணியாகி விட்டது.

அதன்பிறகுதான் “அவளெல்லோ மனிசி... நாக்குப் புரளாது” கல்லில் எழுத்தாக அவர் மனத்தில் பதிந்து...

நல்லம்மாவின் கண்முன் கமலாம்பிகையின் வாழ்க்கைச் சித்திரம் உரித்த கோழியாகி நிற்கிறது.

மண்ணிலே விளைவெடுக்கும் உடல் உழைப்பு. தொழிலே கதியாக மூழ்கிக் கிடக்கும் கமலாம்பிகையின் கணவன். விளையும் தருணம் பார்த்து அவற்றை இறக்கு மதி செய்யும் அரச விலைவாசியையும் வானத்துக்கப்பால் உயர்த்திவிட்டதால் குடும்ப நிர்வாகியான கமலாம்பிகை படுகிற நாய்ப்பாப் பாடு. இடைவெளி தப்பாமல் கமலாம்பிகை பெற்றெடுத்த நான்கு குஞ்சுகள்... ஒன்றுமாறி ஒன்றாக நோயும் பாயுமாக...

“கமலாம்பிகையின் சீரழிவைப் பார்த்தால் ஒரு சொட்டுக்கூட சுவறுகிற மாதிரி தெரியவில்லை...” தனக்

குள் முனு முனுத்து நல்லம்மா தலையாட்டும் போது எதிர்ப்படும் குரல் பாக்கியலெட்சுமியினுடையது.

“அதென்னது உனக்குள்ள பேச்சு... தலையாட்டல்”

“கமலாம்பியட்ட ஒரு அடைவு வைச்சிற்று வாறன்.”

“கமலாம்பியட்டயோ” ஒரு குத்தலான இழுப்பு, பாக்கியலெட்சுமியிடம்.

“அவள்ட்டக் குடுத்துத்தான் சுப்பிரமணியத்தாரட்ட வைச்சனான்.”

“எல்லாம் ஒண்டு தான்.”

“என்ன நீ அப்படிச் சொல்லிறாய்?”

“உலை வாயை மூடலாம் ஊர் வாயை ஏலுமே.”

“சீ வாய மூடடி நரம்பில்லாத நாக்கு... அவள் தங்கப் பவுண்” நின்று கதைக்க மனம் ஒப்பாத வெறுப்பும் குழறலுமாக நடந்தாள் நல்லம்மா.

“பவுண் எண்ட படியால்தான் சுப்பிரமணியத்தார் நம்புறார் போல்” கேலி கூறி அதனை நல்லம்மா நின்று கேட்காத ஏமாற்றத்தால் அடிப்பட்ட பாக்கியலெட்சுமி விறுட்டு விரைகிறாள்.

★ ★ ★

வருத்தமும் துன்பமும் சொல்லிக் கொண்டா வருகின்றன. முன்னறிவிப்பு இல்லாமல்தான் கமலாம்பிகையின் கணவனும்... “காவில் வாதக்குத்து” சரிந்துவிட்டார். கொஞ்சமோ நஞ்சமோ உழைத்த கட்டை. எழுப்பிவிட வேண்டியவள் கமலாம்பிகை. பரியாரி வைத்திலிங்கத்தை விட்டால் வேறு ஆள் இல்லை. எண்ணையும் தண்ணியும் என்று பலதையும் பூசி அறுபத்தெட்டு பத்தியமும் சொல்லி... எண்டாலும் மனிசன் மாத்திப் போடும். சின்னச் சுளுக்குக்கே “தாள்” வாரும் பரியாரி நூறு இருநூறு என்று கேட்பான். முனுக்கினால் மாதம் இழுத்தடிப்பு...

கமலாம்பிகை பறந்தடிக்கிறாள்.

இருநூறு ரூபா புரட்ட வேண்டும்... மனிசன் எழும்பி விட்டால் வாயைக் கட்டி வயித்தைக் கட்டி என்றாலும் கடனை அடைத்துவிடலாம்.

“அவரவிட்டால் வேறு யாரு.”

அவிழும் கொண்டையை ஒரு உதறல் உதறி சுற்றி முடித்தாயிற்று. அழுக்கும் கிழிசலுமான சீலை என்றாலும் ஒரு சரிப்படுத்தல் இன்றைக்கு என்று ஒரு தனி நடை.

“ஒரு இரு நூறு ரூபா அவசரமாத் தேவைப்படுகிறது.”

“ம்”

“இரு நூறு காணும்.”

“ம் என்ன கொண்டு வந்தனி.”

“...” கமலாம்பிகையிடம் வார்த்தையில்லை.

“என்னத்தை வைக்கப் போறாய்.”

இவளிடம் வார்த்தை செத்துப் பிழைத்தது.

“என்னட்ட என்னங்க இருக்குது... நம்பிக்கையைப் பொறுத்து.....”

“நல்ல கதை ஆருக்கெண்டாலும் சும்மா ஒரு செப்புச் சதம் குடுக்க மாட்டன்....” கதை முறித்துத் திரும்ப வீட்டுக் குள் நடக்கிறார் சுப்பிரமணியம்.

இவரும்தான் நிரந்தரமாக அவருக்கெதிராகத் திரும்பி....

இவங்கை வாணோலி, 5 வைகாசி, 1982

9. மாலைப் பொழுதுகள்

இப்படியொரு மாலைப் பொழுதில்தான் கனக விங்கம் உற்சாகத்தோடு பெருமித்ததால் நெஞ்சம் விம்மச் சொன்னார். புளியமரத்தில் கொத்துக் கொத்தாகப் பூச்கள் காற்றுக்கு உதிர்ந்து என் தலையில் வீழ்ந்து சிக்கியவற்றைப் பொறுக்கிக் கொண்டுதான் சொன்னார். நான் பஸ்தாரிப் பிடத்தையும் பின்னால் தொழில் நுட்ப நிறுவனத்தையும் அதற்கும் பின்னால் வர்ணஜாலம் காட்டும் வானத்தையும் வெறித்துப் பார்த்துக் கொண்டு நின்றேன். கண் பார்வையின் எல்லைக்கோட்டையும் மிஞ்சி மனப் பார்வை தூரத் தூர... நம்பிக்கைதரும் ஒளி வெள்ளமாகவே அந்தப் பாதை துலங்க... நிமிர்ந்து நடக்கும் கனகவிங்கம்.

எல்லையில்லாத நம்பிக்கையின் போதுதான் வாழ்க்கை என்னமாய் இனிக்கிறது.

அந்தக் கனவே நித்தியமான நிஜம்போல் இருக்கிறது.

விறுக்கென்று குறுட்டாம் போக்கில் பறக்கும் காகம், புகை கக்கி நடுங்கி ஓடும் பஸ், விடுப்புப் பார்த்தபடி பட்டலை திறந்து நிற்கும் அயல் வீட்டுப்பெண், சைக்கிளில் வட்டம்போடும் தொழில் நுட்ப நிறுவன மாணவர் சிலர், சூக்காட்டி ஓடிவரும் மாலை ரயில்... இவைதான் கனவு போலும்... என் கனவுகளே நிஜம் போலவும்...

இத்தனையையும் தூண்டிவிடும் சக்தி கனகவிங்கத் தின் வார்த்தைகளுக்கிருந்தது.

அவர் சொன்னார்.

“கீதா... காற்றின்ர திசையோட அள்ளுண்டு போற சருகாக நான் வாழ விரும்பவில்லை... சீரழிஞ்ச இந்தச் சமுதாயம் இழுத்த இழுப்புக்கெல்லாம் நான் ஆட்பட மாட்டன்... உயர்வான லட்சியங்களோட அவை இந்தச் சமூகத்திற்கு மாறானதாக இருந்தாலும் வாழ்ந்து காட்டு வன்.”

எனக்கு இவை அதீதமாகப்பட்டன. நான் சொன் னேன்.

“இந்தச் சமூக அமைப்பு தன்னுடைய கீழ்மையில் ரொம்பவும் வலிமையானது கனகு.”

“நான் போராடுவன்... மனசிலை பலமிருக்கு.”

“நீங்க... தனியனாக...” நாக்கு தடம் புரண்டது.

“வாழ்க்கையை வாழுறதைவிட வாழ்க்கையோட போராடுது தான் எனக்கு விருப்பம்.”

கனகவிங்கத்தின் இந்த வார்த்தைகள் என் காதுக்குள் ஓயே தேய்ந்து அழிந்து விடாமல் அந்த வார்த்தைகள் நித்தியமாகி இருக்க... அந்த இலட்சியங்கள்தான்...

எப்படி எப்படியெல்லாமோ சிதைந்து... சீரழிந்து...

இப்படியொரு மாஸைப்பொழுதில்தான் கனகவிங்கம் எனக்கு அறிமுகமானதும்... தயிழ் இலக்கியத்திலோ சினிமாவிலோ சலித்துப்போன மரபில் எங்கள் பழக்கம் தொடங்க வில்லை.

அழகழகாக நெளிந்த தலைமயிர். நிமிர்ந்த நெஞ்சு. நேர் கொண்ட பார்வை. ஆண்மையின் பூரணத்துவப் பொலிவு... இப்படி இப்படி கனகவிங்கத்தின் சதையும் இரத்தமுமான உடற் கோலங்கள் என் மனத்தில் கிளர்த்த வில்லை. அல்லது எனக்கிருக்கும் யாழ்ப்பாணத்து சராசரிப் பெண்ணின் அழகு கனகவிங்கத்தை வசப்படுத்தியதாகவும் தெரியவில்லை.

நடுங்கும் கரங்களோடு அவர் கடிதம் தந்தோ-தூதுகள் அனுப்பியோ மலினப்படவில்லை.

தொழில் நுட்ப நிறுவனத்தில் அவர் எம்.ஏ. படித் தார். நான் கொமேர்ஸ் படித்தேன். ஒரே வருடம் மாஸை வகுப்பு.

தமிழ் மன்றம்தான் எம்மை இணைத்தது.

மன்றக் கூட்டத்தில் கருத்துப் பரிமாறல் முடிந்து வெளியே வந்து கொண்டிருந்த போது மேற்கு வானம் சிவந்து விட்டிருந்தது.

“கீதா...” என்ற அந்த அழைப்பு என்னை இழுத்து வந்து புளிய மரத்தின் கீழ் விட்டது.

“கனகு...”

அவர் வெளிப்படையாகப் பேசினார். இப்படியும் பேச வருமா? வரும் வரும் உள்ளத்திலே கள்ளமில்லாமல் தன் வார்த்தைகளை மனமார விசுவசித்து சிந்தினால் எவ்வளவும் வரும்.

“ரெக்னிக்கல் ஸைனில் தான் படித்து திறமை காட்ட வேண்டும். தனது திறமை இந்த மண்ணுக்கு அர்ப்பணமாக வேண்டும்... சொந்தக் காலிலே தான் நிதானப்பட வேண்டும். தனது குடும்பத்துக்கான கடமைகளை நிறை வேற்ற வேண்டும்... என்னைத் தன் வாழ்விலே இணைத் தாக்க கூறியதே இல்லை.

“ஆசையைப் பாரு” என்று என் மனம் குறுகுறுத்தது. குதாகவித்தது.

இந்த மண்ணிலே ‘காதல்’ என்ற வார்த்தை அர்த்தம் கெட்டு நிற்பதால் போலும் அவர் என்னைக் காதலிப்ப தாகத் கூறியதே இல்லை.

“கீதா... உன்னை என் வாழ்க்கையில் இணைத்துக் கொள்ள வேணும் என்று விரும்புகிறேன். நீர் நல்லா யோசிச்சு முடிவு சொல்லும்... சொன்னால் சொன்னது தான் ஒ.... சொல்லுறதிற்கு என்ன இருக்கு... நான்.”

“என்ன நான்...”

“நான்... சாதி குறைஞ்சவள்.”

கோபம் வந்தவராக விறுக்கென்று சைக்கிள் பெடலை உதைத்துக் கொண்டு அவர் போய்விட்டார். பயந்தோடி விட்டாரோ; இல்லை எனக்குத் தெரியும் களகவின்கம் புறநடையல்ல இந்தக் கால இளைஞனின் வகை மாதிரி நான் அப்படித் கூறியது பிடிக்காமல்தான் போயிருப்பார்.

இப்படியொரு மாலைப்பொழுதில்தான் சைக்கிளில் வந்து வட்டமடித்து எனக்கு விழுகம் அமைத்தார்.

“கீதா...”

கோபமாகத்தான் இருக்கிறார் என்பதைக் குரல் கூறியது.

“என்ன கனகு”

“உன்னைப் போன்றவர்களே இவ்வளவு குறுகிய மனம் படைச்சிருந்தால்.”

“என்னைப் போன்றவர்கள் என்று ஏன் சமூகத்தை விட்டு என்னைப் பிரிச்சுப் பார்க்கிறீங்க.”

“சரி தவறுதான்... நீ மட்டும் நான் அன்பைப்பற்றி யும் வாழ்க்கையைப் பற்றியும் கூறினால்... சாதியை ஏன் இழுக்கிறாய்.”

எவ்வளவுதான் சொன்னாலும் இப்பவும் எங்க வாழ்க்கையின்ற ஒவ்வொரு படியலையும் அது பாதிப்பை ஏற்படுத்துது இல்லையா?”

“கீதா நீ மிகைப்படுத்தினாய்.”

“இல்லை கனகு... அமைப்பு அப்படியே இருக்கு... உன்னைப் போன்றவங்க வீரியம்பேசி வீணா வேதனைப் படக் கூடாதில்லையா?”

இப்படி நான் சொன்னதற்கென்ன... இப்படிச் சொல்ல வேண்டிய நிலைமையை நினைத்து மனம் சொல் லொணாத் துயர் அனுபவிக்கின்றது. அதைத் துடைக்கும் ஆர்வத்தில் களகவின்கம் சொன்னார்.

“சமுதாயம் மாற வேணும் என்று சொல்லிக் கொண்டிருந்தால் ஆகுமா... நம்மைப்போல இளைஞர்கள் இந்தசமூக இழிவுகளுக்கு மாறாக வாழ்ந்து காட்டவேணும்.”

இப்போது எனக்கும் நம்பிக்கையாக இருந்தது. பெண் மனத்தின் ஆசை காரணமாகவும் இருக்கலாம். நான் நம்பினேன்.”

“கனகு... நான் ஏழை.”

அவர் சிரித்தார். கடற் சோகிகளை உருட்டிவிட்டது போல் சிரித்தார்.

“சீதனத்துக்காகத்தானே சொல்லிறாய்... உன்னை விடவா பெரிய சீதனம்.”

“இப்ப இப்படித்தான் சொல்லுவங்க.”

“இல்லை கீதா... நான் படிச்சு முடிஞ்சதும் ஒரு வேலையிலே சேர்ந்து உழைச்சு தங்கச்சியின்ர கடமையை முடிச்சிட்டனஎன்றால்... பிறகு நாம் இணைய என்ன தடை.”

நான் பெருமூச்சுவிட்டேன்.

எத்தனை மாலைப் பொழுதுகள் கனகவிங்கம் என் மனத்தின் பெரு நம்பிக்கைகளாகத் திகழ்ந்தார்.

நிறுவனத்தில் பயிற்சியும் பரீட்சையும் முடிந்து... இதயங்கள் இணைந்து உருவங்கள் திசை பிரிந்த வேளை.

அதுவும் ஒரு மாலைப் பொழுது.

“கீதா...”

“ம...” கனவு சட்டென்று கலைந்து பதறிய நிலையில் நான். அவர் என் கைகளை ஆதரவோடு பற்றிச் சொன்னார்.

“கீதா... இப்ப போல இனி வருகிற கோஞ்ச நாட்கள் நாம் சந்திக்க ஏலாது... பொறுத்திரு பிறகு நாம் ஒன்றாக வாழப் போகிறவர்கள்தானே.”

நான் பெரு மூச்சு விட்டேன்.

“இனி ஒரு வேலையிலை சேர்ந்திட்டனென்றால்... நம்ம படிப்புக்கு நல்ல வாய்ப்பிருக்குது.”

அதற்கும் நான் பெருமூச்சு விட்டது அவருக்குப் பிடிக்க வில்லை. “கீதா நீ எப்பவும் இப்படித்தான் ஏதோ வாழ்ந்து களைச்சவள் மாதிரி.”

நம்மட சமூகத்தில் இளமையிலேயே பெண்களுக்கு இந்தக் களைப்பு வந்து விடுகிறது.

“இப்படியே கதைச்சுப் பழகாதை” என்று சீண்டி னார் என்னை. நான் தற்காலிகமாக மகிழ்ந்தேன்.

வீட்டுக்கு வருவதாக கூறிவிட்டுப் போனார். போகும் போது அவர் கூறிவிட்டுப் போனது என்னவரை நினைத்து என்னைப் பெருமையின் உச்சிக்கே கொண்டுபோய் விட்டது.

கனகவிங்கம் சொன்னார்: “என்னோட ஓண்டாப் படிச்சவங்கள் கனபேர் வெளிநாட்டு போறாங்கள்... அங்க நல்ல சான்ஸ் இருக்குதாம். நானெண்டால் போக மாட்டன். என்ற உழைப்பு என்ற நாட்டுக்குத்தான் பயன்பட வேணும். இங்க அரசாங்கம் தருகிற வசதியிலை படிச்சப் போட்டு தேசிய நிர்மாணிப்பிலை நம்மட பங்கைச் செலுத்தாமல் ஒடுற்று மோசடி இல்லையா?”

கனகவிங்கம் எவ்வளவு பெரிய மனிதர். அந்த மாலைப் பொழுது தந்த மகிழ்ச்சி எத்தனைப் பொழுதுகள் என் நெஞ்சை நிறைத்தது.

அன்றும் ஒரு மாலைப் பொழுது.

என் இதயத்தில் இன்ப வலைகளை எழுப்பிய மாலைப் பொழுதுகளை நினைத்தபடி நான் படலையடியில் நிற்கின் ரேன். படிப்பு முடிந்த பின் மாசத்துக்கு ஒரு தடவை யாவது என் வீட்டுக்கு வந்து போன கனகவிங்கம் நாலு மாதங்களாக வர வில்லை. அவர் வராததே அவரது நினைவுகளை இதயத்தில் இமயமாக்குகிறது.

கனகு... ஒவ்வொரு முச்சுமே அவராக...

படலையடியில் என்னை வியுகம் அமைத்து நிற்பது...
“கனகூ...”

எந்த உணர்ச்சிகளையும் சுலபத்தில் வெளிக்காட்டாத வராக வீட்டினுள் வருகிறார். பெரிய ஆள்...ம் என் மனம் பூரிக்கின்றது.

அவர் சாதாரணமாகவே சொல்லுகின்றார்.

கொழும்பில் ஒரு நிறுவனத்தில் வேலை கிடைத்திருக்கிறதாம். தங்கச்சியின் அலுவலைப் பார்க்க வேண்டுமாம். தங்கச்சிக்கு நல்ல இடம் பார்க்க வேண்டுமாம்.

நல்ல இடம் என்றால் நல்ல சாதியிலா? நல்ல உத்தி யோகத்திலா? எல்லாமா?

கனகு சொன்னார்.

“காசுதான் வேணும்... காசில்லாமல் ஒண்டும் ஏலாது”

நான் ஒன்றும் கூறவில்லை. கூற ஒன்றும் இல்லை.

எனது கனகுவைக் காணாமல் நான் தவித்து நின் ரேன்.

கனகுவுக்கு என்ன நடந்தது? இந்தச் சமூகச் சக்தியுள் கனகு நீ எப்போது விழுந்தாய். கொழும்பு போய் கடிதம் போடுவதாகக் கூறிவிட்டுப் போனார். அவ்வளவுதான் அவர் போடப்படுவதில்லை என்பதும் எனக்குத் தெரியும். கனகு நீ முன்பெல்லாம் என்னவெல்லாமோ கூறுவாயே மறந்து போச்சா? அல்லது ஞாபகமாக மறந்து போனாயா?

இந்த மாலைப் பொழுதின் மேற்கு வானத்து வர்ண ஜாலங்களை வெறித்துப் பார்த்து நிற்கிறேன்.

இப்படியொரு பொழுதில்தான் அவர் சில மாதங்கள் கழித்து வந்தார். அவரைப் போல என்னால் முடியவில்லை. மனம் பரபரக்கிறது. பரிதவிக்கிறது.

அவரோ பழக்கமான ஒரு நண்பருக்கு கொடுப்பது போல் தனது திருமண அழைப்பிதழைத் தருகிறார்.

“நன்றி” என்கிறேன்.

“பிச்சை சம்பளத்திலை தங்கச்சியின்ர அலுவலைப் பார்க்க ஏலாது... நான் வாங்கித்தான்....” யார் கேட்டது நான் பொருட்படுத்தவில்லை.

அவர் ஒன்றும் கூறாமலே எழுந்து போகிறார். நான் எனக்குள் சிரித்துச் சிரித்து... அடக்க முடியாத அழுகை பீரிடுகின்றது. அவருக்குக் கல்யாணம் முடிந்து இரண்டு வருடங்களுக்கு மேலாகிவிட்டது. இப்போதெல்லாம் எனக்கு அவர் மீது கோபமில்லை. அவ்வளவு தெளிவு.

நமது சமூகத்தின் அமைப்பு அப்படியே இருக்க இவர் அன்று பிடித்த வீம்புகளைல்லாம் செயலற்றுப் போகும். அல்லது செயலாகி விரக்தியில் முடியும் அவ்வளவுக்கு இந்தச் சமூக அமைப்பு தனது சீரழிப்பில் வலிமை பெற்றுள்ளது.

இந்த அமைப்பை உடைத்து, சமசமூகத்தை நிர்மாணிப்பதை விடுத்து அதற்கென உழைப்பதை விடுத்து இந்த அமைப்புக்குள்ளேயே அவரும் அவரது கனவுகளும் நிலுமாகும் என்று நம்பி...

நான் பைத்தியக்காரி.

இப்போது பைத்தியம் தெளிந்து விட்டது.

★ ★ ★

அதே மாலைப் பொழுது.

பழைய நினைவுகளை அசை போட்டபடி நிற்கிறேன். படலையடியில் தலையைக் குனிந்தபடி சைக்கிளில் வருவது கனகவிங்கம்தான். பேசாமலே நிற்கிறேன். அவரோ நான் ஒருத்தி நிற்பதையே காணாதவர் போல் போகிறார்.

“கனகு” அழைக்கிறேன்.

இறங்கி வருகிறார். பாவமாக இருக்கிறது. குடும்பச் சமை இவ்வளவு பாரமா? வாடிப் போய்விட்டார். அன்

றைய கனகுவின் உற்சாகம் குதூகலம் எல்லாம் பறந்தோடி விட்டது. எதையோ பறிகொடுத்துவிட்டதுபோல் சதா யோசனையான முகமா?

“என்ன கனகு... என்னைக்கூட நினைவுபடுத்த முடியாமல் அவ்வளவு யோசனை.”

“ம்..ம்”

யாழ்ப்பாணத்துக்கு இடமாற்றம் பெற்று வந்துவிட்டாராம். தனக்கு இரண்டு பெண் பிள்ளைகளாம். இன்னும் ஏதேதோ சொன்னார்.

அவ்வளவுமல்ல போகும்போது அவர் கூறிவிட்டுப் போனதுதான் இதயத்தில் ‘சள்’ளன்று....

“இனி இங்க இருந்து பிச்சைச் சீவியம் சீவிக்க ஏலாது. வெளிநாட்டுக்குப் போனால்தான் பிழைச்சுக் கொள்ளலாம்.”

கனகு போய்விட்டார்.

ஓ... அந்த மாஸைப் பொழுது.

கனகு எனது கனகுவாக நின்று இலட்சியம் பேசிய அந்தப் பொழுதுகள்....

கனவுகள்தான் எவ்வளவு இனிப்பாக இருக்கின்றன. நனவு?

கனவுகளே நனவுகளாகும் காலம்...

அதைக் காத்துத்தானே நாங்கள் சிறையிருக்கிறோம். அதை உருவாக்கத்தானே நாங்கள் கொதித்திருக்கிறோம்.

சிந்தாமணி, வைகாசி 1982.

10. அகதிகள்

தீ சழன்று எரிந்து கொண்டிருந்தது.

கோபாவேசம் கொண்ட வேங்கைபோல் பாய்ந்து பாய்ந்து அந்தப் பிரதேசமே தீயின் வாய்ப்பட்டு... பொடு பொடுவென்று காய்ந்த வேலிகளும் இலையுதிர் காலத்து மொட்டை மரங்களும் எரிகின்றன. ஒரு ஒழுங்கில்லாமல் சிதறிக் கிடந்த குடிசைகள் பசி கொண்டவன் உணவைக் கண்டது போல உய் உய் என்று உக்கிரமாக எரிகின்றன. தீக்குரலை வெல்லும் கூக்குரல்கள், பெண்கள், குஞ்சுகளுமான்கள்... அணைக்கும் முனைப்புக்குக்கூட இடம் வைக்காமல் அந்தப் பகுதி முழுவதையும் தீ தின்று விட்டது.

இந்த ஒரு பொழுதுக்கு முன்பென்றால்...

இந்தச் சுடுகாட்டின்மேல் ஒரு கிராமம் வாழ்ந்து கொண்டிருந்தது. உயிர்த்துடிப்போடு ஜீவித்துக் கொண்டிருந்தது.

இதமான இந்தக் காலைப் பொழுதில் ஆண்களில் பலரும் பணைமரம் ஏறி, பதனீர் இறக்கப் போய்விடுவார்கள். மற்றவர்களும் கூலி வேலைக்குப் போய்விடுவார்கள். நாள் முழுதும் வஞ்சமில்லாத உழைப்பு. அதை நம்பித் தான் சீவியம்.

அன்றாடங் காய்ச்சிகள்.

உயர்சாதி என்று சாதித்தியிர் பிடித்தவர்கள் இடத்தையிர் “கீழ்சாதி நாயன்.”

உழைப்பதற்கென்று ஆண்கள் போய்விட்டால் இங்கே கிராமத்தில் அல்லி ராஜ்யம். அடாத்து ஒன்றும் இராது. மண்ணுக்கே உரிய சிலுசிலுப்போடு கிராமம் உயிர்வாழும் சின்னஞ் சிறுசுகள் கிராமத்தை ஆள, பெண்கள் வீட்டினுள் ஆட்சி செய்வார்கள்.

இப்படி ஒரு இனிய பொழுதின் வயிற்றில்தான் பாவிகள் தீ வைத்தார்கள்.

“எனியன் சாதிக்கு நரம்பு முத்திப் போச்சது அடிச்ச விரட்ட வேணும் ஊரை விட்டு... இல்லாட்டி தலை நிமிர்ந்திருங்கள்.”

கொள்ளி வைத்த சாதிவான்கள் கனகசபை தலைமையில் வெறி தீர்த்த வேங்கைகளாகி நடந்தார்கள்.

★ ★ ★

எழுதுமட்டுவாள் சந்தியடிக்கு வந்தபோது — பின் ஊர்வலத்தை நிறுத்தி வைத்து வெளுத்து வாங்கும் பறை மேளக் கலைஞர் போன்று கூட்டத்தை நிறுத்தி வைத்தார் கனகசபை.

“இந்த வேலையோட நம்மட அலுவல் முடியவில்லை. அறிஞ்ச உடன் அவங்கள் கெம்பிப்பாய்வான்கள். அடக்க வேணும். அடங்காவிட்டால் முறிக்க வேணும்.”

“சாத்வீகமாய்ப் போவம். அடி உதை வேணாம். அவர்கள் நம்மட கண்காணாத இடத்துக்குப் போனால் காணும்” என்றார் கனகசபைக்கு அடுத்த நல்லவிங்கம். ஊர்ப்பெரியவர். அறவழிப் போராட்டக் குழுவில் இயங்கு பவர்.

“நல்லர் உந்த விசர் கதையை விடும் அவங்களைத் தலையெடுக்க விடாமல் ஒடுக்க வேணும். அவ்வளவுதான்” சந்தியடி அதிர கத்தினார் கனகர்.

கூட்டம் கரகோஷித்து வரவேற்றது.

இப்படித்தான் இரண்டு கிழமைக்கு முன்னும் இதே சந்தியடியில் நடந்த அரசியல் கட்சிக் கூட்டத்தில் கனக சபை பேசியபோது கூட்டம் கரகோஷித்தது.

“ஆண்ட தமிழினம் அடிமைப்பட்டுச் சாகக் கூடாது. நாம விடுதலை பெற வேணும் ஒ...”

கரகோஷம் வானை இடித்தது.

“தமிழ் சமூம்” என்றார் கனகர். “அமைப்போம்” என்றது கூட்டம்.

இப்போது கனகரிடம் அதே வெறி.

“இவங்கள் எளியன் சாதியை ஒரு கை பார்க்கிறது தான் ஒ...”

“சண்டை சச்சரவென்டு இல்லாம துலையது சனியன் என்டு அவங்களை கண்காணாத இடத்துக்குத் துரத்து கிறது தான் வழி” என்றபடி கூட்டத்தைப் பியத்துப் போனார் நல்லவிங்கம். அறவழிப்போராட்டக்குழுவில் தான் இயங்குவதைக் காட்ட இதுதான் சந்தர்ப்பம் என்பவர் போல்... முதன்முதலில் செல்லனின் வீட்டுக்கு நெருப்புக் கொள்ளி வைத்தவரும் அவரேதான்.

கூட்டம் சாதிவெறியை நெஞ்சில் உறுதிப்படுத்தி கலைந்தது.

உடலைக் கசக்கி உழைக்கவென்று புறப்பட்டபோது உயிரோடு இருந்த சொந்தக் கிராமம் செய்தியறிந்து ஒடி வந்த போது பிணமாகிக் கிடந்தது. ஒதுங்க நிமிலற்று ஒன்று கூடி நின்ற மனைவியாரை... மக்களை.. அவர்களின் நெஞ்சங்கள் விம்மி வெடித்தன.

பழி தீர்க்கத் துடித்தன.

ஓங்கி உயரும் கைகளில் பாளை சீவும் கத்திகள், கம்புகள்...

நாகன் நிதானப்படுத்தினார். சர்வ வல்லமை படைத்த அந்தக் கூட்டத்துக்கு அவர் தலைவர் மாதிரி. அவர் சொன்னார்.

“பழிக்குப்பழி என்று நாமளும் அவங்கட வழியிலையே பாய்ஞ்சால் அவங்களாளை ஒரு நிமிசம் எதிர்த்து

நிற்க ஏலாது. திட்டம் போட்டு முற்றுமுழுதா இழப்பை ஏற்படுத்தியிருக்கிறாங்களா. இந்த நிலையிலே சற்றுப் பொறுப்பம். பொறுமை என்கிறது கோழைத்தனமல்ல... இப்ப யுத்த தந்திரம்.”

எழுதுமட்டுவாள் ரயில் ஸ்டேசனருகில் அவர்கள் வந்து ஒதுங்கினார்கள்.

ஓரு நாலு நாட்கள்.

குடைவிரித்து நிற்கும் பென்னம் பெரிய அந்த மரங்களின் கீழே அவர்கள் அநாதைகளாக ஒதுங்கியிருந்தார்கள். நல்லவிங்கம் வந்தார் நாலைந்து வேட்டிகள் சேகரித்துக் கொண்டு. ...பின்னால் படப்பிடிப்புாளர். தான் வேட்டிகள் கொடுக்கும் போது படம் பிடிக்க வேணுமாம். அப்போதுதான் இவர்கள் மீது அனுதாபம் ஏற்படுமாம். பொதுமக்களுக்கு...

ஒன்றும் வேண்டாம் என்று விரட்டிவிட்டார் நாகன்.

“நல்லற்ற உப்பை... அனுதாபமாம். அனுதாபத்துக்குரியவர்களா நாங்கள் எப்பிடிப் புலுடா... நாங்கள் உழைக்கிறம் சீவிக்கிறம்.... பாடம் படிப்பிச்சால் எல்லாம் சரி ஓ...”

கூட்டம் கூட்டமாக சிலர் வந்து உறவாடி உதவி செய்து போனார்கள். நாகனுக்கு அவர்கள் மீது உவப்பு. உயர்சாதி என்று திமிர்பிடித்தவர்களின் உறவினர்கள் என்றாலும் அவர்களும் ஒதுக்கப்பட்டவர்கள். கூலி வேலை செய்து பிழைப்பவர்கள். பொருளாதார ரீதியாக தாழ்த்தப் பட்டவர்கள்.

“நாளைக்கு எங்களுக்கும் இந்தக் கதிதான்... நாம் ஒண்டு சேர்ந்து இவங்கட திமிரை ஒழிக்க வேணும்.”

நாகன் தமது நேச சக்திகளை இனம் கண்டு அரவணைத்தார்.

விடிந்தும் விடியாத இரண்டும் கெட்டான் பொழுதில் “பூஸ் பூஸ்” என்று முச்சிறைத்தவாறு ஓடி வந்தது

மெயில் ரெயில். எழுதுமட்டுவாள் ரயில் நிலையத்தில் கனகசபை, நல்லவிங்கம்.... அவரொத்த கூட்டத்தினர் சிலர்.

ரயில் வந்தது.

போனது.

உதட்டைப் பிதுக்கினார் கனகசபை.

“காவத்தைப் பக்கம்தான் வலு உச்சமாம் என்ற மகன் கோயில்லை அகதியா எண்டாலும் தப்பி இருப்பான்” நல்லவிங்கத்துக்கு தனது ஆசிரியர் மகன் தப்பி ஒடிவருவான் என்ற நம்பிக்கை.

“இரிகேசன்ல உத்தியோகம்... என்ற மகன்...ம் பண்டாரவளையும் மோசமெண்டுதான் கதைக்கினம்” தலைசொறியும் கனகசபை.

“அகதிகளா ஒதுங்கியிருக்கினமாம். எப்பிடியே தப்பிப் பிழைச்சு உயிரோடு வந்திட்டால் சரி...”

அவர்கள் கலைந்து வீட்டுக்கு நடந்தார்கள்.

“அகதிகள்” வந்து சேர்ந்தபின் எளியன்சாதியைக் கவனிக்கலாம். இவங்களை அகதிகளாக்கூட கண்காணிக்கிற மாதிரி இருக்காம விரட்ட வேணும் என்பது கனகசபை “கொம்பனி”யின் தீர்மானம்.

தூட்டோடு தூடாக அரசியல் கட்சிக் கூட்டமும் வைத்தார்.

“நம்மட பொடியள் இப்ப அகதிகளா வாறது எதைக் காட்டுது நமக்கெண்டொரு நாடு... ஆட்சி வேணும் எண்டதைக் காட்டுது”

“ஓமோம் தமிழ் ஈழம்....”

“அமைப்போம்”

“அமைப்பாங்கள் வானத்திலைதான் அமைப்பாங்கள்... இவங்களுக்கொரு நாடு... ஆட்சி... அதிகாரம். ஒண்டும் முழுசா இல்லாதபோதே இந்த ஆட்டம் ஆடுறாங்

கள்... இவங்களுக்கு ஒன்றும் இல்லாம எல்லாத்தையும் உழைக்கிற எங்களுக்கே ஆக்கிறமா இல்லையாண்டு பார்ப்பம் ஒ...” நாகன் நாளைய நிதர்சனத்தை இன்று சபதமாக தன்னவர்களிடம் பதியவேத்தார்.

நாதன் விடியல் 3, 1982

11. மனுநீதி காணாத...

இராமையா நடந்து வரும்போது பார்த்தால் பாவமாக இருக்கும். “கொழு கொழு” என்ற ஏருமை மாடுமுன்னால் நடக்க அதன் கழுத்தில் கட்டப்பட்டிருக்கும் சங்கிலியைக் கையில் பிடித்தபடி நடந்து வருவான். படமாக்கியதை ஒப்புவிப்பது போல் அவன் அடிக்கொருதரம் “ச்சாய்-ச்சாய்-” என்பதற்கென்ன அவன் குரல் கொடுக்காவிட்டாலும் ஏருமை நகரும்.

பண்ணை ஏருமை கண்டது கடியதும் தின்று நல்ல கொழுப்பு. பண்ணையின் அற்பக் கூலியில் பெரும் குடும்பத்தைக் கட்டி இழுத்து இராமையாவின் உடலில் வரட்சி, திடுமென்று ஏறும் வீதியின் உச்சியில்தான் பண்ணைக் காரியாலயம். அதைச் சுற்றிவர பல ஏக்கர்கள் பண்ணையின் ஆட்சி.

வீதியின் ஏற்றத்தில் ஏற கொழுப்பினால் ஏருமை சிரமப் படுகிறது. இராமையா தஞ்சகக் கேட்டினால் சிரமப் படுகிறான். இராமையா வருகிறான் என்றாலே அவன் பின்னால் அவனையே உரிச்சுக் கழற்றிய பொடியனும் வருகிறான் என்பதுதான் அர்த்தம்.

அவன் இல்லாமல் மகனைக் காணமுடியாது. மகனில் லாமல் அவன் இல்லை. எலும்பைத் தோல் போர்த்தியது போன்ற இராமையாவின் கோலத்திலே மகனும் பின்னால் வருவான்.

காலையில் மூன்று தீவன்களும் புறப்பட்டன வென்றால் மாலைவரை ஏருமைக்கு மேய்ச்சல். வருடம் முழு வதும் இதே கதை. இயந்திர மயமாகிவிட்ட பண்ணையில்

இந்த எருமையின் உழவு அபூர்வமானது. இராமையாவுக்காகத்தான் பண்ணையில் எருமை நிற்கிறதோ என்னவோ?

“ஜூயா, வணக்கமுங்க...” யாரைக் கண்டாலும் இராமையாவுக்கு இதே வணக்கம்தான்.

“பையனுக்கும் எருமை மேய்ச்சுப் பழக்கறாப்புல்.”

“எம் மவனைச் சொல்றீங்களா”

“ஆமா ஸ்கூலுக்கு விடலியா”

“என்னா ஸ்கூலுக்குங்க துரை சாவுப் பொழைப்பு... இது ஒன்றுதான் பையன் மத்ததுங்கெல்லாம் பெட்டைக் குட்டிங்க.”

“அதானே நானுங் கேக்கிறன்... ஸ்கூலுக்கு விடலா முன்னு”

“கட்டுப்படி யாகணுங்களே... எருமை நிக்குது மேய்ச் சிட்டுப் போறான்.”

நான் அந்த மூன்று ஜீவன்களையும் அர்த்தங்களோடு வெறித்துப் பார்ப்பேன்.

“ஜூயா வணக்கமுங்க” என்றுவிட்டு அவன் நடப் பான். பண்ணையில் ஓர் அதிகாரி என்றாலும் என் மீது இராமையாவுக்கு தனித்த பிடித்தம். எனது அன்பு மட்டு மல்ல அவன் போலவே மலைநாட்டுத் தமிழில் சரளமாக உரையாடுவதும் காரணமாக இருக்கலாம்.

அன்று எருமையும் இராமையாவும் மட்டுமே வந்த போது புதினமாக இருந்தது.

“ராமையா”

“ஜூயா வணக்கமுங்க”

“மவன் வரல்லையா”

“இல்லிங்க-அவ இப்ப ஏங்கூட இல்லீங்க.” இதைக் கூறும்போதும் இராமையா மகிழ்ச்சியுடன்தான் இருந்தான்.

“ஏன் எங்க போட்டான்.”

“நம்ம பாலசிங்கம் துரை இருக்காரில்லையா. அவரு வூட்டுக்கு அனுப்பிச்சிட்டாருங்க. துரை வூட்டு அம்மாங் களுக்கு ஒத்திக்குன்னு.”

பாலசிங்கமும் என்னோடு பண்ணையில் வேலை செய்பவன். வேலைக்கு ஒரு ‘பொடியன்’ பிடிக்கவேணும் என்று என்னிடமும் சொன்னவன்தான். அவனது தூண்டி லில் இராமையா மகன். என்னிடம் பாலசிங்கம் சொல்லவே இல்லையே..... தேவையைச் சொன்னான். அது தீர்ந்ததும் ஏன் சொல்வான் என்று விட்டுவிட்டான். அவன் குணமே அதுதான்.

“வேலைன்னு அப்படி ஒன்னும் ஜாஸ்தியா இல்லைன்னாரு— ஸ்கூலுக்கும் விடுவாருங்களாம்.”

“ம....ம”

“ஜயா வணக்கமுங்க,” இராமையாவும் நடக்கிறான் எருமையும் நடக்கிறது.

இராமையா அன்று வழக்கத்தைவிட கவலையாக இருந்தான். எந்த நேரமும் வாழ்க்கையையே பறி கொடுத்து விட்டவன் போன்றுதான் காணப்படுவான். என்றாலும் அன்றைக்கொரு வித்தியாசம்.

“என்ன ராமையா”

“ஜயா வணக்கமுங்க”

“ஏ ஒரு மாதிரியா கப்பலு கவிந்தது கணக்கா...”

“கவுழந்திருச்ச தானுங்க... எம் மவனைக் காணலியாம்”

“என்ன”

“பாலசிங்கம் துரைதான் சொல்லிச்ச.... எம் மவனைக் காணலியாம்.”

“சொல்லிட்டா முடிஞ்சுதா..... உம் மவன்..... அவன் பொறுப்பில்லியா?”

....இராமையா துயரத்தில் மூச்சவிட முடியாதவன் போன்று நின்றான். நான் அவனையே வெறித்துப் பார்த்த படி.....

“மட்டுமில்லிங்க... தம் பிள்ளைவூட்டு காப்பையும் எடுத்துட்டு ஓடிட்டானும். பொய்யுங்க எம் மவனுக்கு தங்கமே தெரியாதுங்க” நிராதரவாகிவிட்ட தீனக்குரலாக அது இருந்தது.

“தான் தப்பிக்கிறத்துக்கு அப்படித்தா செல்லு வாங்க... வுட்டிடாதை”

“ஆமாங்க... அசலூரிலை ஒத்தர் இருக்காருங்க. பூசை போடுறவரு... புடிச்சித் தந்திடுவாருங்க”

“அதவுடு.... ராமையா.பாலசிங்கத்துகிட்ட சொல்லு.. ஏம் மவனை பொறுப்பு ஒத்துக்கிட்டனிதான்னு”

“ஐயா வணக்கமுங்க....”

இராமையா இப்போது ஒரு தெம்பு வந்தது போல் நடந்தான். அவனுக்கே வந்தது என்றால் தனக்கில்லையா என்ற இறுமாப்புடன் ஏருமையும் நடந்தது.

“பாலசிங்கம்....”

“வாடாப்பா.... வா... என்ன...”

“ராமையாவினர் மகனைக் காணவில்லையாம் மெய்யே”

“ஓமடாப்பா... வேற ஒரு பொடியனைப்பிடிச்சு அனுப்ப வேணும்”

“ராமையாவுக்கு மகன்....”

“என்ன பெரிய மகன் காணவத்துப் போனான்.... என்ன செய்கிறது வாயைப் பொத்திக்கொண்டு இருப்பா னெண்டு காப்போட ஓடியிட்டான் என்று டேப்படிச்சனான்.”

“அதெல்லாம் சாரி அவனுக்கு மகன்” என்னுள் அதே துயரம்.

“என்ன பெரிய மகன்.... பாசமாயிருக்கு இவன் கிட்ட. நாலே நாளிலை மறந்து போடுவான்”

“மனசறியாமச் சொல்லாதை. பாலசிங்கம் அவனும் ஒரு அப்பன்... ஒரே ஆம்பிளைப்பிள்ளை”

“எல்லாம் வெண்டு காட்டிறன்” மேசைமீது உறுதியுடன் அடித்தான் பாலசிங்கம்.

இனியும் அவனுடன் என்ன பேசுவது.

இரண்டு வாரங்கள் கழிந்திருக்கும். இராமையாவும் எருமையும் மட்டும்தான் வந்த போதும் இராமையாவிடம் ஒரு வித்தியாசமான குதாகலம். மகன் கிடைத்து விட்டானோ. “மிஞ்சினால் கொஞ்சம் பசையைக் காட்டினால் அடங்கிவிடுவான்” என்று பாலசிங்கம் கூறினானே. அது தான் நடந்ததோ?

“ஐயா வணக்கமுங்க”

“என்ன ராமையா மவன் கிடைச்சுட்டானா?”

“இல்லீங்க”

“இல்லியா”

“கிடைச்சிடுவானுங்க. நம்பிக்கை வந்துடுச்சு”

நம்பிக்கை. அதில் தானே வாழ்க்கை. அவனுடைய மகிழ்ச்சியை வரவேற்றபடி மௌனம் சாதிக்கிறேன்.

“இரண்டு வாரமுங்க நான் கேக்கிறதும் பாலசிங்கம் துரை பார்ப்போம் என்கிறதும் அவரு அசையவே இல்லிங்க. இண்ணைக்குப்போறன் என்று ஏமாத்திட்டிருக்காரு”

“அப்பவும் நம்பிக்கை எப்பிடி”

“நல்ல காலமுங்க நம்ம லயத்துப் பக்கத்து சிங்கள வனுக காதில் விழுந்துச்சா இதுதா தருணம்னு புறப் பட்டானுக”

“அப்புறம்”

“அபே ராமையான்னு பாலசிங்கம் துரைட்ட ஒரு சொல்லு.... பிள்ளைகூடத்தான் வருவேன்னு ஊருக்கு ஓடிட்டார்.”

எனக்குப் புரிந்து விட்டது.

புரிந்ததிலே மேலும் தெளிவு. அடுத்த ஒரு வாரத்தில் நம்ம ஊர் பஸ் நிலையத்தில் பாலசிங்கத்தைக் கண்ட போது....

“எப்படி மச்சான் ராமையா மகன் கிடைச்சானா?”

“அதையேன் கேட்கிறாய்... அவன்பாவி சிங்கள் வனுகளோட சேர்ந்திட்டான். பிள்ளையை வை! இல்லை, கொலை விழும் என்கிற மாதிரி திரண்டிட்டான்கள்... நான் ட்ரான்ஸ்பருக்கு ஒடித்திரியிறன். இனி அந்தப் பக்கம் தலைவைச்சுப் படுக்க ஏலாது”

“அப்ப ராமையா மகன்”

“ஆருக்கு வேணும்.... ட்ரான்ஸ்பரை எடுத்துக் கொண்டு.... ட்ரான்ஸ்பர் சரி வராட்டில் தேடிப்பார்ப்பம்.”

ட்ரான்ஸ்பர் கிடைக்காவிட்டால் இராமையாவுக்கு மகன் கிடைத்துவிடக்கூடும். இராமையா அங்கு சிங்களவர் களுடன் சேர்ந்திருக்கும் வரை பாலசிங்கம் கண்ணுக்குள் எண்ணெய் விட்டுத் தேடுவான்.

தேட்டும்.

இனக் கலவரம் தொடங்கிவிட்டது. இனி பாலசிங்கம் வேலைக்குப் போவானென்றால் இராமையாவின் மகனுடன் தான் போவான்.

இராமையாவின் அந்த ஐக்கியம் வாழ்....

“ஐயா வணக்கமுங்க”

நமது ஊரில் அவனைக் கண்டதும் எனக்கு ஆச்சரியம்.

“என்ன ராமையா....”

“லயமுல்லாம் எரிச்சுட்டானுக.... எங்களை அடிச்சு விரட்டி”

“ஆரு”

“அவனுங்கதான்.... சிங்களவனுக....”

“உம்மவன் கெடைச்சானா”

“இல்லிங்க துரை.... தேடலாமுன்னுதான்..... எம் மவன் நா தானே தேடனுமுங்க”

“நம்ம வூட்டல் வந்து நின்னுக்க. திரும்பவும் அங்க போறது தானா?”

“இல்லாம ஆகுமுங்களா” என்றபடி என்பின்னால் வந்தான் இராமையா.

“ட்ரான்ஸ்பர் எடுத்துக்கொண்டு....” பாலசிங்கம் சொன்னதுதான் அப்போது என் நினைவுக்கு வந்தது.

— மதுரம், கார்த்திகை, 1981

12. அடிமைகளாய் அல்ல

சிலும்ப முடித்திருந்த தலை. சேற்றினுள் கல் விழுந் தது போன்று கண்கள். வாழ்வின் அனுபவிப்புகளை உருவகிப்பது போல் மேடும் பள்ளமுமான முகம். என் ஜெய் காணாது பொருக்கு வெடித்து விட்ட தோல். அதில் வயதின் சுருக்கங்கள். ரவிக்கை இல்லாது மார்பு வரை வங்காச் சீலையை அள்ளி வரிந்து கட்டியிருந்தாள். அதிலும் சில அவள் பொருட்படுத்தாத கிழிசல்கள். கக்கத்தில் கடகம்.

கடலை வெறித்துப் பார்த்துக் கொண்டு நின்றாள் சின்னாச்சிக் கிழவி.

கடற்காற்று மணலெறிந்து விளையாடிக் கொண்டிருந்தது. இராவணன் மீசைகள் ஒடிப்பிடித்தன. நானும் இருக்கிறேன் என்பதுபோல் ஆட்காட்டிக்குருவி குரல் கொடுத்துப் போனது. அங்கொருகால் இங்கொருகாலாக அபிநியித்து நிற்கிறாள் சின்னாச்சி. அவளைக் கண்டதும் நாலைந்து காகங்கள் குரல் கொடுத்துச் சுற்றுகின்றன.

“சனியன்கள் நாங்கள் படுகிற அதுகளிக்குள்ள... விறாஞ்ச வந்திடுதுகள்.” அவள் முனுமுனுத்து வாய் மூடவில்லை...

கனகவிங்கம் தரிசனம் கொடுக்கிறார். இதுவும் வழக்கமானதுதான். கனகவிங்கமும் காகம் போன்று விறாஞ்சவதற்குத்தான் வந்திருக்கிறார் என்றாலும் அவர் காகத்தின் சாதியல்ல. “அசுக்கிடாமல்” தனித்து மட்டும் தான் வருவார்.

கணக்கரைக் கண்டதும் மார்புச் சேலையை மேலிழுத்து வரிகிறாள் சின்னாச்சி.

“வந்திட்டியளா....”

அந்த ஒரு வார்த்தையிலேயே பல்வேறு உணர்ச்சி களும் குழைந்து தவித்தன.

“வராம.. பொன்னானை இன்னும் காணயில்லை..”

“வந்திடுவார்” வலுவிழுந்த கண்களைக் கடலின் மடியில் சூர்மைப்படுத்துகிறாள்.

பொன்னானைக்கல்யாணம் முடித்த புதிதில் தொலை தூரம் தெரியும். தூரத்தில் கட்டு மரம் தெரியும் போது மனம் துள்ளிக்குதிக்கும். கரைசேரும் வரை பொறுக்க முடியாமல் முழங்கால் மட்டுத் தண்ணீரிலேயே ஓடிச் செல்வாள்.

அப்போதும் கரையில் கனகர். வெட்கம் தடுத்து விடும்.

இப்போதும் வருடங்கள் இளமையை வாரி ஓடி விட்டதற்கென்ன அதே உணர்ச்சிகள் அப்படியே....

வழக்கம் போல அவளைப் பார்த்து நீண்ட பெரு முச்சு விடுகிறார் கனகவிங்கம். தூடு கண்ட பூனையைப் பற்றிக் கவனம் செலுத்தாமல் சின்னாச்சி பொன்னானின் வழி மீது கண்பதிக்கிறாள்.

“ராத்திரி காத்தும் ஒரு மாதிரியா இருந்தது....ம்” என்று மனம் திட்டிய போதிலும் வாய்விடவில்லை.

பல நிமிடங்கள் மொனத்தில் கரைகின்றன.

“களங்கண்டி வலை படுக்கப் போனவர்... இந்நேரம் வந்திருக்க வேணும்” முனைமுனைத்தபடி திரும்பி நடக்கிறாள் சின்னாச்சி. கூப்பிடு தொலைவில் இருக்கும் தனது குடிசைக்கு.

“கோயிலுக்குப் போயிற்று வாறன்” என்று மறு பக்கம் திரும்பி நடந்தார் கனகவிங்கம்.

கடற்கரையோரமாகவே சிறிதுதாரத்தில் கண்ணகையும்மன் கோவில். தினசரி காலையில் கோவிலுக்கு வருவதாகத்தான் வந்து, பொன்னான் கொண்டு வரும் மீனில் உள்ளதில் வள்ளிசாக வாரிச்செல்வது கனகரின் முப்பதாண்டு வழக்கம். காத்துக் களைத்து கனகவிங்கமும் போய்மதியம் வலுத்த பின்தான் பொன்னான் கரைக்கு வந்தான்.

வெறும் கையுடன் கரைமீண்ட பொன்னானங்க் கண்டதும் சின்னாச்சிக் கிழவிக்கு நடந்தது புரிந்துவிட்டது.

“கொள்ளையில் போவாங்க வலையைக் கொண்டு போயிட்டான்கள்.”

“இடி விழுந்துபோம்.”

சின்னாச்சிக் கிழவி மன் அள்ளித் தூற்றினாலும் இனித் துள்ளுவதால் ஆவது ஒன்றும் இல்லை என்பதால் சிந்தனை வலைக்குள் விழுந்து மௌனமானாள். தன்னால் இது மட்டும் தான் முடியும் என்பதுபோல் பொன்னான் தொடர்ந்தும் திட்டிக்கொண்டேயிருந்தான்.

இப்படி வலை களவு போவது பெருத்த இடிதான். முன்னரும் நாலைந்து தடவை நடந்திருக்கிறது.

“ஒண்டுக்குள்ள ஒண்டு கடலுக்குள்ள உயிரைக்கையில் பிடிச்சுக் கொண்டு உழைக்கிறதுகள்.... ஒற்று மையா இருக்கிறதுக்கு” என்று சினப்பாள் ஒருதரம்.

“கோதாரியில் போவார்” என்று மன் அள்ளித் திட்டுவாள் மறுதரம். வேறு வழியில்லை என்ற நிலைமையில் பொன்னான்தான் சூறினான்....

“சின்னான்... என்ற வலையை ஒருத்தன் எடுத்திட்டான்... நானும் என்னொருத்தன்றவலையை....”

“நரகத்துக்குத்தான் போக வேணும். யாரோ களவெடுத்ததுக்கு... ஒண்டுமறியாத ஒரு பாவத்தினர் வலையை....”

“முள்ளை முள்ளாலதான்....”

பொன்னானிடம் தயக்கம் அவன் எப்போதுமே தனது எண்ணத்தைக் கூறுவதற்கென்ன. சின்னாச்சியின் முடிவு கண்டுதான் செயல்படுவான்....

“இப்படியே ஒருத்தனுக்கொருத்தன் வெளிக்கிட்டால் நீங்க மீன்பிடிக்கப் போகமாட்டியள்... வலை பிடிக்கத் தான் போவியள்....”

பொன்னான் மறு பேச்கப் பேசவில்லை.

சின்னாச்சிக்கிழவிதான் வழி பண்ணிக் கொடுத்தாள். கடைசி இரண்டு மூன்று தடவையும் கனகலிங்கத்திடம் முறையாகப் பேசி...

“வட்டியும் காசமாக” என்பது கிழவி முன்வைக்கும் தந்திரம். அதை வென்ற தந்திரம் தெரிந்தவர் கனகலிங்கம் ‘வட்டி வகையெல்லாம் உன்ற விருப்பம்... எனக்கு நீ மீண்ததாவன்.’’

வேறு வழியின்றி ஒப்புக் கொண்டு கைநீட்டி அன்றி விருந்து மீண்டும் தொடரும் அவருடைய நடப்பு. கண்ணகை யம்மன் கோயில் ஒரு சாட்டாக வரும். அவர் முதல் தெரிவைச் சுவீகரித்துக் கொள்வார். முன்னர் வலை காணாமல் போன கால இடைவெளி இரண்டு வருடங்கள். அந்த இரண்டு வருடங்களும் மீன் வேண்டி வந்ததற் கென்ன கனகலிங்கம் வலைக்குக் கொடுத்த தனது முதலில் அசைந்ததாக எண்ணியதில்லை. சின்னாச்சி கடனையே மறந்து விடுவாள்.

இப்போது....

புது வலை வாங்கி மூன்றே மாதங்கள்....

கனகலிங்கத்திடம் வாய்விட அவள் தயங்கினாள்.

இரவு வலை மட்டும் களவு போகாமல் இருந்தால் இந்த மதியம்தான் மீன் கொடுத்து விட்டுத் திரும்பியிருப்பாள் சின்னாச்சி. உள்ளதில் நல்லவற்றைக் கனகலிங்கம் விறாஞ்சி விட... மீதியில் பொன்னான் ஒரு கோர்வை எடுப்பான். தவறணை வரை போய் பண்டமாற்றுச் செய்து மூக்கு முட்டக்குடித்து வர....

மீதியாக இவள் கையில் கிடைப்பது சள்ளையும் நொள்ளையும்தான். அதுவும் அவளது கறிகாரருக்குப் பொருத்தமாக...

அன்றாடச் சீவியத்துக்கே திண்டாடுபவர்கள்தான் சின்னாச்சிக் கிழவிக்கென்று கிடைத்த கறிகாரர். மாதக் காசுக்கு நாலு இழுப்பு... மீனுக்கு மட்டும் நாற்பது இழுப்பு இழுப்பவர்கள். எப்படியோ கல்லில் நார் உரித்து குடும்பத்தைக் கட்டி இழுக்கிறாள் சின்னாச்சி.

குடும்பம் என்ன பெரிய குடும்பம்?

ஒரு பெடியும் பெட்டையும். ஒவ்வொரு திக்கில் அவர்களை வாழுப்பண்ணி விட்டாள்.

தானும் துணையுமாக தனிக் கொட்டிலில்....

வலை வாங்கவேணும்.... நாளைய தேவை அவள் முன் பூதாகரமாக நின்றது.

அவளது கறிகாரரிடம் உருட்டித்திரட்டினால் வலை வாங்க போகக்கூடக் காணாது. உறவினர்கள்.... ம்... பெருமுச்சு விடுகிறாள் கிழவி.

அயலட்டத்தில் ஏழேட்டுக் குடும்பங்கள் இருக்கின்றன தான். அவர்களும் என்ன பெரும் தொழிலாளர்களால்ல. அன்றாடங்காய்ச்சிகள்....

சின்னாச்சிக் கிழவியின் சிந்தனைவேர்கள் மீண்டும் மீண்டும் கனகவிங்கம் என்ற சுனையை நோக்கியே...

கனகவிங்கம் மறுத்துவிட்டால்...

மூன்று மாதங்களுக்கு முன் வலைக்குக் காச தரும் போது ஆயிரம் முனுமுனுப்பு..

“ரெண்டு மூண்டு தரம் வலைக்குக் காச தந்திருக்கிறன்... வட்டியைத்தான் பாவம் பார்த்து விடுவம். முதலையாவது...”

காரியம் நடக்கட்டும் என்று இவள் பேசாமல் இருந்தாள்.

“இங்கென்ன காச விளைஞ்சா கிடக்குது?”

இவரும் கேட்கத்தான் நினைத்தாள். எங்கள்டையும் மீன் என்ன சும்மாவா விளையது என்று. ஆனால் கேட்க வில்லை.

இப்போது.... மீண்டும் கனகவின்கத்திடம் கைநீட்ட வேண்டி ஏற்பட்ட போதுதான் சின்னாச்சிக் கிழவிக்கு முதலின் நினைப்பு உறுத்தியது. ஒரு உதறவு... அவனுக் கென்ன காசு... நாளாந்தம் மீன் வாங்கினதை கணக்குப் பண்ணினாலே அவன் தான் எனக்குக் கடன்காரன். ஒவ்வொன்றுக்கும் கணக்கு வைத்திருக்காத தவறு இப்போது அவன் மனதில் சுட்டது.

“இனிமேல் பார்ப்பம்” என்று மனதுள் கறுவிக் கொள்கிறாள். முதலில் கனகவின்கத்திடம் காரியத்தைப் பெற்று விட வேண்டும். அப்புறம்தான்....

வெய்யில் அவருக்கு ஒரு பொருட்டல்ல.....

“கனகர் வீடு வரைக்கும் போயிற்றுவாறன்.”

சின்னாச்சிக் கிழவி கூறிய தோரணையிலேயே பொன்னானுக்குப் புரிந்து விட்டது... அலுவலாகத்தான் போகிறாள் என்பது. நல்ல காரியத்துக்குத்தான் போகிறாள் குறுக்கே கூப்பிடக்கூடாது என்று நினைத்தாலும் கூப்பிடாமல் இருக்க முடியவில்லை.

“சின்னன்....”

“ம....”

“காசு ஏதும் இருந்தால்....”

“என்னஇடி விழுந்தாலும் உங்களாலை குடிக்காய் இருக்க ஏலாது என்ன.”

“சின்னன்....” கெஞ்சுகிறான் பொன்னன்.

குடிசைக்குள் சென்றவன் ஒலைப்பெட்டியுள் இருந்த அரிசியைக் கொண்டு வந்து கொடுத்தாள்.

“வித்துப்போட்டுக் குடி....”

வாங்கிக் கொண்டே பொன்னன் கேட்டான் “ஆக் கிறதுக்கு....?”

“ஏதும் வழி பண்ணுறன்” என்றாள் சின்னாச்சி.

இருவரும் எதிரே தீர்த் திசையில் நடந்தனர்.

கனகவிங்கம் சிவபுராணப் புத்தகத்தை மார்பில் போட்டு விட்டு பிழைபிழையாகப் பாடமாக்கிக் கொண் டிருந்தார்.

தவம் கலைப்பது போல, சின்னாச்சிக் கிழவியின் குரல்.

“பாடையில் போவார் இந்தப் பரதேசியின்ர வலை யையா வறுகவேணும்” என்று பேசிக்கொண்டே வந்து வாசற்படியில் அமர்கிறாள். விஷயம் அவருக்குப் புரிந்து விட்டது.

“என்ன சின்னாச்சி.... குத்தி முறிகிறாய்....”

“நாசமாப் போவார் வலையைக் களவெடுத்துக் கொண்டு போயிட்டாங்கள்”

ஆபத்தை உணர்ந்து நெருப்பெடுத்தார்.

“மூண்டு மாசமாக இல்லை. வலைக்குக் காச தந்து... வட்டியைத்தான் விட்டாலும் முதல் திரும்ப வேணும் உடன்”

“இப்படிச் சொல்லப்படாது நீங்க... பனையால் விழ மாடு மிதிக்கிறமாதிரி....”

“மாடோ... நானென்ன மாடோ....”

“இல்லை, இல்லை..... நீங்களும் கையை விரிச்சா எங்கட கெதி. காலம் பூராவும் வலையில் படுகிறதிலை உங்களுக்குத் தந்துதான்...”

கனகவிங்கத்துக்குப் பலத்த யோசனை.

“ம... என்ற வலைபோச்சது போனால் போகுது இப்பவும்.... வாங்கித்தாறன்... பொன்னன் பங்காத் தொழில் செய்யட்டும்.... உழைப்புப் பங்கை எடுக்கட்டும்... மிச்சத்தை.”

“என்னது உம்மடவலையோ.”

“இல்லாம....”

“பட்டினி கிடந்து சாவம.... ஒவ்வொண்டாச் சொந்தம் கொண்டாடி பிறகு எங்கட சீவியம் முழுவதை யுமே சொந்தமாக்கலாம் என்ட நினைவு போல...”

சிலும்பல் மயிரை உதறி அள்ளி முடித்துக் கொண்டு சின்னாச்சிக் கிழவி “விறுக்” கென்று நடந்தாள்.

தாய்-பாரதி சிறப்பிதழ், 1982

13. சிறைகள்

மலைக்காடுகளில் இருள் மண்டிக் கிடந்தது. சின்ன வயதில் அவரது தாய் கற்பனை பண்ணிக்கூறிய பூதங்கள் போல் இருக்கும் மலைக் கொத்துக்களை வாரியடித்துப் பின்னால் விட்டுக் கொண்டு ரயில் விரைந்தது. அங்கங்கே விளக்குகள் பனிப்புகாரில் அழுது வடிந்து கொண்டிருந்தன.

“பொல் பொல்” என்று விடியும் போது ரயில் பொல்காவலை ஸ்டேசனை அடைந்துவிடும். அப்புறம் யாழ்ப்பாணம் போகும் ரயில் கொழும்பிலிருந்து வந்து சேர எட்டு மணியாகும். அதுவரை ஸ்டேசனிலேயே ஒரு தவம்.

தவம் கலைந்து ரயிலைப் பிடித்தால் வவுனியா போய்ச் சேர பனிரண்டுமணி...

ம்... ஒரு மணிக்குள் மகனிடம் போய்ச் சேர்ந்து விடலாம்.

சோமையாக் கிழவர் பெருமூச்சு விட்டார்.

நெஞ்சம் துளிர்க்கிறது.

மணவிமலைநாட்டில் மகளோடு இன்றோ நாளையோ என்று கிடக்கிறாள். இவருடைய வாழ்வும் அங்கே தான். இப்போது மகனைக் கண்டு வருவது பயணத்தின் நோக்கம்.

மகன் குடும்பம் வவுனியாவில்... அவன் ஒரு சொல் லுச் சொல்லி விட்டால் போதும் அங்கேயே சரிந்து விடலாம் என்பது கிழவரின் உள்ளார்ந்த எதிர்பார்ப்பு.

“வரவர மலைக்காட்ல அந்திதமெல்லாம் கூடிப் போச்சு” மனம் தாங்க முடியாத வேதனை கிழவரை வாட்டுகிறது. பிறந்து, தவழ்ந்து, கசங்கிவளர்ந்த மண்ணை விட்டுப்போக கிழவருக்கு விருப்பமில்லைதான். அதற்காக நரக வேதனையில்...

தனது மகள் குடும்பமும் மலைநாட்டில் சீரழியாமல் அவர்களையும் வவுனியாவுக்கு அனுப்ப நோட்டம் பார்ப் பதும் பயணத்துக்கு ஒரு காரணம் என்பதால்தான் மகள் அடுகிடை படுகிடை கிடந்து சேமித்த பணத்தில் பயணச் செலவுக்கு கொடுத்து விட்டிருக்கிறாள்.

சோமையாக் கிழவர் தாய் கூறக்கூற கதைபோலக் கேட்டிருக்கிறார்.

திருநெல்வேலியில் பஞ்சமும் வரட்சியும் விரட்ட வயிற்றில் சோமையாவோடும் புருசனோடும் கங்காணி களின் புழுகை நம்பி கடல் கடந்து வந்து... எல்லோருமே இந்த மண்ணுக்கே இரையாகி...

அட்டைக்கடி...

பனிக்குளிர்...

வெள்ளைத் துரைமாரின் கொடுமைகள். கறுப்புக் கங்காணியின் அந்திதம். நாள் முழுவதும் கடின உழைப்பு. குறைந்த கூவி.

புராக்கூடு போல லயன்கள். பெண்மைக்குப் பலி பீடங்கள். தோல் உரிக்கும் சவுக்குகள்.

சின்ன வயதிலிருந்தே சோமையாக் கிழவர் கேட்டு... கண்டு அனுபவித்து...

சோமையாக் கிழவர் கல்யாணம் பண்ணி குழந்தை களோடு தலையெடுக்கும் நேரம்.

இங்கிலாந்து கொடியிறக்கி...

“நம்ம நாட்டு ராசாங்கம் வந்திடிச்சி... நம்ம கஸ்ட மெல்லாம் தொலைஞ்சிடும்.”

தோட்டமெல்லாம் தேசிய மயம.....

வெள்ளைக்காரன் குந்திய இடத்தில் ஊரவன்.
“கஸ்டமின்னும் தொலையலையே.”

அதே வயன்... அதே பலிபீடங்கள். கூடிய உழைப்பு குறைந்த கூலி. தொடரும் கொடுமைகள். முன்னையைவிட பல மடங்காகி... நீந்தத் தெரியாதவன் நடுக்கடவில் தத் தளிக்கும் போது அவன் மீதே குறி பார்த்து இட விழுவது போல்...

அந்தப் பஞ்சைகள் மீது...

இனக்கலவர வடிவில் இடி...

வடக்கில் பதவி வேட்டைக்காரரின் அரசியல் கோஷ மான தமிழ் ஈழம் தெற்கில் இனவெறி வேட்டைக்குத் தூப மிட... அப்பாவி மக்கள் பலியாடுகள்...

“தமுழனுக தனியா ராசாங்கம் அமைக்கிறானுகளாம்... நாமெல்லாம் போயிட்டா பெர்மைச்சுக்கிடலாம்.”

“என்ன இருந்தாலும் தமுழன்களோட இருந்தமுன்னா பயமுல்ல” நம்பிக்கையுடன் இடம் பெயர்ந்தவர்கள் சிலர். மீதியாகி தங்கிவிட்டவர்கள் பலர்.

சோமையாவின் மகன் “சொர்க்கத்துக்குப்” போய் விட மகள் குடும்பம் இன்னமும் “நரகத்தில்”...

மகள் குடும்பத்தை மீட்டு மகனிருக்கும் சொர்க்கமான வவுனியாவுக்கு அனுப்புவது கிழவரின் பயண இலட்சியம்.

எதிர்காலக் கற்பனையில் நிகழ்கால மனச்சமைகள் குறைந்து உற்சாகம் ஏற்பட்டது.

எட்டு மணிவரை ஸ்டேசனில் தவம். யாழ்தேவி வந்ததும் வராததுமாக ஒரு தொற்றல். சீட் இல்லை. நிற்க வேண்டியதுதான்.

வாயில் குதப்பிய வெற்றிலை. அழுக்கான சாரம். கக்கத்தில் சில உடமைகள். அவையும் சாரத்தின் கோலத் தில்... அவ்வளவு கூட்டத்திலும் தனிமைப்பட்டு நிற்கிறார் சோமையாக்கிழவர்.

வயிறு தள்ளிய முதலாளி ஒருவர். வலு சிக்காராக சீட்டில் இருந்துகொண்டு முகம் சுளிக்கிறார்.

“இந்தச் சனியன்களாலைதான் தமிழன்ற மானம் போகுது.”

வார்த்தைகள் நெஞ்சில் எட்டி உதைக்க இன்னும் தள்ளி நிற்கிறார் சோமையாக் கிழவர். அதே முதலாளி சற்று முன்பு வரை குரல் பலக்காத அடக்கத்துடன் தமிழ் நாடு அமைப்பது பற்றியும் தோட்டத் தொழிலாளர்களும் தமிழ்ப்பகுதிக்கு வந்துவிட்டால் சிங்களவர்களால் அசைக்க முடியாது என்றும் பேசிவந்ததை சுற்றிவர இருந்தவர்கள் ஞாபகமாக மறந்து அருவருப்புக்காகப் பெருமிதப்படுகின் றனர். அதுதான் தனித்துவமான பெருங்குண்மாம்.

கிழவர் வவுனியாவுக்கு வந்து சேர்ந்தபோது மதியம் கடந்துவிட்டது.

“சொர்க்கத்தின்” பாதையில் முட்கள் குத்தின. தள்ளாத மனத்துடன் வந்த கிழவருக்கு மகனைக் கண்டு பிடிப் பதில் சிரமம் இருக்கவில்லை.

சிற்றம்பலம் பண்ணை ஒரு கிராமத்தின் அளவு வில் தாரமானது. ஸ்டோர் ரூம். அதைவிடப் பெரிய சிற்றம் பலம் பங்களா. பண்ணை வாசலில் காவல் நாயாக ஒருவன். பயபக்தியுடன் மகனை விசாரிக்கிறார். கிடைத்த தகவலின் படியே நடக்கிறார்.

அதோ மகன்...

நாலைந்து பேருடன் ஒருவனாக நின்று வரண்ட மண்ணைப் பிளந்து கொண்டு... பயங்கர வெய்யில்... வியர் வையில் குளித்தபடி கடின உழைப்பு...

“கை நெறையக் குடுப்பானுக போல” சோமையாக் கிழவர் தன்னுள் நினைக்கிறார்.

வேலை முடிந்து வருவதாகக் கூறி தூரத்தெ இருக்கும் வீட்டைத்திசை காட்டுகிறான் மகன்.

கிழவர் நடந்தார்.

வழியில் ஏழேட்டுப் பெண்கள் மிளகாய்ச் செடி களில் பழம் பிடிங்கியபடி... அவர்களை மேய்த்தபடி ஒருவன்.

“மாமாய்”

கண்களைக் கூர்மையாக்குகிறார்.

ஓடி வரும் மருமகள்.

மருமகளா இவள். மலைக்காட்டில் இருக்கும் மகளின் பொலிவு கூட இல்லாமல் கசங்கி வரண்டு... இந்தச் சின்ன வயதிலேயே இப்பிடி...

கிழவரின் மனம் துவண்டது.

அவனும் திசைகாட்டி விட அவர்களின் வீட்டுக்கு வந்தார்.

மாட்டுக் கொட்டிலைவிடக் கேவலமான நிலையில் அந்தக் குடிசை. சிற்றம்பலம் அமைத்துக் கொடுத்தது... குடிசையின் நடுவே தொங்கும் சீலைத்தொட்டிலில் தொத்தல் பேரப்பிள்ளை கீச்சிடுகிறது. அதற்கு முத்தது விரல் துப்பிக் கொண்டு நிற்கிறது.

எல்லாமே பண்ணையின் பசுமைக்கு திருஷ்டி கழிப் பது போல்.

மகனும் மருமகனும் நன்றாக இருட்டிய பிறகுதான் வீடு திரும்புகிறார்கள்.

கிழவர் தங்கி நின்றது இரண்டு நாட்கள்தான். அது வும் முள்ளின் மேல் நிற்பது போல்... அதற்குள் அவர் தெளிந்து விட்டார்.

மலைக்காட்டின் அதே துண்பங்கள். இங்கும் தொடர் கதையாகி... பலிபீடங்கள்... புறாக்கூடு... கூடிய உழைப் புக்கு குறைந்த கூலி. அதே வகையான... அதிலும் வலி தான் அடக்குமுறை சுரண்டல்...

“ம்” பெருமூச்சு உலகத்தையே எரித்து விடுவது போல்...

அந்த முச்சைத் தப்பர்த்தம் செய்து கொண்ட மகன் தகப்பனின் பயண நோக்கத்தை உணர்ந்து கூறுகிறான்.

சிற்றம்பலம் முதலாளி “நாங்க எல்லாரும் தமிழர்கள் எங்களுக்கெண்டொரு ஆட்சி வந்தால்தான் விடிவு” என்று பேசி கைதட்டல் வாங்க கூட்டத்துக்குப் போய் விட்டதை அறியாமல் கூறுகிறான்.

“அய்யா முதலாளிகிட்ட கேட்டு வாறன்.”

“என்டா.”

“தங்கச்சி சூடும்பத்துக்கு எடம் தரச்சொல்லி...”

“அதெல்லா ஒண்ணுமில்ல. சம்மாவாச்சும் பாத்துட்டுப் போவலாமுன்னுதான் வந்தனான்.”

“அய்யா”

“எங்க போயென்னடா... நம்ம நெலமை மாறலை... ஏன்னா அந்தச் சிறை அப்படியே இருக்கு.”

“செறையா”

“சிறைதாண்டா... எல்லாத்தையும் அவனுக வைச்சுக் கொண்டு... நம்ம கிட்ட ஒண்ணுமே இல்லாம இருக்கிற நெலமை... அந்தச் சிறை உடையனும்... அப்பதான் நமக்கு வாழ்க்கை”

“ஒடையுமா?”

“உடைக்கனும்.”

— புதிய நம்பிக்கை, மார்கழி 1980

14. அவன் ஒருவனல்ல...

புகையிலைக்கு மருந்தடித்துவிட்டுக் களைப்பாற வென்று வீட்டுத் திண்ணையில் வந்து அமர்ந்தவன்தான். வந்த கையோடு அந்தக் கடிதத்தைக் கொடுத்த தவறுக்காக தன்னை நொந்துகொண்டு அவனது கால்மாட்டிலேயே சரிந்திருக்கிறாள் மனைவி. சுமந்த சுமையை இறக்கி வைத்துவிட்டுக் களைப்பாற அமரும்போது புதிய சுமையை ஏற்றி வைப்பது போல...

இது சாதாரண சுமையா?

வியர்வை நாற்றமடிக்கும் பழுப்புத் துவாயால் முகத்தை உரசித் துடைத்து விட்டு பெருமுச்சு விடுகிறான். மனத் தின் அடித்தளத்தில் பயம் அத்திவாரமிட வேதனையோடு கணவனின் முகத்தை நிமிர்ந்து பார்க்கிறாள் அவள். அவனது பார்வையோ... வலது கை பிடித்திருக்கும் கடிதத்தில்...

கண்முன்னே படம் விரித்தாடும் பாம்பு விசுவரூபம் எடுப்பது போல் அந்தக் கடிதம் ஆடுகிறது. அவன் நடுங்கி ஒடுங்கிப் போனான். பணத்தின் கொடுங்கரங்கள் நீண்டு அதிலுள்ள கோர நகங்கள் கிழித்து அவனைத் துடிக்க வைத்து இப்போது எட்டி உடைப்பது போல் இருக்கிறது. அவன் குறுகிப் போய் அமர்ந்திருந்தான்.

கூலிக்கு மருந்தடித்து விட்டு வந்த களைப்பை இந்தப் பெருங்களைப்பு விழுங்கிவிட்டது. அலையைப் பேரலை விழுங்குவது போல்...

துன்பம் தானென்றாலும் நிதர்சனமாக நிற்கும்போது பார்க்காமல் இருக்க முடியுமா? கடிதத்தைப் பார்க்கிறான்.

தொட்டிலில் கிடக்கும் குழந்தை அழுகிறது. எழுந்து சென்று தூக்கியவன் மார்பிலே குழந்தையைப் புதைக்கிறான். முற்றத்தில் பூவரச நிழலில் மண் அளைந்து விளையாடிக் கொண்டிருப்பது—தொட்டிலுக்கு நேரே மூத்தது. அது ஆண் குஞ்சு. அதனுடன் பினங்கிக் கொண்டு வந்த மூத்த பெண் குழந்தை திண்ணைக்கு வருகிறாள்.

“அப்பா! கொழும்பு மாமா போட்டதா.”

“ஓமடா கண்ணு... புதுவருடத்துக்கு வாறதாக எழுதி யிருக்கிறார்.”

“பொய் பொய்... அப்ப ஏன் அழுகிறீங்க.”

மகள் கண்ணீரைத் துடைத்து விட்டது அடிபட்ட அவன் மனத்துக்கு ஒத்தடம் கொடுப்பது போல் இருந்தது.

“இல்லையடா கண்ணு சந்தோஷத்திலையும் கண்ணீர் வரும்” அவன் சமாளிக்கிறான்.

“எங்கட மாமா வருவார்... வருசத்துக்கு மாமா வருவார்.” குழந்தை கைதட்டிக் குதூகலித்தபடி மீண்டும் பூவரச நிழலுக்குப் போனது. விபரம் புரியாத தம்பிக்கும் சொல்ல...

அது வேறு அவன் மனத்தைக் கச்க்குகிறது.

பக்கத்து வீட்டுச் சிறுமி கண்மணிக்கு கொழும்பு மாமா வந்து போவது ஒரு செருக்கு. அதனால் இவனது மகனும் கொழும்பு மாமா வேணும் என்று அடம்பிடிக்க பொங்கலுக்கு வருவார். வருசத்துக்கு வருவார் என்று இவனும் எத்தனையோ “பெரு” நாட்களைக் “கடத்தி” விட்டான். அப்படியொருவர் இருந்தாலவல்லவா வருவதற்கு?

ஒண்டிக் கட்டை அவன் மனைவி... அவனுக்கும் அண்ணன் தம்பி என்று இருந்தவர்கள் அவனைவிடப் பெரிய குடும்பச் சமைக்கோடு அங்கங்கே மாரடிக்கிறார்கள்.

தனித்துப் போய்விட்டது போன்ற பிரமை. அந்தப் பிரமையை மிகைப்படுத்துவது போல் கையிலே கனக்கும் கடிதம். தாங்க விழுதின்றித் தவிக்கும் அவனை வேரோடு

வெட்டிச்சாய்ப்பது போல் பாய்கிறது அந்தக் கடிதத்தின் ஒவ்வொரு சொற்களும்...

கணவனின் காலைப்பிடிக்கிறாள் அவள். அது தானே அவளது ஓரேபிடிப்பு. அந்தப் பிடிப்பையும் வாரிச் செல் வ்து போல் பணத்தியிர் காட்டாறாகப் பாய்கிறது—விட மாட்டேன் என்பவன் போல் இறுகப்பிடித்துக் கொள்கிறாள். பலதடவைகள் அந்தக் கடிதத்தைப் படித்து எல்லா விதமான உணர்ச்சிகளுக்கும் அலைக்கழிக்கப்பட்டு விளை வாக—அழுது, சிரித்து மீண்டும் அதை வாசிக்கச் சொல்லி மனம் நெருடுகிறது.

மொட்டைக் கடிதம்தான் என்று அதைச் சாதாரண மாக்கி விலக்கமுடியவில்லை. குண்டுகுண்டான் அந்த எழுத்துக்கள் நாகராசனுடையவைதான் என்று உறுதி செய்து இதயக் குலையைப் பிடித்து உலுப்புகிறது.

அவளுக்கு....

அது வெறும் கடிதமாக இல்லை. போர்ப் பிரகடன மாகவே இருக்கிறது. டாங்கிகளுடனும் பீரங்கிகளுடனும் நாகராசன் ஒரு புறம். வெறும் கையுடன் தன் கணவன் மறுபுறம்.

களத்திலே தூதுவன் கையளித்த யுத்த ஒலையோ?

கடிதத்தையும் கணவனையும் மாறிமாறிப் பார்க் கிறாள்.

“பிச்சைக்கார நாயே...”

அப்படித்தான் கடிதம் தொடங்கியது.... கூலி வேலை செய்து அதனால் வரும் சிறு தொகையில் குடும்பத்தைக் கட்டி இழுக்கிறான். அவன் ஏழைதான் அதற்காக.... உழைத்து வாழ்கின்ற ஏழை பிச்சைக்காரனா? வஞ்சக மில்லாமல் உடலை வருத்தி நேர்மையாக உழைப்பவனுக்கு அவர்கள் தூட்டும் பெயர் பிச்சைக்காரன் என்றால் பிச்சைக் காரனாகவே இருப்பதில்தான் அவனுக்கு உடன்பாடு.

நாய் என்கிறானே....

இந்த நாய் வெறி கொண்டு தன்னைக் குதறாது என்கின்ற நம்பிக்கையில் எழுதினானோ? அவன் மட்டுமா இப்படி நினைத்தான். அவனது அப்பன் கனகராசன்....

கனகராசன் ஊரிலே பெருத்த பணக்காரன். அதை நிருபிப்பது போல் பெரிய வயிறு, மாளிகை வீடு. கைகளைத் தட்டினால் கைகட்டி நிற்க ஊரிலே பலர். ஊரிலுள்ள எல்லாரும் தனக்கு அடிபணிய வேண்டும். தான் நினைப்பதெல்லாம் ஊரில் நடக்க வேண்டும். இப்படி ஆதிக்க மனப்பான்மை பணம் வளர்ந்ததைவிட வேகமாக வளர்ந்தது.

அந்த இராட்சத உருவம் மனக்கண்ணில் தெரிய மிரட்சியுடன் கடிதத்தையும் மனைவியையும் மாறிமாறிப் பார்க்கிறான்.

“ம... அப்பனுக்குத் தப்பாமல் பிறந்திருக்கிறான்.” அவனது முன்னுமுன்னுப்புக்கூட அவளுக்குக் கேட்டு விட்டது.

“ம....” அவள் பெருமுச்ச விட்டு நிமிர்க்கிறாள்.

“அப்பன் ஒரு அடி பாய்ந்தால் மகன் பதினாறு அடி பாய்கிறான்.” அவன் கூறிவிட்டு கடிதத்தில் திரும்ப....

அவள் அந்த ஒரு “அடி”யின் நினைவில் பயங்கர நினைவில்...

இரத்தம் உறைய...

சொல்லி வைத்தது போல் வயிரவர் கோயில் மணி அடித்தது. இதே வயிரவர் கோயிலுக்குத்தான் கனகராசன் மணியகாரன். பட்டு வேட்டி சால்வையுடன் பறக்கவிட்டுக் கொண்டு வந்து சேர்ந்த அந்தச் சித்திரைப் பொங்கல் நாள்....

“காடை கடைப் புளியளைல்லாம் காசு சேர்ந்த உடன் பெரிய மனிசன்கள். கடவுளுக்கும் தெரியாதெண்ட நினைப்பு” இப்படிக் கூறியபடியே தனது பொங்கல் பானையை வரிசையில் முதலாவதாக வைத்தார். அவளை தகப்பன்—நிமிர்ந்த கட்டை.

‘அடங்கவேண்டுமென்பதுதான் கனகராசனின் எதிர் பார்ப்பு. இப்போது புதிதாக எதிர்க்கும் துரும்பு.

பகை தொடர்ந்தது... முற்றியது.

விளைவு?

அவள் தகப்பனைப் பறிகொடுத்தாள். கால் நிலத் திலேயே முட்டிக் கொண்டிருக்க, தூக்குப் போட்டு தற் கொலை செய்தார் என்று சட்டமும் கண்ணே மூடியது.

நினைத்துப் பார்க்க எதிர்காலம் பயங்கரமாகத் தோன்றியது அவளுக்கு...

ஒரு “அடி”யே இப்படி என்றால் “பதினாறு” அடி.

கணவனின் காலை இறுகப் பிடித்தாள் விடமாட்டேன் என்பவள் போல.

அவன்தான் கோர்ட்டுக்கும் வீட்டுக்குமாக அலைந்தான். மாமாவைக் கொன்றவர்களைப் பழிவாங்குவேன் என்று.... அதனால்தான் கனகராசனின் பகைகொண்ட நெஞ்சை மகன் நாகராசன் வாங்கிக் கொண்டான் இவன் மீது...

“இனி நீதான் கொண்டுநடத்த வேணும். என்னைத் தூக்கிலே தொங்க வைக்கப் பார்த்தான். அந்தப் பிச்சைக் கார நாயை நடுத்தெருவிலே விடவேணும்” மகனுக்கு வழி காட்டினார் கனகராசன்.

அவளது வீடு இருக்கும் நிலத்தின் தெற்குப் புறமாக நாலு பரப்புத் துண்டு. அந்தக் காலத்தில் தனிநிடம் சட்டுக்கு இருந்ததென்றும் அதை வைத்துக் கொண்டே வேலையைக் கொண்டு போக வேண்டுமென்றும் மகனிடம் துரும்பு கொடுத்தார்.

சில மாதங்கள்தான். புற்று நோயால் அவதிப்பட்டு நெடும் பயணம் போய்விட்டார் கனகராசன்.

போய்த்தான் என்ன...

தன்னைப் போல் பதினாறு பேரை தன்மகன் வடிவில் விட்டுத்தான் போனார். போய் ஒருவாரம் கூட ஆக வில்லை.

நில அளவையாளரையும் கூட்டிக்கொண்டு வந்து விட்டான் நாகராசன் காணி அளக்க...

தனக்குச் சொந்தமாக்கிய சிறு துண்டுடன் சேர்ந்து இவனது நிலத்தையும் அளந்தான். இவன் எதிர்த்தபோது நாகராசனின் ஆணவமான பதில் நெஞ்சில் உதைத்தது.

“ஏங்கட காணியிலை குடியிருந்து கொண்டு நடப்பு மாடா காட்டுறாய்.... கெதியிலை குடி எழும்ப வேணும் ஓ....”

அதை எதிர்த்து இவன் வழக்குப் போட்டான்.

“வழக்காடா போட்டாய். கோர்ட் என்ற கையிலை மினிஸ்ரர் என்ற கையிலை காசை எறிஞ்சால் எல்லாம் என்ற சொற்படி... வழக்குப் பைலையே எரிச்ச சாம்பல் காடாத்திப் போட்டன். ஐம்பதினாயிரம் ரூபா செலவழிச் சன் உன்னாலை ஏலுமா? அஞ்ச காச செலவழிக்க ஏலுமா?”

மொட்டைக் கடிதத்தின் அந்த வாசகங்கள் அவமானத் தில் அவனைக் கூனிக் குறுக்க செய்தன.

புகையிலைக்கு மருந்து அடித்துவிட்டு—அந்த எரிவும் களைப்பும் தீர் ஒரு பீடி வாங்கிக் குடிக்க வழியில்லாமல் அசதியோடு வந்து திண்ணையில் அமர்ந்தவன் தான். நாளையோ மறுநாளோ தோட்டக்காரன் காக்கொடுத்தால்தான் உண்டு.

வேதனையோடு அவன் கடிதத்திலே பார்வையைப் பதிக்கிறான். அவள் ஏக்கப்பார்வையை கணவனிலே பதிக்கிறாள்.

தொட்டில் குழந்தை அழுகிறது. பூவரசமர நிழலில் மண் விளையாட்டில் மற்றைய இரண்டும்... அவர்களின் எதிர்காலத்தை நினைக்கும்போது....

“பிள்ளையரும் நீயுமாய் நடுநோட்டிலை அலையிற தைக் கண்டால்தான் எனக்கு நிம்மதி.”

இரக்கமற்றுக் கடிதம் தொடர்கிறது.

“நீதி கேட்கிறியோ எங்கயெண்டாலும் போய்க்கேள். உனக்கு முந்தி என்ற காசு போய் அலுவல் பார்க்கும். கடவுள்ட் வேணுமெண்டாலும் போ... அதுக்கும் வழி பண்ணியிருக்கிறன் நிலத்திலை வயிரவருக்குத்தான் மடம் கட்டப்போறன்.”

அவனது இரத்தம் தூடேறிக் கொண்டிருந்தது. அதைத் தணிக்க எண்ணி அவள் கூறினாள்.

“நமக்கு மட்டுமா இப்படி. ஊர் முழுக்க சனம் உள் ஞக்குள்ள புழங்கிக் கொண்டுதான் இருக்குது.” அவள் எதிர்பார்த்ததற்கு மாறாக அவனது கோபம் அதிகரித்தது.

“உன்னையும் பிள்ளைகளையும் ஓரே இரவிலை வீட்டோட சாம்பலாக்குவன் உன்ற பொன்டாட்டியை...”

அவனது இரத்தம் கொதிநிலை அடைந்து விட்டது.

இதுவெறும் எழுத்து அல்ல. அறிவித்து விட்டே செய் வேன் என்கிற அகங்காரம். அவனது உள்ளத்தில் எரிமலை குழுறியது. எதிர்காலத்தின் கேள்விக்குறிகள் அவனைக் கொக்கி போட்டு இழுத்தன.

நான்....மனைவி....பிள்ளைகள்....

வழி?

உழைத்து உழைத்து உரமேறிய உடலை வைத்துக் கொண்டு பலமற்ற வெறும் சதைப்பிண்டத்துக்குப் பயந்து ஒளிவதா? தனது பலங்களை அவன் நினைக்க நினைக்க நாகராசனின் பலவீனங்கள்....

கணவனின் கனத்தை உணர்ந்தவள் தணிக்க முந்தி னாள்.

“உள்ளவன் இல்லாதவனை வருத்துகிறது ஊர் உலகத்திலை இல்லாத புதினமா?”

“ம்... புதினமாக்கூட அது இல்லாமல் போக வேணும்... போக்க வேணும்.” அவனிடம் குரோதம் சுவாலை விட்டுப் பரவுகிறது. வெறித்த பார்வையைக் கடிதத்தில் திருப்புகிறான்.

“பேய் பாறையிலை தலையை மோதினால் என்ன நடக்கும் என்டு தெரியும்தானே.... அதுதான் நடக்கும்.” வெறிபிடித்தவனாக அவன்.

“தலைகள் எல்லாம் இரும்பானால்.....”

பல்லைக் கடித்தபடி காலெடுத்து வைக்கிறான்.

“அவனே....”

“கொஞ்சம் நில்லுங்க”

“என்ன என்பது போல பார்க்கிறான்.

“எங்க போறீங்க.”

“நாகராசனை முடிச்சுப் போட்டுத்தான் மற்றவேலை.”

“பிறகு....”

“பிறகு”

“நாகராசனைக் கொல்கிறதாலை நம்மட பிரச்சனையள் தீர்ந்து போகுமா? அவன் போனால் மகன். அவன் போனால் எத்தனை பேர். அவன் ஒருத்தனா?”

இவன் இன்று நிதானிக்கிறான்.

அவன் ஒருவனல்ல... அப்படியென்றால் நான்?

நானும் ஒருவனல்ல... புகையிலைத் தோட்டத்தில் தன்னைப் போலவே கசங்கி—தன்னைப்போலவே துயரப் பட்டு வாழ்வுக்காகப் போராடும் கூட்டத்தை எண்ணிப் பார்க்கிறான். எல்லாமே திரண்டு....

ஓ... எத்தனை பலம்.

அந்தப் பலம் சரியான திசைவழியில் செயற்படும் போது....

அந்த நாகராசன்.... அவனொத்தவர்கள்....

அவர்களை உருவகித்து இவன் சுக்கு நூறாக்க கிழித் தெறிந்த அந்தக் கடிதம் முற்றத்தில் கிடந்தது.

15. என்றுதான் இவர்கள் மனிதர்களாகி...

பக்திமான் பிள்ளையார் சுழி போடுகின்ற மனநிலை இராமநாதனுக்குச் சம்பள நாளன்று முத்திரையில் கையெழுத் துப் போடும் போது வருவதுண்டு. அவசரப் பிள்ளையார் போல ஆங்கிலத்தில் ஓர் இழுவை. கையிலே எண் ஞாற்றுச் சொச்சம். வருசாவருசம் கழுதைக்கு முன்னால் ‘கரட்’காட்டிய ஜம்பது ஜம்பத்தைந்து ரூபா எல்லாம் அதனுள் அடக்கம். பேசீற்றில் எல்லாக் ‘கொலம்’களையும் அலசி— அவற்றை உரிய அர்ச்சனைகளுடன் உள்ளங் கையில் எழுதி சரி பார்த்து பார்த்துப் பார்த்து எண் ஞாற்றுச் சொச்சமேதான்.

மேல்பொக்கற்றினுள் வைக்கும்போது மனச்சாட்சி உறுத்துவதுண்டு. அதுவும் ஒரு கணச்சுறுக்கு. நாள் முழு வதும் வெய்யிலிலே கையடித்த அப்புஹாயி, முன்ஞாற்றுப் பத்தில் எச்சில் தடவியதைக் கண்டவன் தனது உட்கார்ந்த உத்தியோகத்தை நினைக்கிறான். அருளும் மனச்சாட்சியை கையெழுத்தும் உலாத்துமாக உலவும் மேலதிகாரி பெரே ராவின் இரண்டாயிரம் சமநிலைப்படுத்தும்.

பக்கம் ஒதுங்கி நின்று... கன்மன் நூற்றி முப்பது காற் சட்டையின் இடதுபொக்கற். வீட்டு வாடகை இருநூறு வலது பக்கம். பலசரக்குக் கடை எக்கவுண்ட முன்ஞாற்றி முப்பது. கைச் செலவு நூற்றமைம்பது கள்ளப் பொக்கற்றினுள். மீதிக்கு மனைவி பிள்ளைகளுக்கு ஏதாவது... நிமிரும்போது கனகவிங்கம் வருவான், அவனுக்கு அடுத்த மாசம்தான். நூறு ரூபா கை மாற்றாக வாங்கியது கொடுக்க

வேண்டும். கையோடு பிடித்தால் கறந்து விடுவான். நாளைக்கு வெறும் கையோடு நின்றுதான் தவணை சொல்ல வேண்டும். ‘றெக்கோர்ட் ரூம்’ சுவர்ப் பக்கமாக தப்பி நிமிரும்போது ஒரு நினைவு நெருடும்.

கிழவிக்கு ஒரு நூறு ரூபாயாவது....வாயைக் கட்டி, வயிற்றைக் கட்டியென்றாலும் தாய்க்கு ஜம்பது நூறு அனுப்புவது வழக்கம். சமயத்தில் ஏதும் நெருக்கடி வந் தால் ஞாபகமாகவே மறந்து விடுவதுமுண்டு. அன்றும் மறக்க முதல் நாள் வந்த கடிதம் விடவில்லை. வாதக்குத்து. பாரியாரியிடம் காட்ட வேண்டும் என்று எழுதியிருந்தாள். கைச் செலவுக்கு ஒதுக்கியதில் நூறு கரைகிறது.

பற்றாக்குறை பயமுறுத்தினாலும் வேறு வழி? எப் படியோ அடுத்தமாதச் சம்பளம் வரை...

இராமநாதனுக்கு மாசா மாதம் இது பழகிப் போன ஒன்று. கல்லிலே நார் உரிக்கும் கலை.

எது எப்படியானாலும் அந்த நாள்— முத்திரையின் மீது கையெழுத்து. கிடைக்கும் எண்ணூற்றிச் சொச்சம் அதுதான் அவன் குடும்பத்தின் மூச்சின் ஆதாரம்.

இவ்வளவு காலமும் பிசிறில்லாமல் தொடர்ந்து வந்த அந்த மாதங்கள் ஒரு ஜமலை மாத்தில் மலடாகிப் போனது.

★ ★ ★

வேலை நிறுத்தம் செய்வதற்கான ஏற்பாடுகளில் நாலைந்து தொழிற்சங்கங்கள் முனைந்து சுற்றறிக்கையும் விநியோகித்து விட்டன. அரசு கருமமொழியில் விநியோகிக்கப்பட்ட அந்த அறிக்கையில் கோரிக்கைகளும் வேலை நிறுத்தத்தில் ஈடுபடும் தொழிற்சங்கங்களின் விபரமும் இருந்தன. தமிழ் எழுதுவினைஞர் சங்கமும் அதில் ‘கொண்ணைதட்டி’ எழுதப்பட்டிருந்தது. பேராதனை விவசாயத் தினைக்களத்திலுள்ள எல்லாத் தமிழ் எழுதுவினைஞர்களும் (தமிழர் என்பதால் தமிழ் எழுதுவினைஞர்—அவர்கள் தமிழில் எதுவுமே எழுதுவதில்லை) தமிழ் எழுதுவினைஞர் சங்கத்தில்தான் உள்ளனர்.

இராமநாதன்தான் பேராதனை ‘றைப்’

அவனது அலுவலக மேசையைச் சுற்றி ‘தானா’க்கள் எல்லாரும் இருக்கிறார்கள். மேசையில் பத்திரிகை. இராமநாதன் கையிலே தந்தி.

‘சிங்களத் தேர்ச்சி விதிவிலக்குக் கோரிக்கையையும் சேர்த்தாலே தமிழ் எழுதுவினாஞ்சுர் சங்கம் வேலை நிறுத்தத்துக்கு ஆதரவு’ என்கிறது பத்திரிகை. நிலைமையை அனுசரித்து முடிவெடுக்குமாறு கூறுகின்றது சங்கத்தின் தந்தி.

தலை பிசைந்து நின்றார்கள்.

“வேலை நிறுத்தத்தில் ஈடுபடுபவர்கள் வேலை இழந்தவர்களாகக் கருதப்படுவர்” என்கிறது அரசாங்கம்.

வேலை நிறுத்தம் செய்யக் கோரும் அறிக்கையை வீச்கிறார் தமிழ்பக்தி முற்றிய இராசநாயகம்.

‘இங்க பார் தனிய சிங்களத்திலே தமிழுக்கு இடமில்லை. இவங்களோட என்ன தொடுசல்’

தமிழ் தான் எத்தனை பேருக்கு எத்தனை விதமாக உதவுகிறது. தமிழூச் சாட்டியாவது வேலை நிறுத்தத்தில் பங்கு கொள்ளாது தப்புவதற்கு முனைகிறது இராசநாயகம் கம்பனி இவர்களின் மந்திராலோசனை நடுவே பறையறைந்து செல்கின்றான் சுதுபண்டா. தமிழர்கள் வேலை நிறுத்தத்தில் பங்கு பற்றாது விட்டால் இனக்கலவரத் தொடர் கணதயின் புதிய அத்தியாயத்தை எழுதுவதாக ‘அடிவிழுந்தாலும் ஒடித் தப்பி விட்டு திரும்பவும் வரலாம். இவங்களோட சேர்ந்து வேலையையும் விட்டுப் போட்டு...’ பலருடைய மூளையிலும் இவ்வாறான சிந்தனைப் புழுக்கள்தான் நெளிந்தன. வெளிநாட்டுக் காசுகள் எக்கச்சக்கமாக வந்து குவியும் இந்த நாளையிலும் கவுண் மேந்து உத்தியோகத்து ‘பிச்சைச் சம்பளத்துக்கும், மூன்று செற்றெயில் வரண்ட’ டுக்கும் தனி மதிப்புக் கொடுக்கும் சமூகத் தின் பிரதிநிதிகள்ல்லவா?

அவரவர் விருப்பப்படி முடிவெடுக்கக் கூறி சபை கலைந்தது.

இராமநாதன் வீட்டுக்கு வந்தான்.

தமிழ், தமிழர் என்று எண்ணம் வரும் போதெல்லாம் தினைக்களத்தில் உள்ளவர்களுக்கு ‘ராமநாதம்’ தான் நினைவில் வரும். எல்லா விசயத்திலும் தலையைப் போடும் அவனது குணமும், சங்கத்தின் பிரதிநிதியாக இருப்பதும் காரணம்.

வேலை நிறுத்தம் செய்ய இருந்தவர்களில் ஒரு குழுவினர் இராமநாதனின் வீடுதேடி வந்திருந்தனர். உயர்ந்துவிட்ட வாழ்க்கைச் செலவு. தொழிலாளர் ஒன்று பட்டால் வேலை நீக்கம் செய்ய முடியாது. எல்லாமே நியாயமாகப் புரிந்தது.

சிங்களத் தேர்ச்சி பற்றிக் கதைக்க இது தருணமல்ல— இது மொழி கடந்த பிரச்சனை என்பவர்கள் வேலை நிறுத்தத்தில் தமிழர்கள் பங்கு பற்றாவிட்டால் மீண்டும் ஓர் இனக்கலவரம் என்பதுதான் பிடிபடவில்லை.

அதை மிஞ்சிய தெளிவு ஏற்பட்டபோது வேலை நிறுத்தத்தில் தானும் பங்கு பற்றுவது என்ற முடிவுக்கே அவன் வந்தான்.

மறுநாள்: தினைக்களத்து தமிழர்களில் இராமநாதன் மட்டுமே வேலை இழந்தான்.

இன்றும் ஒரு மாதச் சங்கிலியின் முடிச்சு. சம்பள நாள் இராசநாயகத்தைச் சந்திக்க அலுவலகத்துக்குப் போயிருந்தான் இராமநாதன். ‘ஒரு’ ஐம்பது ரூபா கடன் தருவதாக வாக்களித்திருந்தான்.

பத்து மாதங்கள்...

எதிர்பார்த்து எதிர்ப்பார்த்துச் சலிப்படைந்து விட்டான். வாடகை வீட்டுக்கு ஒரு வருடம் அட்வான்ஸ் கொடுத்திருந்தான். இன்னும் இரண்டே மாதங்களில் வீட்டையும் காலி செய்துவிட வேண்டும். அதற்குள் மீண்டும் வேலை கிடைத்து விட்டால்...

அந்த நம்பிக்கை மெல்ல மெல்ல உயிர் விட்டுக் கொண்டிருக்கிறது.

மனைவியின் கையும் கழுத்தும் வெறுமையாகி— அடைவு கடைக்குப் போய் இவ்வளவு நாளும் வயிறு நனைந்தது அரைகுறையாக. இதற்குள் அலுவலக நண்பர் கள், அரைவாசிப் பேரிடம் கடன். தமிழ்ப்பற்று இராச நாயகம் இத்தனை மாதங்கள் போக்குக் காட்டிவிட்டு இன்று கசிவதாக வாக்கு.

இராமநாதன் பெருமூச்சுடன் நடந்தான். பலவீன மான நடை. ரொம்பவும்தான் வாடிப் போய்விட்டான் அவன். மனமும் உடலும் கசங்கி ஏறத்தாழ நடைப்பினைத்தின் நிலை.

இப்போது வேலையிலிருந்தானென்றால்— எழுபது ரூபா சம்பள உயர்வுடன் தொள்ளாயிரம் ஆகியிருக்கும். பங்கு போட்டுக் கொண்டு பற்றாக் குறையால் உதடு பிதுக்கி வீட்டுக்குப் போவான். போகும் போது பிள்ளை களுக்குச் சௌக்கலேட்ரோல், இனிப்பு.... அவளுக்கு உயிர் கச்சான் அல்வாவில் ஒரு நாலைந்து பக்கெட்டாவது. கதவைத் தட்டித் திறக்க வேண்டியதில்லை. திறந்து வைத்தே காத்திருக்கும். மூன்று பிள்ளைகளும் ஓடி வரு வார்கள். இன்பத்தில் இவன் மனம் துள்ளும். பிள்ளைகளைச் சொக்கலேட்டுடன் ஜக்கியப்படுத்தி விட்டு கச்சான் அல்வாவில் அவளும், அவளில் அவனும் தம்மை மறந்து விடும் போது...

ம்...ம் என்று அவள் சினாங்குவதே இவனுக்குச் சொர்க்கம்.

இராமநாதன் கலங்கிய கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டான்.

கண்ணீர்த் திரையினுடாக அலுவலக முகப்பில் பணமும் சிரிப்புமாக கூடி நிற்கும் சுகபாடிகளைக் காண்கிறான். நெஞ்சம் நெறி கட்டுகிறது. தனது துயரத்தில் அல்ல, அவர்கள்து அமனிதப் பண்பு கண்டு.

தம்மோடு ஒன்றாக வேலை செய்தவர்கள், கூடியிருந்தவர்கள், வாழ வழியின்றி நடுத்தருவில் குடும்பத்தோடு பட்டினிப் போர் நடத்துகிறார்கள், உதவ வேண்டாம், வேலையை உதற வேண்டாம், அவர்களின் துயர நினைப்பு துளியாவது இல்லாமல் மகிழ்ச்சியோடு, என்ன மனிதர்கள்? என்ன மனிதர்கள்?

இராமநாதனின் நெஞ்சை வேதனைகள் நிறைத்தன. சுசப்பான உண்மைகள் கணத்தன.

‘தமிழ்ப்பற்று’ இராசநாயகம் ‘றெக்கோர்ட்டிறாம்’ சுவர்ப்புறம் மறைந்து நழுவுவது தெரிகிறது.

வெறும் கையுடனேயே ரவுணுக்கு வந்தான். பேவ மன்றில், முன்னாள் போர்மன் ரத்னாயக்கா மரக்கறி வியாபாரம் செய்தபடி நிற்கிறான்.

‘மச்சான்’

‘என்ன மச்சான் செய்யிறது. வாற நேரம் வேலை வரட்டும். வயிறு இருக்கில்ல’ சிங்களத்தில் கூறுகிறான் ரத்நாயக்கா.

‘ம...’ இராமநாதன் பெருமுச்சு விடுகிறான்.

ஓரு கடதாசிப் பையில் மரக்கறியும் போட்டு கையில் ஐம்பது ரூபாவும் திணித்துக் கூறுகிறான்.

‘பிறகு தா மச்சான்’

இராமநாதன் கண்கள் பனிக்க விடைபெற்றுக் கொண்டான்.

வேலை நிறுத்தத்தில் தமிழர்களும் பங்கு பற்றாது விட்டால் மீண்டும் ஓரு இனக்கலவரம் என்று அப்போதைய உணர்ச்சிக் குழப்பத்தால் கூறியவர்களில் ரத்நாயக்காவும் ஒருவன்.

இழப்பில்தான் எவ்வளவு ஐக்கியம்.

ஓரு மாலைப் பொழுது.

சனக்கூட்டம் அலை பரந்து கொண்டிருந்தது. ஆழப் போய் விட்ட துரும்பாக ‘லேக்’ ஓரத்தில் அமர்ந்திருந்தான்

இராமநாதன். பசியோடு, பசி உணர்ச்சி இப்போதெல் லாம் மரத்துப் போய் விட்டது.

கசங்கிய உடை, கலைந்த தலை, இருள் கலந்த முகம், முன்னைய இராமநாதனுடன் ஒப்பிடும் போது பைத்தியக் காரன் கோலம்தான்.

பேவ்மன்றில் சில உண்டியல் குலுங்குகின்றன. வேலை இழந்தவர்களுக்கு ஆதரவாகவாம். அந்த உண்டியல்கள் உண்மையானவையோ என்னவோ? அப்படி ஒன்று நீட்டப் படுவதையே காணாதவர்கள் போல், ஏறெடுத்தும் பாராமல்...

தங்கள் தங்கள் மகிழ்ச்சியில் திளைத்து மக்கள் நகர்கிறார்கள்.

என்ன மக்கள்?

தம்கூட வாழ்பவர்கள் தொழில் இழந்து பட்டினியால் சீரழிய— உதவத்தான் வேண்டாம். அதுபற்றிய நினைப்பே இல்லாமல்— அப்படியொன்று நிகழ்வது போலவே நினைப்பில்லாமல்— தாழுண்டு தம் மகிழ்ச்சி உண்டு என்று.....

பெரும்பாலான மக்களுக்கு அரசியல்வாதி மனது.

ஒன்று நினைவுக்கு வந்தது இராமநாதனுக்கு.

வேலை நிறுத்தம் ஆரம்பமானதற்கு முதல்நாள். தமிழ்ப்பற்று இராசநாயகமும் இராமநாதனும் பஸ் நிலையத்துக்கு வந்தபோது ஒருவர் கேட்டார்.

‘நீங்களும் ஸ்டிரைக் பண்ணப் போறதோ?’ சிங்களத்தில் அவரின் கேள்வியின் பாவணை இராசநாயகத்தை அருளப் பண்ணிவிட்டது. ‘இந்த நேரம் நாமளும் எங்கட போராட்டத்தைத் தொடங்க வேணும்’ என்பது தான் இராசநாயகத்தின் நிலை.

அவனிடம் பதில் இல்லாத தடுமாற்றம் இராமநாதன் மௌனத்தில்...

‘சம்மா கையெழுத்துப் போட அவையளுக்கு பிச்சை குடுக்கிறதும் போதாது. அதுக்குள்ள அவைக்கொரு

ஸ்டிரைக். எல்லாரையும் வீட்டுக்கு அனுப்ப வேணும். பிறகு எங்கட கட்சி ஆட்களைப் போடுவும்.

‘பொதுஜனம்’ இராசநாயகத்தின் வாய்க்குப் பச்சைக் கொடி காட்டிவிட்டார்.

நாட்டு நிலைமை, வேலை நிறுத்தத்தால் விளையும் தீமை, அலுவலகப் பொழுது போக்கு என்று சிங்களத்தில் பெரிய பிரசங்கமே செய்து விட்டான் இராசநாயகம்.

தேனீர்க் கடையுள் வைத்து இன்னொரு ‘பொது ஜனம்’ கேட்டார். ‘நீங்களும் ஸ்டிரைக் பண்ணப் போறதோ?’

இராசநாயகத்திடம் பதில் இல்லாத சமாளிப்பு இராமநாதன் மௌனத்தில்.

‘எங்கட அரசாங்கத்தைப் போலவா இப்ப. வாழ்க்கைச் செலவு எவ்வளவு கூடியிட்டுது’ இந்தப் பொது ஜனத்தின் நீலம் புரிந்து விட்டது.

‘ஸ்டிரைக் பண்ணுறவுதான் எங்க பார்ப்பம் இவங்கள் செய்யிற்றை’ இராசநாயகம் பிரசங்கம் தொடங்கி விட்டான்.

இராமநாதனுக்கு இப்போது வேதனை நெஞ்சை நிறைத்தது.

இந்தப் பத்து மாதங்களாகப் படிந்து படிந்து பிரமாண்டமாகிவிட்ட வேதனை.

வேலை இழந்தபின் ஊருக்குப் போய் ஏதும் தோட்டம் தூரவுகளில்... இராமநாதன் எண்ணியதுண்டு. நக்கலடிக்கும் சமூகம் பயம்காட்ட மனைவி மறுத்து விட்டாள். இன்றைக்கு, நாளைக்கு என்ற இவரது நம்பிக்கையும் தடுத்து விட்டது.

இனியும் எவ்வளவு காலம்?

எழுதுவினைஞர் சங்கத்தின் பிரதிநிதிப் பதவி இப்போது தமிழ்ப்பற்று இராசநாயகத்திடம் வழங்கப்பட்டு விட்டது. சங்கம் இராமநாதனை மறந்தது மாதிரித்தான்.

இராமநாதனுக்கு நினைக்கும் போது எரிச்சல் மிகும். கோபம் கணலும்.

கேள்விக் குறியான எதிர்காலத்தோடு மஞ்சள் பூக்கள். விரித்த கலகா வீதியில் வந்து நிற்பான்.

ஒன்றாக வேலை செய்தவர்கள் பாதிப் பேர்வரை வீதியில் நிற்க, அவர்களால் எப்படி முடிகிறது என்று இவன் எண்ணிப் பார்க்கிறான்.

கட்சியுணர்வு வெறியாக ஊட்டப்பட்டு மக்களைப் பிளவு படுத்திவிட்டது. மனிதன் என்று இல்லாமல் இன்ன கட்சிக்காரன் என்றுதான் பார்க்கிறார்கள்.

இந்த மூட்டம் கலைந்து என்றுதான் இவர்கள் மனிதர்களாகி....

— மல்லிகை, ஆணி 1982

16. பாதைகள்

சாதி வெறி பிடித்த மனம்போல் அப்படியொரு இருள் உலகை மூடியிருந்தது. அந்தப் போர்வையைக் கிழித்துக் கொண்டு விரைந்தது கார். வந்த வேகத்திலேயே சந்தியில் திரும்பி உறுமிக் கொண்டு நிற்கிறது.

‘படார்’

காரின் முன்பாகத்தில் துடித்து விழும் ஜீவன் அவர் களது கண்ணுக்குத்தெரியும் நிலையில் இல்லை. தெரிந்தாலும் பொருட்படுத்தும் பொறுமை அவர்களுக்கில்லை. அவ்வளவு அவசரம்.

‘சோமுசெற்’ கார் அந்தப் பதினெந்து உருப்படி களையும் சமந்து வர என்ன பாடுபட்டதோ அதைவிடக் கஸ்டப்பட்டு தனது உடலைத் தூக்கிக்கொண்டு இறங்குகிறார் கனகசபையர். காரின் முன்பாக வந்து நின்று அடிபட்டுக் கிடக்கும் வெளவாலை மிதித்தபடி ஆணையிடுகிறார். தலைவனின் சுட்டு விரல் அசைவுக்கு கட்டுப்படும் தொண்டர்களாக அவரைச் சீழ்கிண்றனர் கூட வந்த வர்கள்.

“இரண்டிலை ஒண்டு முடிவு கட்டவேணும். எளியன் சாதி நம்மைக் கனம் பண்ணிச் சீவிக்கப் போகுதா இல்லை சாகப் போகுதா?”

கனகசபையரின் கேள்விக்கு ஏக்காலத்தில் ஒரே பதில். “எங்க பார்ப்பம்... அவங்கள் தலைநிமிருகிற கெட்டித்தனத்தை...”

“இதென்னடா காலுக்குள்ள சவம் விழுந்தது மாதிரி” இப்பொழுது தான் காலுக்குள் கிடந்த அரைகுறைச் சீவனை உணர்ந்தார் கனகசபையர்.

“வெளவால்” என்றான் டறைவர் மணியம்.

“லைட்டைப் போட்டா”

மணியம் போட்டு விட்டான்.

வெளவால் உயிருக்குப் போராடிக் கொண்டிருந்தது. சற்றி நின்றவர்களிடம் குருரம். இரண்டு செட்டைகளை யும் கொவிப் பிடித்து தூக்குகிறார் கனகசபை. அது சனஸ்வரத்தில் முனகுசிறது.

“இந்த அடி அவங்களுக்கு விழுவேணும்”

காரின் வெளிச்சம் காட்டிக் கொடுத்து விடுமென்ப தால் மணியம் அணைத்து விட்டு வந்தான்.

அணைவரும் உடுப்போடு குளித்தது போல் தொப் பென்று நனைந்துபோய் இருந்தார்கள். கனகசபையின் வட்டிக்கடைக் காச தண்ணியாக ஓடியது. கறுப்புப் போத் தல்களை உடைத்து தாக்காந்தி செய்து ... இலட்சியத்தில் ஒரு படிதாண்டி. அந்தக் களைப்பில் வெறிமுறிய... இப்போதும் போத்தல்களைக் குவித்து விட்டு சற்றிவர அமர்ந்து கொண்டார்கள். பனம்பாளைகள் முழுவதும் வெட்டியாயிற்று.

“சூம்மா சொல்லப்படாது எங்கூட ஆக்கள் அவங்களை விடப் பணை ஏறுகிறதலை விண்ணன்கள்” என்றார் கனகசபை.

“நாங்க ஏறயில்லை...உள்ள போனதின்ரவெறி” உண்மையைக் கூறினார் ஒருவர்.

“அந்த வெறியில்லை. எங்கட சாதிவம்சத்தின்ர மானம்காக்கிற வெறி”

கனகசபை பேச்சை வேறு தடத்துக்கு திருப்பினார்.

“பனம்பாளையளை அறுத்ததோட வேலை முடிய வில்லை. அவங்கள் இனியும் துள்ளினால் அவங்கட

கழுத்தையே அறுக்க வேணும். அப்பதான் நாம நிம் மதியா.....”

“ம....ம”

அவர்கள் ‘தண்ணி’யிலே கவனமானார்கள்.

பணமரங்களிலே பாளைகளை அறுத்து விட்டதால் இனி சீவல் தொழிலாளர்கள் நடுத்தருவில் அலைய வேண்டும். பெட்டி நிறைய அடுக்கி வைத்திருக்கும் தமக்குப் பணிந்து கைநீட்டித்தான் ஆக வேண்டும் என்பது அவர்களது எதிர்பார்ப்பு.

கனகசபையரை உச்சாடனப்படுத்த ஒருவர் கேட்கிறார்.

“வெற்றி நம்மட பக்கம்தான் கனகண்ணை. ஆனால் நம்மட பெடியளும் நமக்கு மாறா நிற்கிறதுதான்....”

வாய்விட்டுச் சிரித்தார் கனகசபை.

“பெடியளுக்கென்ன தெரியும் நம்மட குலப் பெருமை... அதுக்காக நாமளும் ஒதுங்கப்படாது. நளைக்கு அவங்களுக்கு நல்லதுக்குத்தானே நாம இந்த வயசிலை இப்படி ஒரு ஓட்டம் ஓடுறம்”

“பாளை அறுத்ததுக்கு நம்மிலை சமூசயப்படுவாங்கள். பொலிச் கிலிசெண்டு பிரச்சனை நீளப்போகுது”

“பொலிசென்ன பொலிச.... சீனியை வீசினா எறும்பு தானாக வரும். கோயில் விசயத்துக்கும் கொடி கட்டிற விசயத்துக்கும் தான் பொலிச் வரும். அவங்களுக்கு சாப்பாடு போடுறதுக்கு....”

போத்தல்கள் காலிய்கின.

“விட்டா மணியம் சன்னத்திக்கு. இப்ப போனால் ராத்திருவிழா முடிஞ்சு விடிய வரலாம். நம்மிலை சமூசயப் படமாட்டாங்கள்”

எல்லாரும் ஏறிக்கொண்டார்கள்.

உண்டகொழுப்பிலும் சாதித்தடிப்பிலும் கொழுத் திருந்த அந்தப் பதினெந்து உருப்படிகளும் எப்படியோ

காரில் ஏறிக் கொண்டன. பிரசவ வேதனையுடன் கார் நகர்ந்தது.

“இந்த மருந்துக்கும் இவங்கள் அடங்கயில்லையென்டால் நம்மை எதிர்த்து நிற்கிறவர்களை ‘குளோஸ்’ பண் னுறது தான் அடுத்த வேலை” குரல் பலக்காமல் கூறினர் கனசுசபை.

கார் உறுமலுடன் திருப்பமொன்றில் திரும்பிய வேளை.....

ஓன்பது சைக்கிளில் இருபத்தொரு பேர் இளைக்க இளைக்க வந்து சந்தியில் இறங்கினார்கள். இருளோடு இருளாக சைக்கிளைச் சரித்து வைத்து விட்டு வீதியில் வந்து அமர்ந்து கொண்டார்கள். பின்புறமாகக் கையை ஊன்றிக் கொண்டு பெருமூச்சு விட்டார் நல்லதம்பி.

“பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டுக்குத் திரும்பப் பார்க் கிறான்கள். நெடுகலும் எங்கட தலையில் குடுமி கட்டலாம் எண்ட நினைப்பு”

“விடப்படாது” என்றார்கள் மற்றவர்கள் ஒரே குரலில்.

தலைவனின் நிலையில் நல்லதம்பி.

“பானை சீவிற கத்தியாலை அவங்கட கழுத்தைச் சீவியெண்டாலும் அவங்கட திமிரறுக்கிறது தான்”

“இதென்னடா நரகாலி” கையிலே துடிக்கும் எதுவோ ஒன்று தட்டுப்பட்டதால் வார்த்தை தடம் புரண்டது

வேலன் ‘ரோச்லைட்டை’, அடித்தான்.

“நல்லானன்னை அது வெளவால்”

“ஆரோ நாசங்கட்டினவங்கள் அடிச்சுப் போட்டு போயிட்டாங்கள்.”

“எங்க வடிவா அடியடா ஸைற்றை... இஞ்சைபார் அது துடிக்கிற துடியை. இப்பிடித்தான் அடிச்சு முறிக்க வேணும் அவங்களை” நல்லதம்பியிடம் குரூரம். சரியென்று தலையை ஆட்டியவர்களிடம் அதே குரூரமான

வெறி. வெளவாலைத் தள்ளிவிட்டு விசயத்துக்கு வந்தார் நல்லதம்பி.

“அவங்களின்ற சாதிக்கொழுப்பை அடக்கவேணும். இப்ப நாம செய்தது அரைவாசி வேலைதான். இதைக் கண்ட உடன் பொலிசைப் பக்கத்திலை வைச்சுக் கொண்டு துள்ளிப் பாய்வாங்கள். துலைச்சுக் கட்டவேணும்.”

“நம்மிலை ஒருத்தன் விழுந்தால் அவங்களிலை ஒன்பது பேர் விழ வேணும்.”

பாடம் படிப்பிப்பதற்கு இதுதான் வழியென்று புறப் பட்டவர்கள் உயர்சாதி எனப்படுபவர்களின் தோட்டத்துப் பயிர்கள் எல்லாவற்றையும் அழித்துத் துவம்சம் செய்து விட்டு களைப்போடு வந்திருக்கிறார்கள்.

“இந்த வேலையோட நம்மோட மல்லுக்கட்ட ஏலா தெண்டு அடங்கி வர வேணும். இல்லை கிளம்பி வர வேணும் சண்டைக்கு.”

“அடுத்தது யுத்தம்தான்” ஒருவர் நல்லதம்பியிடம் எரியும் உணர்ச்சிக்கு எண்ணெய் ஊற்றினார்.

“இவங்கள் நம்மட பெடியனை நினைச்சால்தான் வயிறு பத்தி எரியது” ஆத்திரத்தை தனது சமூகத்து இளைஞர் மீது திருப்பினார் நல்லதம்பி.

“சாதி வெறியை அழிக்கிறதுக்குப் பதிலாக சண்டை பிடிச்சு ஒருத்தரை ஒருத்தர் அழிக்கிறது நம்மட இனத்துக்குத் தான் அழிவாம். எல்லாரும் ஒற்றுமையாக இருக்க வேண்டிய நேரமாம்” விளக்கினார் ஒருவர்.

“ஒற்றுமையோ... இவங்களோடயோ”

“பெடியளின்ற கதையை விடுவெம்”

“அடுத்தது கையிலை கத்திதான். வாயாலை பேசி இவங்களைத் திருத்த ஏலாது. சீவி ஏறிய வேணும்.”

“நல்லானண்ணை விடிஞ்சு உடன் தோட்டத்தைப் பார்ப்பாங்கள். உடன் அவங்கட கண் நம்மிலை தான் விழும்.”

நல்லதம்பி யோசித்தார். பெரிய அரசியல் பிரச்சனையில் தனிப்பெரும் தலைவன் யோசிப்பது போன்ற பாவனை.

“ம....”

தலைவனின் வாய் திறப்பை எதிர்பார்த்து காத்திருக்கும் தொண்டர்களின் நிலையில் மற்றவர்கள்.

“நாம எல்லாரும் இப்ப கச்சாய் கரைக்குப் போவம். தூழ் பிடிச்சிட்டு வாறுமாதிரி விடியக் காலையிலை வருவம்... உடன் கண்டிட்டால் பொலிசைக் கொண்டு வந்து அமத்திப்போடுவாங்கள். பிறகு போராட ஆளில்லா மல் போயிரும்.”

அவர்கள் புறப்பட்டார்கள்.

“அவங்கள் எங்கட சனத்திலை சவாரி விட்டகாலம் மலையேறிப் போச்சது எண்டதை முறையா படிப்பிக்கு வேணும்” என்ற படியே நல்லதம்பி சைக்கிளில் ஏறினார்.

“அவங்கட திக்கு முழுவதும் சுடுகாடானாலும் பரவாயில்லை.”

ஓன்பது சைக்கிள்களும் விரைந்து பறந்தன. சாதி வெறி பிடித்து தம்மைத் தாழ்த்துவோரை எந்தெந்த வழி களில் பழிவாங்க முடியுமோ அத்தனை வழியையும் பின் பற்றுவது என்ற முடிவினை உறுதியாக நெஞ்சில் பதித்துக் கொண்டு விரைந்தார்கள்.

கோயிலின் தேர்த்திருவிழாவில் நாழும் தேர்வடம் பிடிக்க வேண்டுமென்று நல்லதம்பி பகுதியினர் முன்வந்த போது தொடங்கிய ‘யுத்தம்’ பழிக்குப் பழியென்று சங்கிலித் தொடராக - மாறிமாறி உடமைகளை அழித்து... உயிர்கள் வரை வந்து...

இருபுறமாக விரைந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

“சோழுசெற்” காரில் செல்லச்சன்னதி கோயிலை நோக்கி ஒரு சூட்டம். சைக்கிள்களில் கச்சாய் கடற்கரை நோக்கி ஒரு சூட்டம்.

இரவு கடுமையாகத்தான் கறுத்துக் கிடந்தது.
விடிவு....

தொலைவில் வெகு தொலைவில்... இருப்பது
போல...

கிழக்கு வானக் கீழ்த்திரையில் ஆதவன் தன் பொன்
வண்ணக் கதிர்பரப்பி எழும்வேளை...

அந்த சோமுசெற் கார் இரவு முழுவதும் விழித்த
மயக்கத்துடன் சந்தியடியில் திரும்பியது. உள்ளே இருக்கும்
அனைவருக்கும் தூக்கக் கலக்கம்.

“இதென்னடா பெடியள் கூடி நிற்கிறாங்கள்...
நிப்பாட்டா” அலறியபடி கண்களைக் கசக்கிக் கொண்டு
பார்த்தார் கனகசபை.

“நம்மட பெடியள்... நல்லான்ர பகுதிப் பெடிய
ளோட கூடி.... வலுத்த ஐக்கியம் து...நம்மட இரத்தத்
துக்கு இப்பிடியொரு கீழ்சாதிப்புத்தியா?”

இரவு இவர்களின் திருவிலையாடல் விடியலிலேயே
இளைஞர்களை ஒன்றுகூட வைத்து விட்டது. பழையவர்
கள் விதைத்த வெறி அவர்களின் நெஞ்சங்களில் வேர்
பதியாமல்... நாளைய நம்பிக்கையாக கூடி நிற்கிறார்கள்.

“அண்ணே....அண்ணே....நல்லான்ர ஆட்கள்
சைக்கிளிலை வாறாங்கள்.”

“பிறகு கவனிப்பம் மனியம் இப்ப காரை எடு.”

புதிய விழிப்புடன் கார் விரைந்தது.

“நல்லாண்ணே.... காருக்குள்ள கனகசபையற்ற
ஆட்கள் போல இருக்குது. சுறுக்காவிடு. ஒரு கை
பார்ப்பம்” சைக்கிளில் விரைந்து கொண்டு ஒருவன்.
ஒன்பது சைக்களில் இருபத்தொரு பேரும்....

கார் தப்பிவிட கை தடச் சந்தியில் சைக்கிள்கள்
திரும்பி நிற்கின்றன.

“இதென்னடா இது கனகற்றை பகுதிப் பெடிய
ளோட... நம்மட பெடியஞும் ஒன்டா நிற்கிறாங்கள்... சரி

சமமாய்.... வலுத்த ஒற்றுமைதான். கிடக்கட்டும் நாம் நம்மட வழியிலை ...”

சோமுசெற்கார் போன பாதையிலேயே சைக்கிள் களும் விரைந்தன. இங்கே சந்தியில்....

இளைஞர்கள் புதிய பாதையில் இணைந்து.....

‘புதிய உலகம்’ செப்டம்பர் 1979.

17. புதுவாழ்வின் உதயம்

சின்னஞ்சிறு அறை. யன்னல் கதவுகள் எல்லாம் அடைத்துப் பூட்டியிருப்பதால் போலும் அவனுக்குப் புழுக்க மாக இருந்தது. எழுந்துபோய் அவற்றைத் திறந்து விடத் தான் விரும்பினான். புளித்துப்போன உணவின் நெடி அறையின் மூலையில் இருந்து வந்து முக்கோடு சமர் செய்து தடுத்தது.

காற்று வரட்டுமே என்று திறந்து விட்டர்ல் காற்று மட்டுமா வரும்? நாய் பூணையோ அல்லது பசிக் கொடுமையால் மனிதனே கூட புகுந்து விடக்கூடிடும். ஏன் தான் வீண வம்பு என்று ராமு கிழிந்த சாக்கின் மீது சுருண்டு படுத்தான். குளிப்பாட்டும் வியர்வைவேறு அவனுக்கு எரிச்ச ஹாட்டுகிறது.

உறக்கம் வராமல் திரும்பித் திரும்பிப் புரண்டு கொண்டிருந்தவன் இனியும் முடியாதென்பவன் போல் ஏதோ நினைவுடன் எழுந்து உட்கார்ந்தான். தலைக்கு அணையாகப் பயன்பட்ட பேப்பர்க் கட்டின் அடியில் உள்ள தீப்பெட்டியை எடுத்தான்.

விளக்கைக் கொளுத்தினாலாவது சிறிது ஆசவாசப் படும். கொளுத்தினால்-

மேல் மாடியில் இதமாகப் படுத்திருக்கும் முதலாளி எழுந்து விடுவார்.

“டேய் சோமாரி கள்ளமாத் தின்னிறியா...”

“இல்லைங்க...”

“வாயடைக்கறாப்புல பேசிறான்” என்றபடி தன் கணத்த சரீரத்தை நுழை வாயிலில் நுழைத்து கயிற்றில் பிடித்தபடி மரப்படிகளில் சிரமப்பட்டு இறங்கி வருவார். இவன் சட்டென்று சினிமாப் பாட்டுப் புத்தகம் ஒன்றை எடுத்து வைத்து அட்டைப் படத்தில் முகம் புதைப்பான்.

“டேய் கழுதை... என்னைய் விக்கிற விலையிலை... படுடா”

தலையில் ஒன்று வைத்து படுக்கச் செய்துவிட்டு இமயத்துக்கு ஏறும் சிரமத்துடன் மாடி ஏறுவார்.

இவனுக்கு அனுபவம்.

விளக்கைக் கொளுத்தாமலே மீண்டும் சுருண்டு படுத் தான். தூக்கம் மட்டும் வருவதாக இல்லை.

முதல் நாள் முழுவதும் அடிபட்ட உடலின் களைப்பு... உடலுக்கு மட்டுமா மனத்துக்கு....?

அதன் மீது விழுந்த அடி

இப்போது நினைத்தாலும் தாங்க முடியாமல் துடிதுடிக்கிறது. “டேய்... டேய் என்னாடாது வருசப் பெறப்பு... அன்னைக்கும் கிழக்காலைதாண்டா தூரியன் உதிக்கிறான்... அது தான் போகட்டும். பரதேசிப்பய உனக்கெதுக்குடா புது வருசம்”

பிரமாண்டமான தன் உடல் குலுங்கக் குலுங்க நேற்று முதலாளி சிரித்தது இப்போது போல இருக்கிறது. இவனுக்கு அழவேண்டும் போல் உணர்வு பிறந்தது.

நாளை விடிந்தால் புத்தாண்டு.

புத்தாண்டின் கலகலப்பு பல நாட்களுக்கு முன்பே தலைநகரில் பிரதி பலிக்கத் தொடங்கிவிட்டது. மாணிக்கத்தின் சாப்பாட்டுக் கடையில் மட்டும் அதன் வாடை படாது. வருசப்பிறப்பென்ன... தீபாவளியென்ன மாணிக்கம் முதலாளிக்கு பணம் ஒன்றிலேதான் கண்.

மாணிக்கத்தின் கடை தலைநகரின் ஒதுக்குப் புறத்தில் உள்ளது. “எங்க இருந்தாலென்ன... போடுற சாப்பாட்

டிலை இருக்கு” என்ற மாணிக்கத்தின் நம்பிக்கை பொய்த்து விடவில்லை. சிரமம் பாராது சனம் வரத்தான் செய்தது.

அன்றன்றைக்கு வருபவர்களைவிட வாடிக்கையாளர்களில் தான் மாணிக்கத்துக்குக் கண். தலைநகரில் உத்தியோகம் பார்க்கும் தனது ஊர்ப்பகுதியைச் சேர்ந்த பத்துப் பதினெந்து பேருமே தனக்குப் போதும் என்ற நம்பிக்கையில் தொழில் நடத்துபவர் அவர்.

அந்த நம்பிக்கைதான் சில நாட்களாக “வருசப்பிறப் போட ரெண்டு கிழமை ஊரில் நிற்பம்” என்று ஆசை.

ராமுவுக்கும் ஆசைதான்.

நினைவுகள் வீட்டை நோக்கி நீள்கின்றன.

நாளை வீடு குதூகலத்தில் மிதக்கும். ஆண்டுக்கு ஒரு நாள். அதுவும் புதிய வருஷத்தை எதிர்நோக்கி... அப்பா புதுவேட்டியும், சட்டையுமாய் மாப்பிள்ளை மாதிரி. அவருக்கு எப்பவுமே மாப்பிள்ளை நினைவுதான். அம்மா... அவள் இருந்தபோது இவன் மகிழ்ச்சியாகத் தான் புத்தாண்டு கொண்டாடினான்.

இப்போது அவள்தான் இல்லையே.

இவனை அநாதையாக அழுவிட்டு கண்களை முடிக் கொண்டாள்.

அநாதை போல் இவன் இருக்கக்கூடாது என்பதற் காகச் சித்தி என்று ஒருத்தியை வீட்டுக்கு அழைத்து வந்தார். வந்து அவளுக்கும் பிள்ளைகள் பிறந்து, இவனுக்குத் தம்பி தங்கைகள் என்றாகி விட்டனர்.

சென்ற முறை வந்துபோன புத்தாண்டு...

சித்தியும் பிள்ளைகளும் உடுப்பும் களிப்புமாக...

அப்பா இவனுக்கென்று கொண்டு வந்த விலை குறைந்த உடுப்பையும் ஒளித்து வைத்து... சித்தி செய்த கொடுமை இது மட்டுமா...? இவன் கண்ணீருடன் கழித்த நாட்கள்... இனியும் பொறுக்க முடியாது என்றுதான்

அப்பா இவனை அழைத்து வந்து மாணிக்கம் கடையில் விட்டார்.

சிறையில் இருந்து தப்பிப் பொறியில் விழுந்தது போல... இப்போதென்று அவனுள் ஆசை பூத்தது.

வீட்டுக்குப் போக வேண்டும்... அப்பாவைக் காண வேண்டும்.

“வருஷப்பிறப்புக்கு நானும் வீட்டுக்கு” தலைசொறிந்து நின்றான் ராமு.

‘உனக்கொரு வீடு என்னடா... அப்பனே காடுன்னு கலங்கிறான். நீ வேறா...’

அப்பாவே சித்தி கையில் அவலப்படும் நிதர்சனம் இவனுக்கு உறைத்தது. இனியும் நின்றால் மாணிக்கம் கை வைத்து விடுவான் வழக்கம் போல... வாய் மூடி விலகினான் ராமு.

புத்தாண்டோடு வாடிக்கையாளர்கள் ஊர் சென்று விட்டனர். மாணிக்கத்துக்கு இது சினத்தை உண்டாக்கியது.

இந்த நிலையில் இவன் ஊர் போக வேண்டும் என்று கேட்டால் முதுகில் நாலு அறை வைத்துவிடுவார். எடுத்ததற்கெல்லாம் கை நீட்டுவதுதான் முதலாளியின் வழக்கம்.

வாடிக்கையாளரைத் திருப்தி செய்ய வேண்டும் என்ற முனைப்புத்தான் அவருடைய ஒரே குறி. தன்னிடம் வேலை செய்யவர்களைப் பற்றி அக்கறை இல்லாதது மட்டுமல்ல, ஏரிச்சலோடுதான் அணுகுவார். அதுவும் ராமு போன்றவர்களிடம்....

சிறு குறைகளுக்கெல்லாம் சீரி விழுவார். நிறையே குறையாகத் தெரிந்தாலும் அதே சீற்றம்.

நிலம் வெளிக்கு முன்பே அதிகாலை பஸ்கள் சீரிக்கொண்டு போகும். ராமு எழுந்து விடுவான். தப்பினால் முதலாளி மாணிக்கம் உரல்காலால் உதைவார். ஹோட்டலின் ஏனைய தொழிலாளிகள் ஹோட்டலில் தங்குவதில்லை. அவர்கள் வர முந்தும், பிந்தும். இவன்தான்

எழுந்து தண்ணீர் தெளித்து சாம்பிராணி காட்டி...

“கட...கட...” என்று தேநீரைத் தயாரிக்கத் தொடங்கினான் என்றால் அதிலிருந்து அவனுக்கு ஒய்விராது. ராமு அந்த ஹோட்டலின் “ஆல் ரவுண்டர்”

புயல் போலச் சுழல்வான்.

இரவு பத்து மணியாகிக் கதவடைக்கும் வரை மட்டுமல்ல... எல்லாம் கழுவி அடுக்கி ஒழுங்காகும் பதி னொரு மணி வரை...

இத்தனைக்கும் அவன் வாங்கும் ஏச்சுக்கள்.... அடிகள்....

யாராவது பாவம் என்பது போல் பார்த்து விட்டால் போதும் உடனே மாணிக்கம் பிரசங்கம் தொடங்கி விடுவார்.

“அப்பன் ஆளாக்கி விடச்சொல்லி என்னட்ட விட்டி ருக்கிறான் திருத்தி எடுக்க வேணும்”

கடைக்கு வந்து சேர்ந்த நாள் தொடக்கம் இதுவே வாழ்வாய்... பகல் முழுவதும் வேலை, ஏச்ச அடிகள். இரவு முழுவதும் சாக்கு விரிப்பில் முட்டும் முச்சுடன்... ராமுவுக்கு எரிச்சல் எரிச்சலாக வந்தது.

“புதிய ஆண்டு பிறக்கிறதாமே... அதிலும் இதைப் போலவே.... ஆண்டாண்டுக் காலமாக இதிலேயே சுழன்று உழைப்பது மட்டுமா? அடி உதை வேறு. உடலைக் கசக்கி உழைக்கின்ற நான் இவனிடம் ஏன் அடிமையாக...”

பிஞ்ச மனதில் எண்ணங்கள் பிரசவமாகிக் கொண்டிருந்தன.

தன்னிடம் கிடைக்காது அப்பா மூலம் சித்திக்குப் பொசியும் கூலி... மிச்சம் மீதி எண்ணாலும் கிடைக்கும் சாப்பாடு... அதற்காகத்தான் வேலை செய்கிறேனே அப்புறம் என்ன...

அடிக்கவும் உதைக்கவும் சிறை போல பூட்டி வைக்கவும் ஏது உரிமை இருக்கிறது....

புது வருஷத்திலையெண்டாலும்...

ராமு பெருமூச்சு விடுகிறான். அவனுக்குத் தெரியும் அது மாணிக்கத்தின் கையில் நடக்காது என்பது... அப்படி யென்றால் வழி? தப்புவதுதான்.

தப்பி...

ராமுவின் முன்னால் கேள்வி விடை தேடி நின்றது.

வீட்டுக்குப் போய் விடலாமா என்று நினைத்துப் பார்த்தான்...

அப்பாவுக்கே வீடு காடாகி விட்டது என்றால் என்னைக் கண்டதும் கொலு ஏறித் துன்றுவார். சித்தி வேறு உடுக்கடிப்பாள். அல்லது உலக்கையால் அடிப்பாள். மாணிக்கம் கடையே தேவலை என்றாகிவிடும். பசுமை இழந்து கிடக்கும் தோட்டத்தின் நடுவே சிறுகுடிசை. அப்பாவின் வியர்வையில் தான் தோட்டம் செழித்தது. அவர் ஒருவரே போதும், கூலியாட்கள் தேவையில்லை என்று சித்தி அவரையே மாடாக்கி உழுவாள். வேர்வையால் தண்ணீர் பாய்ச்சுவாள். இப்போது அறுவடை முடிந்திருக்கும்.

மெயின் வீதி ஓரம் காணி வாங்கி விட்ட சித்தி வீடும் கட்டத் தொடங்கப் போவதாக மாணிக்கம் ஒருமுறை கூறியது நினைவுக்கு வருகிறது.

எல்லாம் அப்பாவின் இரத்தம்... உழைப்பு சித்தி சிம் மாசனத்தில் இராணியாக...

அவள் பிள்ளைகள் பள்ளிக்கூடம் போகின்றன. உடல் கசங்காமல் நாளொரு உடுப்பும் உணவுமாக...

நாளை புத்தாண்டு வீட்டில் எவ்வளவு குதூகலம் பொங்கி வழியும் என்பதை மனக்கண் முன் வருவித்த போது அவன் முகக்கண் கலங்குகிறது. வீட்டுக்குப் போனால் புத்தாண்டும் அதுவுமாக பூசை விழும்... பிறகு வருகின்ற போகத்தில் அப்பாவோடு நுகத்தில் பூட்டி விடுவாள் சித்தி. அப்பாவுக்கு ஏச்சு மட்டும், இவனுக்கு பேச்கும் அடியும்..

மாணிக்கமே பரவாயில்லை என்றாகிவிடும். உழைக்க முடிந்த நான் ஏன் இவர்களுக்கு அடிமையாக... உழைப்பவன் அடிமையாக... உழைப்பவன் அடிமையா? இல்லையே.... இவனிடம் இப்போது ஒரு தெளிவு.

ஊருக்குப் போவதுதான்... உழைப்பது சித்தியின் தோட்டத்தில் அல்ல வேறு தோட்டத்தில் உழைத்துச் சேர்த்து... நானும் ஒரு நிலம் வாங்கி... அப்பா பாவம். அவரையும் அழைத்துக் கொள்ள வேண்டும்.

அவனது எதிர்கால ஆசைகள் கட்டற்று நீள் கின்றன...

ஒசைப்படாமல் கதவு திறந்து வெளியே வருகின்றான். இருளிலிருந்து வந்ததால் தெரு விளக்குகள் கண்களைக் கூச வைக்கின்றன.

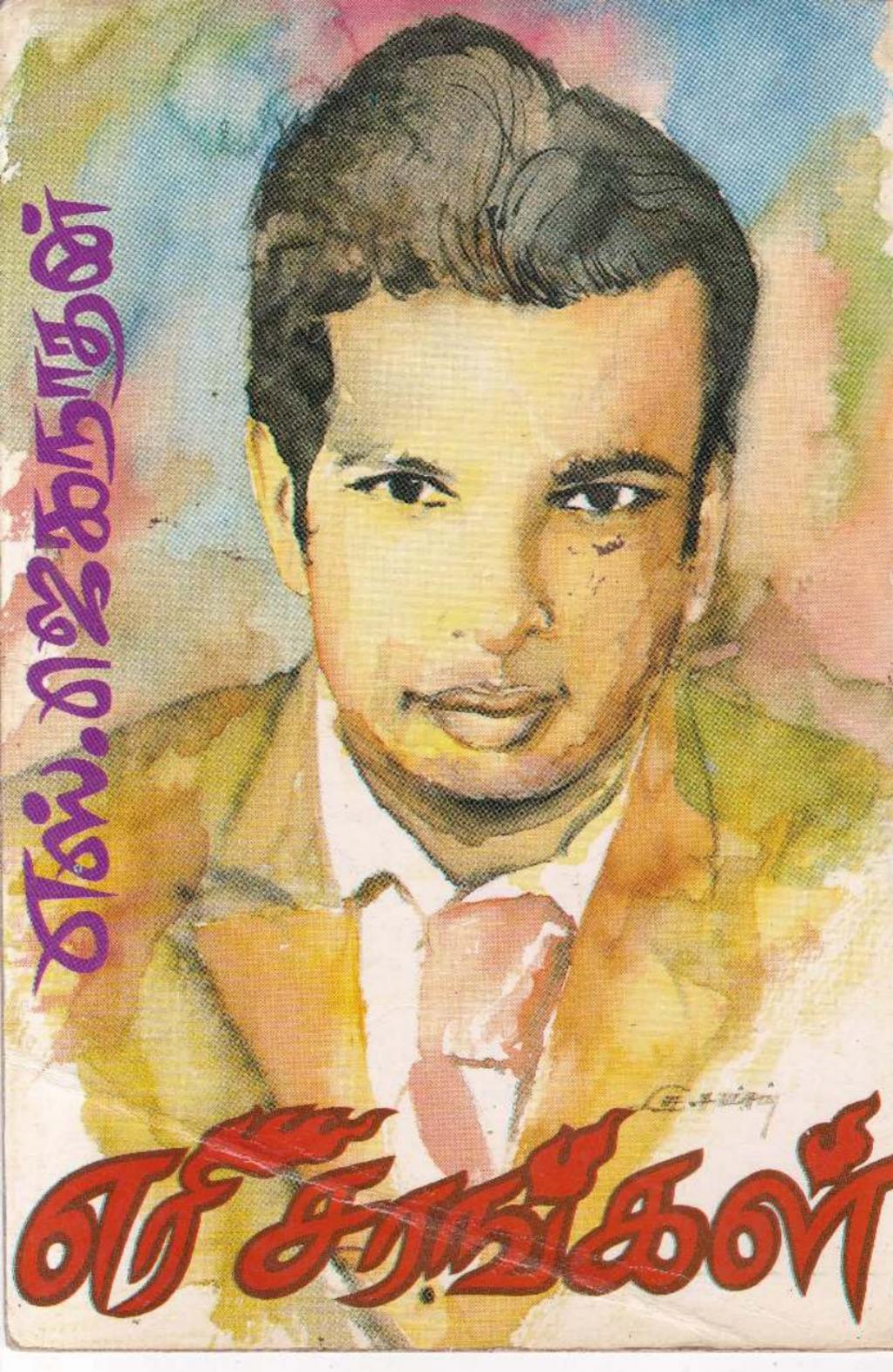
நீண்டு கிடக்கும் அந்தப் பாதையில் அவன் உழைத்து வாழும் நம்பிக்கையோடு காலெடுத்து வைக்கிறான். ஒன்றுமில்லாமல் அவன் நடந்தாலும், உழைக்கும் ஆர் வழும், ஆற்றலும் அவனுக்கு எல்லாமே இருப்பது போல நிறைவு தருகின்றன.

மகிழ்ச்சியோடு நேர் கொண்ட பாதையில் நடக்கிறான் ராமு.

நாளை பிறக்கப் போவது புத்தாண்டு மட்டுமல்ல, அவனுக்குப் புதுவாழ்வும் தான். இந்த நம்பிக்கையில் அவன் நெஞ்சு நிமிர்கின்றது.

-சிந்தாமணி, 12 சித்திரை, 1981

ஏசுநிகள்

ஏ. வெங்கடேஷ்